ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

TABLE OF CONTENTS

SOMMAIRE

Σοβιετολογία

Τόμος V 'Ιούλιος - Αὔγουστος 1964 Τεῦχος 7-8 (54)

ΑΡΘΡΑ

ΔΕΚΑ ΘΑΝΑΣΙΜΕΣ ΑΥΤΑΠΑΤΕΣ

Ὑπὸ Γ. ΓΕΩΡΓΑΛΑ

Στὴν Ἑλλάδα, κυκλοφοροῦν διάφορες περίεργες ἀντιλήψεις ποὺ τρέφουν ἄφθονες ψευδαισθήσεις, καὶ ὄχι λίγες αὐταπάτες, ἀπὸ τὶς ὁποῖες μερικὲς μπορεῖ νὰ ἀποβοῦν θανάσιμες. Σκοπὸς αὐτοῦ τοῦ ἄρθρου εἶναι νὰ ἀπαριθμήση μερικὲς τέτοιες αὐταπάτες ποὺ ἐφευρέθηκαν ἀπὸ τὴν κομμουνιστικὴ προπαγάνδα καὶ ἀναπτύχθηκαν γιατὶ δὲν ἀντιμετωπίσθηκαν οὔτε ἔγκαιρα οὔτε σωστά, ἀπὸ τὴν ἀκαθοδήγητη ἑλληνικὴ κοινὴ γνώμη.

1. «Δὲν ὑπάρχει πιὰ κομμουνιστικὴ ἀπειλή»

Ἡ αὐταπάτη αὐτὴ διαδόθηκε κυρίως μετὰ ἀπὸ τὴν μείωσι τῆς ἐκλογικῆς δυνάμεως τῆς ΕΔΑ στὶς ἐκλογὲς τοῦ 1961, 1963 καὶ 1964.

Ὅμως, εἶναι ἀσυγχώρητο λάθος νὰ κρίνουμε τὸ μέγεθος τῆς ἀπειλῆς ποὺ ἀντιπροσωπεύει ὁ κομμουνισμὸς ἀπὸ τὰ ποσοστὰ τῶν ψήφων ποὺ συγκεντρώνει. Ὁ κομμουνισμὸς δὲν εἶναι κοινοβουλευτικὸ κόμμα, ἀλλὰ ἐπαναστατικὸς στρατός. Συνεπῶς ἄλλα εἶναι τὰ κριτήρια ποὺ ἰσχύουν σ' αὐτόν. Ἡ ἀπειλὴ τοῦ κομμουνισμοῦ μετριέται ἀπὸ τὴν ὀργανωτική του ἀνάπτυξι, τὴν ἰδεολογική του ἀκτινοβολία, τὶς δυνατότητές του νὰ διεισδύση καὶ νὰ διαβρώση, καὶ ἀπὸ τὴν ἱκανότητα τοῦ ἀστικοῦ κράτους νὰ τὸν ἀντιμετωπίση. Μὲ αὐτὰ τὰ κριτήρια, ἡ κομμουνιστικὴ ἀπειλὴ δὲν ἦταν ἴσως ποτὲ τόσο μεγάλη στὴ χώρα μας ὅσο εἶναι σήμερα.

2. «Ὁ κομμουνισμὸς ἐμειώθη»

Ἡ αὐταπάτη ὀφείλεται στὴν ἐσφαλμένη ἐκτίμησι τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν δύο τελευταίων βουλευτικῶν ἐκλογῶν. Στὴν πραγματικότητα ὅμως, ἕνα μέρος ἀπὸ τὴν δύναμι τῶν κομμουνιστῶν γιὰ διαφόρους λόγους διοχετεύθηκε προσωρινὰ στὴ ΕΚ. Οἱ λόγοι αὐτοὶ δὲν εἶναι μόνιμοι. Συνεπῶς, οἱ ἐκλογεῖς αὐτοὶ μποροῦν ὁποιαδήποτε στιγμὴ νὰ ξαναγυρίσουν. στὴν ΕΔΑ. Κυρίως, οἱ ἀριστεροὶ ἐκλογεῖς ψήφισαν ΕΚ.: α) γιὰ νὰ ρίξουν τὴν Δεξιὰ καὶ β) γιατὶ περιμένουν ἀπὸ τὸ Κέντρο νὰ ἐκτελέση ἕνα μέρος τοῦ προγράμματος τῆς Ἀριστερᾶς. Ἂν οἱ ἐλπίδες των ὡς πρὸς τὸ δεύτερο μέρος τῶν ἐπιδιώξεών τους ἐπαληθεύσουν, τὸ Κέντρο θὰ κατρακυλήση πρὸς τὰ ἀριστερά. Ἂν διαψευσθοῦν, τότε οἱ ἀριστεροὶ ψηφοφόροι θὰ γυρίσουν στὴν ΕΔΑ. Τὸ χειρότερο ὅμως εἶναι ὅτι καὶ ἂν ἀκόμη ἡ ΕΚ ἐφαρμόση τὸ ἐλάχιστο πρόγραμμα τῆς ΕΔΑ, καὶ τότε πάλιν, οἱ ἀριστεροὶ ψηφοφόροι σὲ ἕνα μεγάλο μέρος τους, θὰ τῆς ζητήσουν νὰ προχωρήση ἀκόμη πιὸ ἀριστερά. Καὶ ἢ θὰ ὑποταχθῆ ἢ οἱ ἀριστεροὶ ἐκλογεῖς της θὰ τὴν ἐγκαταλείψουν.

3. «Τὸ Κέντρο ἀπορροφᾶ τὸν κομμουνισμὸ»

Ἡ αὐταπάτη αὐτή, συναφὴς πρὸς τὴν προηγούμενη, ὀφείλεται στὴν ἐπιφανειακὴ μετατόπισι τῆς μισῆς σχεδὸν ἐκλογικῆς δυνάμεως τῆς ΕΔΑ στὸ Κέντρο. Ὅσοι κρίνουν ἐπιπόλαια τὰ πράγματα, συμπεραίνουν ὅτι ἡ ΕΚ ἀπορροφᾶ τὴν μάζα ποὺ ἀκολουθοῦσε τὸν κομμουνισμό, ὁ ὁποῖος ἀπομονωμένος θὰ περιορισθῆ σὲ ἐλάχιστους φανατικοὺς ὀπαδοὺς καὶ θὰ καταντήση ἕνα εἶδος πολιτικοῦ παλαιοημερολογιτισμοῦ.

Ἀλλὰ δυστυχῶς, ἡ πραγματικότης δὲν ἔχει καμμιὰ σχέσι μὲ αὐτὸν τὸν ἐπιπόλαιο ἐξωραϊσμὸ τῆς καταστάσεως. Ἡ ΕΚ δὲν ἀπέσπασε πραγματικὰ τὶς ἀριστερὲς μᾶζες τῶν ψηφοφόρων ἀπὸ τὴν κομμουνιστικὴ ἐπιρροή. Αὐτὸ θὰ εἶχε συμβῆ - καὶ θὰ ἀποτελοῦσε ἀληθινὰ ἀνεκτίμητη ἐθνικὴ ὑπηρεσία - ἂν ἡ ΕΚ εἶχε ἀνοίξει μέτωπο κατὰ τῆς ΕΔΑ, εἶχε ὑψώσει τὴν σημαία τοῦ φωτισμένου δημοκρατικοῦ ἀντικομμουνισμοῦ, εἶχε ἀποδείξει τὴν ἀπάτη, τὴν ξενοδουλεία, τὸν ἀντιδημοκρατισμὸ καὶ τὴν ἀντιλαϊκότητα τοῦ κομμουνισμοῦ καὶ εἶχε ἐπιβάλει στὶς μᾶζες ποὺ τὸν ἀκολουθοῦσαν τὴν συνείδησι τῆς ἀνωτερότητος τῶν ἐθνικῶν καὶ δημοκρατικῶν ἰδεωδῶν. Ἔγινε ὅμως αὐτό; Ὄχι δὲν ἔγινε. Ἀντίθετα, ἡ ΕΚ υἱοθέτησε ἕνα μέρος τοῦ προγράμματος τῆς ΕΔΑ, τῶν συνθημάτων, τῶν ἰδεῶν, τῶν μεθόδων καὶ τῶν ἀνθρώπων της καὶ στρέφοντας μονόπλευρα τὰ πυρά της κατὰ τῆς Δεξιᾶς κατώρθωσε νὰ πάρη ἐκεῖνες τὶς ἀριστερὲς μᾶζες ποὺ πίστεψαν ὅτι ὁ κ. Παπανδρέου, ἔχοντας ἀπείρως περισσότερες δυνατότητες ἀπὸ τὸν κ. Πασαλίδη νὰ ἀνεβῆ στὴν ἐξουσία, θὰ ἐφήρμοζε καὶ τὸ μέρος τοῦ προγράμματός του ποὺ υἱοθέτησε, ἀνοίγοντας ταυτόχρονα τὸν δρόμο γιὰ τὴν ἐπιβολὴ καὶ τοῦ ὑπόλοιπου. Αὐτὴ ἡ πραγματικότης κρατεῖ τώρα δέσμιά της τὴν ΕΚ ἡ ὁποία ἀντὶ νὰ ἀπορροφᾶ τὸν κομμουνισμό, βλέπει ἀντίθετα, νὰ κινδυνεύη νὰ ἀπορροφηθῆ ἀπὸ αὐτόν. Καὶ αὐτοῦ ἀκριβῶς βρίσκεται μία μεγίστη ἀπειλὴ γιὰ τὴν χώρα μας καὶ γιὰ τὴν δημοκρατία.

4. «Ὁ κ. Παπανδρέου εἶναι ἀντικομμουνιστὴς καὶ δὲν θὰ ἀφίση ποτὲ τὴν ΕΔΑ νὰ ἐπικρατήση»

Πράγματι ὁ κ. Παπανδρέου δὲν εἶναι κομμουνιστής, οὔτε ὑποστηρίζει τὸν κομμουνισμό. Καὶ μὲ μία εὐρεία, ὄχι αὐστηρὴ ἔννοια τοῦ ὅρου (ὁπότε ὑπάρχει ἡ ἀνάγκη τῆς συνεπείας), μπορεῖ νὰ θεωρηθῆ καὶ σὰν ἀντικομμουνιστής.

Ἀλλά, αὐτὸ δὲν εἶναι ἀρκετό. Γενικὰ οἱ ὑποκειμενικὲς προθέσεις καὶ ἀντιλήψεις οἱουδήποτε, ἔστω καὶ τοῦ πρωθυπουργοῦ τῆς χώρας δὲν ἀποτελοῦν καμμία ἐγγύησι ἂν δὲν συνοδεύονται ἀπὸ τὴν ἔμπρακτη ἐφαρμογή τους, ἂν δὲν συνδυάζονται μὲ πολλοὺς ἄλλους ρεαλιστικοὺς παράγοντας καὶ ἂν δὲν στηρίζονται σὲ ὑλικὲς προϋποθέσεις. Δὲν ἐνδιαφέρει τὶ εἶναι ὁ κ. Παπανδρέου καὶ ποιὸ εἶναι τὸ ἰδιαίτερο πολιτικὸ του πιστεύω. Ἐκεῖνο ποὺ ἐνδιαφέρει εἶναι τί πολιτικὴ ἐφαρμόζει, ποιὲς δυνάμεις τὸν στηρίζουν, ποιὲς δυνατότητες ἔχει νὰ ἐφαρμόση τὸ δικό του πιστεύω καὶ ὄχι τὴν γραμμὴ ποὺ τοῦ ζητοῦν ἄλλοι. Ὁ κ. Παπανδρέου εἶναι ἕνας ἰδιότυπος ἀντικομμουνιστής. Ἀλλά, γιὰ λόγους ποὺ δὲν εἶναι τοῦ παρόντος, ἀφίνει τὴν χώρα νὰ γλυστρᾶ πρὸς τὰ ἀριστερά. Καὶ ποιὸς μᾶς ἐγγυᾶται ὅτι ὅταν ἀντιληφθῆ τὸν κίνδυνο καὶ θελήση νὰ ἀντιδράση δὲν θὰ εἶναι πιὰ πολὺ ἀργά; Ποιὸς μᾶς ἐγγυᾶται ὅτι θὰ μπορέση κἂν νὰ ἀντιδράση ἔστω καὶ μόνο γιὰ νὰ σώση τὴν τιμή του; Στὴν πολιτικὴ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ κάνη τίποτα μόνος του. Καὶ σὲ ποιὸν θὰ ἀπευθυνθῆ ὁ κ. Παπανδρέου ἐκείνη τὴν ὕστατη ὥρα νὰ κτυπήση τὸν κομμουνισμό;

5. «Θὰ μᾶς σώσουν οἱ ἀμερικανοὶ»

Αὐτὴ εἶναι μιὰ πολὺ καθησυχαστική, πολὺ ἀναπαυτικὴ αὐταπάτη. Ἀλλὰ εἶναι πολὺ ὡραία γιὰ νὰ εἶναι ἀληθινή.

Ἀλήθεια, ποιὸς μπορεῖ νὰ εἶναι βέβαιος ὅτι οἱ ἀμερικανοί, ποὺ ἄφισαν νὰ γίνη σοβιετικὸ προγεφύρωμα ἡ Κούβα, μπροστὰ στὴ μύτη τους, ἀπέναντι στὸ Κανάβεραλ, σχεδὸν μέσα στὰ χωρικά τους ὕδατα, δὲν θὰ ἀφίσουν νὰ κομμουνιστικοποιηθῆ ἡ μακρυνὴ Ἑλλάδα στὰ βάθη μιᾶς ἐσωτερικῆς θάλασσας, στὶς παρυφὲς τῆς σοβιετικῆς αὐτοκρατορίας;

Πιστεύουμε βέβαια ὅτι οἱ ἀμερικανοὶ δὲν ἔχουν τὴν πρόθεσι νὰ μᾶς ἐγκαταλείψουν. Ἀλλὰ εἴπαμε: οἱ προθέσεις δὲν ἀρκοῦν. Χρειάζεται ἡ γνῶσις, ἡ πεῖρα, ἡ ἱκανότης καὶ ἡ ἀποφασιστικότης ποὺ θὰ σοῦ ἐπιτρέψουν νὰ φέρης σὲ πέρας τὶς προθέσεις σου. Καὶ οἱ ἀμερικανοὶ φίλοι μας, ἔδειξαν ὅτι δὲν διαθέτουν πάντοτε αὐτὰ τὰ ἀναγκαῖα προσόντα, τὴν ὥρα ποὺ χρειάζονται καὶ κυρίως τὴν ὥρα ποὺ χρειάζονται γιὰ τοὺς ἄλλους.

Ἄλλωστε, κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ἀποκλείση γιὰ πάντα τὴν περίπτωσι μιᾶς ἀμερικανοσοβιετικῆς συμφωνίας γιὰ τὸ μοίρασμα τοῦ κόσμου, συμφωνίας ποὺ ἀποτελεῖ ἐπιδίωξι τῆς Μόσχας. Καὶ τότε, ποιὸς μᾶς λέγει ὅτι δὲν θὰ μᾶς δώσουν στοὺς ρώσους;

Γι' αὐτὸ ἡ μόνη πραγματικὴ ἐγγύησις εἶναι νὰ μποροῦμε νὰ στηριχθοῦμε ἐσωτερικῶς μόνοι μας. Νὰ μποροῦμε μόνοι μας νὰ ἀντιμετωπίσουμε τὴν ἀπειλὴ ἀπὸ τὸν ἐγχώριο καὶ ἀπὸ τὸν τοπικὸ κομμουνισμὸ τῆς γειτονιᾶς μας (Βουλγαρία κλπ.).

6. «Ὁ κομμουνισμὸς ἀντιμετωπίζεται μόνον μὲ κοινωνικὰ μέτρα»

Εἶναι μία ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνη αὐταπάτη γιατὶ ἀφοπλίζει τὸ Κράτος σὲ ὅλους τοὺς ἄλλους τομεῖς ποὺ εἶναι ζωτικὰ ἀναγκαῖοι γιὰ τὴν ἄμυνα κατὰ τοῦ κομουνισμοῦ. Τέτοιοι τομεῖς εἶναι ὁ ἰδεολογικο - προπαγανδιστικός, ὁ πολιτικός, ὁ ἀστυνομικὸς κλπ. Ὁ κομμουνισμὸς δὲν καταπολεμεῖται μόνον μὲ κοινωνικὰ μέτρα. Καὶ ὅταν αὐτὰ ἐμφανίζονται σὰν δῆθεν πανάκεια, ἐναντίον του, τότε μένει ἀσύδοτος στὰ ἄλλα μέτωπα καὶ ἡ ἀπειλὴ αὐξάνει μὲ γεωμετρικὴ ταχύτητα. Αὐτὸ ἀκριβῶς συμβαίνει σήμερα στὴ χώρα μας.

7. «Δὲν χρειάζεται ὁ ἀντικομμουνισμὸς»

Εἶναι μία ἄποψις ποὺ δημιουργήθηκε ἀπὸ μικροπολιτικὰ συμφέροντα, καλλιεργήθηκε κατὰ τὴν περίοδο τοῦ «ἀνενδότου» καὶ στερεώθηκε προεκλογικῶς γιὰ λόγους καθαρῆς ψυφοθηρίας καὶ μετεκλογικῶς γιὰ νὰ ἱκανοποιηθοῦν οἱ ἀριστεροί. Μὲ τὴν ἐπανάληψι ὅμως, ἡ ἄποψις αὐτὴ ἔγινε πιστευτὴ καὶ μεταμορφώθηκε σιγὰ - σιγὰ σὲ μία ἐπικίνδυνη αὐταπάτη.

Γιατὶ ὁ κομμουνισμὸς ἀντιμετωπίζεται μόνον μὲ τὸν ἀντικομμουνισμό, ποὺ εἶναι ἡ ἄγρυπνη συνείδησις τῆς κομμουνιστικῆς ἀπειλῆς καὶ ὁ ἀγώνας γιὰ τὴν ἀπόκρουσί της. Ἡ κατάργησις τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ ἔχει σὰν μοιραῖες καὶ ἀναπόφευκτες συνέπειες της: τὸν γενικὸ ἀφοπλισμὸ (ἰδεολογικό, ψυχολογικό, νομικό) τῆς χώρας ἔναντι τοῦ κομμουνισμοῦ· τὴν χαλάρωσι τῶν δεσμῶν μας μὲ τὸ ἑνιαῖο (ἀντικομμουνιστικό) σύστημα τῆς δυτικῆς ἀμύνης· τὴν βαθμιαία ἀπομάκρυνσί μας ἀπὸ τὸ (ἀντικομμουνιστικὸ) ΝΑΤΟ· τὴν ἀποδοχὴ τῆς τακτικῆς τῶν ἑνιαίων μετώπων, δουρείων ἵππων τοῦ κομμουνισμοῦ· τὴν ἀνύποπτη προσέγγισι πρὸς τὸν σοβιετικὸ συνασπισμό. Σ' αὐτὴν τὴν τρομακτικὴ πορεία βάζει τὴν χώρα μας ἡ πραγματοποιηθεῖσα ἤδη κατάργησις τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ.

8. «Θὰ γίνουν νέα Δεκεμβριανὰ»

Ἡ αὐταπάτη αὐτή, ἀποτελεῖ ἐπιβίωσι τῆς ἀστυνομικο - στρατιωτικῆς ἀντιλήψεως γιὰ τὸν κομμουνισμό. Ἡ ἀντίληψις αὐτὴ ἐπεκράτησε ἀναγκαστικὰ (καὶ ὠφέλιμα) κατὰ τὴν δεκαετία τῶν δυναμικῶν ἀναμετρήσεων μὲ τὸν κομμουνισμὸ (1941-1950). Δυστυχῶς ὅμως παρέμεινε καὶ μετά, καὶ ἔβλαψε μὲ τὴν μονομέρεια καὶ στατικότητά της τὴν ὑπόθεσι τοῦ ἀντικομμουνιστικοῦ ἀγῶνος.

Σήμερα ὁ κομμουνισμός, ἀμετάβλητος στὴν οὐσία του, ἔχει μεταβάλει ριζικὰ τὴν τακτική του. Ὁ πόλεμός του κατὰ τῆς Ἑλλάδος δὲν εἶναι ἔνοπλος. Εἶναι πολιτικός. Τακτική του δὲν εἶναι «ὁ τέταρτος γῦρος» μὲ τὴν ἔννοια τῆς ἀνοικτῆς ἐπαναστατικῆς ἐξορμήσεως. Εἶναι τὸ βαθμιαῖο, ἀνεπαίσθητο, σιγανὸ «γλύστρημα πρὸς τὰ ἀριστερά», ποὺ δὲν δίνει στὸν ἐχθρὸ τὸ σύνθημα τοῦ συναγερμοῦ καὶ τὴν εὐκαιρία τῆς ἀντιδράσεως. Μία ἐπαναστατικὴ ἐξόρμησις τῶν κομμουνιστῶν σήμερα ἢ στὸ προσεχὲς μέλλον θὰ κατέστρεφε τὸ πᾶν γι' αὐτούς. Γιατὶ τὸ Κράτος ἐξακολουθεῖ νὰ ἔχη τὴν δύναμι νὰ τοὺς συντρίψη μέχρις ἐξαφανίσεως. Τὰ «νέα δεκεμβριανὰ» θά, ἦταν τὸ τέλος τοῦ κομμουνισμοῦ

στὴν Ἑλλάδα. Γι' αὐτό, ἂς μὴ τὰ περιμένουν οἱ ἀντικομμουνισταί. Ὁ «τέταρτος γῦρος» ἄρχισε ἀπὸ καιρὸ καὶ πραγματοποιεῖται, μὲ τὸ ἁπαλὸ γλύστρημα τοῦ τόπου πρὸς τὰ ἀριστερά. Δὲν ἔχει τὴν μορφὴ «δεκεμβριανῶν», ἀλλὰ μιᾶς εἰρηνικῆς καὶ νόμιμης «δημοκρατικῆς στροφῆς». Καὶ αὐτοῦ εἶναι ὁ μέγας κίνδυνος. Ἀλλοίμονο ἂν περιμένουμε «νέα δεκεμβριανά» γιὰ νὰ σημάνουμε συναγερμό. Τὰ «νέα δεκεμβριανά» ἀποτελοῦν πραγματικότητα, ἀλλὰ μὲ νέα, ὕπουλη καὶ πιὸ θανάσιμη μορφή.

9. «Σὲ περίπτωσι ἐσχάτης ἀνάγκης θὰ ἐπέμβη ὁ Στρατὸς»

Ἄλλη μία πολὺ ἀναπαυτικὴ καὶ γι' αὐτὸ ἀποκοιμιστικὴ αὐταπάτη. Βέβαια ὁ Στρατὸς διέπεται ἀπὸ ἔντονο ἀντικομμουνιστικὸ πνεῦμα καὶ σὲ περίπτωσι ἐσχάτης ἀνάγκης, ὅταν δὲν μένη ἄλλη λύσις, θὰ μποροῦσε νὰ ἀναλάβη γιὰ μία ἀκόμη φορὰ τὸ ἔργο τῆς διασώσεως τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τὸν κομμουνισμό. Ἀλλὰ μὲ δύο ἐπιφυλάξεις: α) ὅτι αὐτὸ μπορεῖ νὰ γίνη σήμερα ἢ στὸ ἄμεσο μέλλον καὶ β) ὅτι πρέπει ἡ ἀπειλὴ τοῦ κομμουνισμοῦ νὰ εἶναι φανερή, τὸ ἀδιέξοδο νὰ ἔχη καταστῆ χειροπιαστό.

Στὸν Στρατὸ ὅμως συντελοῦντα ἤδη σοβαρὲς ἀλλαγές: ἀπομάκρυνσις τῶν εἰδικῶν συμβούλων του γιὰ τὰ θέματα τοῦ κομμουνισμοῦ, κατάργησις τῆς ἀντικομμουνιστικῆς διαφωτίσεως καὶ ἐκπαιδεύσεως, διωγμὸς τῶν ἀντικομμουνιστικῶν καὶ δυναμικῶν του στοιχείων, κατάργησις ὅλων τῶν μέτρων γιὰ τὴν παρεμπόδισι τῆς κομμουνιστικῆς διεισδύσεως, καλλιέργεια μιᾶς νέας νεοτροπίας κλπ. Ὅταν τὰ ἔχουμε ὑπ' ὄψιν μας ὅλα αὐτά, καθὼς καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ Στρατὸς δὲν ἀποτελεῖται μόνον ἀπὸ μονίμους ἀξιωματικοὺς ἀλλὰ κυρίως ἀπὸ στρατιῶτες καὶ ἐφέδρους ἀξιωματικούς, δηλ. ἀπὸ ἔνοπλο λαό, τότε δὲν μποροῦμε νὰ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι οἱ Ἔνοπλες Δυνάμεις θὰ ἀποτελοῦν καὶ μεθαύριο τὸ φρούριο τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ ὅπως ἦταν χθές. Σήμερα εἶναι ἤδη λίγο λιγώτερο. Αὔριο θὰ εἶναι ἀρκετὰ λιγώτερο. Καὶ μεθαύριο;

Ἐξ' ἄλλου, ὅπως ἀναφέραμε πιὸ πάνω, ὁ Στρατὸς καταλαβαίνει τὶς πολὺ ξεκάθαρες καταστάσεις. Ἀλλὰ ἡ κομμουνιστικὴ ἀπειλὴ σήμερα, δὲν παίρνει αὐτὴν τὴν ξεκάθαρη μορφὴ τῶν «νέων δεκεμβριανῶν». Καὶ οἱ κομμουνισταὶ θὰ φροντίσουν νὰ μὴ τὴν πάρη τουλάχιστον ἕως ὅτου δὲν θὰ εἶναι σίγουροι ὅτι ὁ Στρατὸς ἔχει ἐξουδετερωθῆ ἐντελῶς σὰν φορεὺς τοῦ μαχητικοῦ καὶ ἀδιάλλακτου ἀντικομμουνισμοῦ.

10. «Ἡ Ἑλλὰς δὲν βουλιάζει καὶ στὸ τέλος ὅλα θὰ πᾶνε καλὰ»

Τὸ ἐπιστέγασμα ὅλων τῶν προηγουμένων αὐταπατῶν, εἶναι μία μεγαλειώδης μοιρολατρικὴ αὐταπάτη. «Ἡ Ἑλλάδα ποτὲ δὲν πεθαίνει» μόνον ἂν ὑπάρχουν ἐκεῖνοι ποὺ θὰ τὴν ὑπερασπισθοῦν. Καὶ ἡ ἱστορία μᾶς λέγει ὅτι ἡ Ἑλλὰς βούλιαξε ἀρκετὲς φορές. Ἐκτὸς πιὰ ἂν τὰ 400 χρόνια τῆς τουρκικῆς σκλαβιᾶς δὲν θεωροῦνται βούλιαγμα καὶ δὲν μᾶς πειράζει μία ἐπανάληψίς των σὲ ἀσύγκριτα χειρότερη μορφή.

Ἡ μοναδικὴ ἐγγύησις, ὅτι «ὅλα θὰ πᾶνε καλάς εἴμεθα ἐμεῖς. Ὅλα θὰ πᾶνε καλά, ἂν ἐμεῖς φανοῦμε ἄξιοι τῶν περιστάσεων.

Ο ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Η ΤΑΚΤΙΚΗ ΤΗΣ ΚΕΝΤΡΟΑΡΙΣΤΕΡΑΣ ΚΑΙ ΟΙ ΔΗΜΟΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

Στόχος τοῦ κομμουνισμοῦ ἦταν νὰ ἀνατραπῆ ἡ Δεξιά, ἀλλὰ καὶ τὸ Κέντρο νὰ μὴ μπορῆ νὰ κυβερνήση χωρὶς τὴν ἀνοχὴ τῆς Ἀριστερᾶς. Γιατὶ σκοπὸς τῶν κομμουνιστῶν δὲν ἦταν νὰ ἀντικαταστήση ὁ κ. Παπανδρέου τὸν κ. Καραμανλῆ, ἀλλὰ νὰ τὸν ἀντικαταστήση κάτω ἀπὸ προϋποθέσεις τέτοιες ποὺ νὰ ἐπιτρέπουν στὴν Ἀριστερὰ νὰ τὸν πιέζη, νὰ τὸν ἐκβιάζη καὶ νὰ τὸν ἀναγκάζη σὲ συνεχεῖς ὑποχωρήσεις. Οἱ κομμουνισταὶ ἤθελαν στὴ θέσι τῆς Ε.Ρ.Ε. τὴν Ε.Κ. ἀλλὰ ὄχι αὐτοδύναμη. Τὴν ἤθελαν μόνο ἐὰν ἡ παραμονή της στὴν ἐξουσία ἐξηρτᾶτο ἀπὸ τὴν στάσι τῆς Ε.Δ.Α.

Γι' αὐτὸ ὑποστήριξαν τὸν «ἀνένδοτο ἀγώνα» τῆς Ε.Κ. κατὰ τῆς Δεξιᾶς ἀλλὰ χωρὶς νὰ μετατρέψουν τὴν ΕΔΑ σὲ ὄργανο τοῦ Κέντρου, χωρὶς νὰ χάση τὴν ἀνεξάρτητη φυσιογνωμία της.

Μετά, στὶς ἐκλογὲς τοῦ 1963 προσπάθησαν νὰ διατηρήσουν ὅσο τὸ δυνατὸν μεγαλύτερο ποσοστὸ ψήφων στὴν Ε.Δ.Α. Βέβαια τὰ πυρά τους, οἱ κομμουνισταί, τὰ ἔστρεψαν κατὰ τῆς Ε.ΡΕ., ἀλλὰ διεκδίκησαν κάθε ἀντικαραμανλικὴ ψῆφο ἀπὸ τὴν Ε.Κ. Ὀργανωμένη πριμοδότησις, σὰν γραμμὴ τῆς Ε.Δ.Α., δὲν ὑπῆρξε τὸ 1963. Ἄλλο ἂν μεγάλες μᾶζες ἀριστερῶν ψηφοφόρων διαφώνησαν πρὸς τὴν γραμμὴ τῆς ἐπίσημης ἡγεσίας τους καὶ ψήφισαν τὸν κ. Παπανδρέου ὄχι γιατὶ «ἐπαναπατρίσθηκαν στὴν δημοκρατία» ἀλλὰ γιατὶ πίστεψαν ὅτι αὐτὴ ἦταν ἡ ὀρθὴ τακτικὴ καὶ ὅτι αὐτὸς θὰ ἐκτελοῦσε ἕνα μέρος τοῦ προγράμματος τῆς Ε.Δ.Α. Λ.χ. ὅσοι εἶχαν δικούς τους φυλακισμένους, χωρὶς νὰ πάψουν νὰ εἶναι κομμουνισταί, ψήφισαν Παπανδρέου πιστεύοντας ὅτι αὐτὸς θὰ ἀποφυλακίση τοὺς συγγενεῖς τους.

Οἱ ἐκλογὲς τοῦ 1963 ἔδωσαν βασικὰ τὸ ἀποτέλεσμα ποὺ ἤθελε ἡ Ε.Δ.Α: Ἡ Δεξιὰ ἔχασε τὴν ἐξουσία, ἀλλὰ καὶ τὸ Κέντρο δὲν εἶχε αὐτοδύναμη πλειοψηφία καὶ δὲν μποροῦσε νὰ κυβερνήση χωρὶς τὴν Ε.Δ.Α. ποὺ θὰ γινόταν ἔτσι, ἔστω καὶ ἀνεπίσημα, μέτοχος στὴν ἄσκησι τῆς ἐξουσίας. Γι' αὐτὸ ἡ Ε.Δ.Α. ἔδωσε τότε ψῆφο ἐμπιστοσύνης στὴν κυβέρνησι Παπανδρέου.

Τὸ δίμηνο τοῦ Νοεμβρίου - Δεκεμβρίου 1963 ὅμως, ἔδειξε ὅτι ἡ Ἑλλὰς δὲν ἦταν ἀκόμη «ὥριμη» γιὰ νὰ ἀνεχθῆ μία κυβέρνησι ποὺ θὰ στηριζόταν στοὺς ψήφους τῶν κομμουνιστῶν βουλευτῶν. Ἡ κοινὴ γνώμη, ὁ Στρατός, τὸ Παλάτι, οἱ ἐθνικόφρονες κεντρῶοι, οἱ σύμμαχοι, ὅλοι ἀντιδροῦσαν. Καὶ ὁ κ. Παπανδρέου, βέβαιος ἄλλωστε γιὰ τὸν θρίαμβό του σὲ μιὰ νέα ἐκλογικὴ ἀναμέτρησι, ἀρνήθηκε νὰ δεχθῆ τὴν ὑποστήριξι τῆς Ε.Δ.Α. καὶ προχώρησε σὲ νέες ἐκλογές.

Πλουτισμένη μὲ τὴν πρόσφατη αὐτὴν πεῖρα, ἡ Ε.Δ.Α., ἐφήρμοσε αὐτὴ τὴ φορὰ μιὰ νέα, πολὺ πιὸ εὐέλικτη, ἔξυπνη καὶ ἐπικίνδυνη τακτική: τὴν ὀργανωμένη πριμοδότησι ὁρισμένων «προοδευτικῶν» ὑποψηφίων τῆς ΕΚ. Ἔτσι, σκέφθηκε ἡ κομμουνιστικὴ ἡγεσία, ἀντὶ νὰ στηρίξουμε τὴν κεντρῴα κυβέρνησι μὲ τοὺς ἀπαράδεκτους ψήφους βουλευτῶν τῆς Ε.Δ.Α. θὰ τὴν στηρίξουμε μὲ κεντρῴους βουλευτὰς ποὺ θὰ ἐξαρτῶνται κατὰ τὸν ἕνα

ἢ κατὰ τὸν ἄλλο τρόπο ἀπὸ τὴν Ε.Δ.Α. καὶ ἄλλοι μὲ τὴ θέλησί τους, ἄλλοι κάτω ἀπὸ τὴν ἐκβιαστικὴ πίεσι ἐκείνων στοὺς ὁποίους θὰ ὀφείλουν τὴν ἕδρα τους, θὰ ἐκτελοῦν τὶς ἐντολὲς τοῦ κομμουνισμοῦ.

Ἡ νέα τακτικὴ τῶν κομμουνιστῶν, ἀνησύχησε τὸν κ. Παπανδρέου, ὁ ὁποῖος προσπάθησε νὰ τὴν ἀντιμετωπίση κατὰ τὴν προεκλογικὴ περίοδο προκαλώντας τὴν Ε.Δ.Α. νὰ ὑποδείξη παντοῦ δικούς της ὑποψηφίους καὶ ἀπομακρύνοντας ἀπὸ τοὺς συνδυασμούς του μερικὰ ἀπὸ τὰ στοιχεῖα ἐκεῖνα ποὺ συνεδέοντο πιὸ στενὰ καὶ πιὸ φανερὰ μὲ τοὺς κομμουνιστάς.

Τελικὰ ὅμως, ἡ τακτικὴ τῶν κομμουνιστῶν πέτυχε. Ἡ 5η φάλαγξ δημιουργήθηκε μέσα στοὺς κόλπους τῆς Ε.Κ. καὶ ἡ κοινοβουλευτική της δύναμι εἶναι ἀρκετὴ γιὰ νὰ ἀνατρέψη ὁποιαδήποτε στιγμὴ τὴν κυβέρνησι.

Αὐτὴ ἡ νέα πραγματικότης δὲν ἔγινε ἀμέσως ἀντιληπτὴ σχεδὸν ἀπὸ κανέναν. Οὔτε καὶ ἀπὸ τὸν κ. Παπανδρέου. Καὶ οἱ κομμουνισταὶ ὅμως, δὲν βιάστηκαν νὰ τὴν καταστήσουν φανερή. Ἤθελαν πρῶτα νὰ προχωρήσουν τὰ πράγματα χωρὶς νὰ προκληθοῦν ἔντονες ἀντιδράσεις. Νὰ δοθῆ ἡ ἐντολὴ στὸν κ. Παπανδρέου, νὰ ἀναγνωρίσουν τὸ ἐκλογικὸ ἀποτέλεσμα τὰ ἄλλα ἐθνικόφρονα κόμματα, νὰ υἱοθετήσουν ἐφεκτικὴ στάσι καὶ νὰ σχηματισθῆ ἡ νέα κυβέρνησις.

**

Ὅλα αὐτὰ ἔγιναν. Καὶ ἡ Ε.Κ., στὶς πρῶτες 40 ἡμέρες, ἐφήρμοσε μία συνετή, μετριοπαθῆ τακτική, μιὰ πολιτικὴ πραγματικοῦ «ἀστικοῦ» κόμματος. Ὁ κ. Παπανδρέου ἔδωσε «δεξιὰ» ἀπόχρωσι στὴν σύνθεσι τῆς νέας κυβερνήσεώς του (συμμετοχὴ κ.κ. Στεφανοπούλου, Μαύρου, Γαρουφαλιᾶ, Κωστοπούλου κ.ἄ.), ἀπέφυγε τὰ ριζοσπαστικὰ μέτρα ἀπέναντι στοὺς θεσμοὺς καὶ στὸν κρατικὸ μηχανισμὸ τῆς χώρας, διατήρησε τὸν ἀντικομμουνισμὸ μὲ μιὰ δημοκρατικώτερη ἀπόχρωσι καὶ ὑπέδειξε γιὰ τὴν προεδρία τῆς Βουλῆς τὸν «δεξιὸ» κ. Νόβα. Μὲ ἄλλα λόγια, ὡς λίγο πρὶν τὰ τέλη Μαρτίου 1964, ἡ νέα κυβέρνησις, πραγματοποιοῦσε τὴν «ἀλλαγὴ» ποὺ ἐπεδίωκε ἀλλὰ μέσα στὰ πλαίσια τοῦ ἀστικοῦ καθεστῶτος.

Φυσικά, αὐτὸς δὲν ἦταν ὁ σκοπὸς τῆς Ε.Δ.Α. Ἡ κεντρώα πολιτικὴ ἔπρεπε νὰ λήξη καὶ νὰ ἀντικατασταθῆ (ὄχι ἐπίσημα καὶ φανερὰ ἀλλὰ στὴν πρᾶξι) ἀπὸ τὴν κεντροαριστερά. Ἤδη, στὶς 8 Μαρτίου, ἡ «Αὐγὴ» καλοῦσε «σὲ ἀγώνα γιὰ τὴν ἐπιβολὴ δημοκρατικῆς πορείας» καὶ προανήγγελε τὴν «ἀνάληψι ὁλόκληρης ἐκστρατείας». Στὶς 15 Μαρτίου, ἐξεδήλωσε τὴν ἀντίθεσί της πρὸς τὴν ὑποψηφιότητα τοῦ κ. Νόβα καὶ ἀπεκάλυψε ὅτι θὰ ἐκδηλωθῆ ἀνταρσία μέσα στὴν Ε.Κ. «ἀπὸ τὰ προοδευτικώτερα στελέχη της» ἀλλὰ ὄχι τέτοιας μορφῆς ὥστε νὰ ὁδηγήσουν στὴν διάσπασι τοῦ κόμματος γιατὶ «μιὰ τέτοια ἐνέργεια τὴν στιγμὴ αὐτὴ θὰ εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα νὰ ἀναθαρρήση ἡ δεξιὰ καὶ νὰ ἐνισχυθοῦν τὰ δεξιὰ στοιχεῖα μέσα στὴν ἴδια τὴν Ε.Κ.».

Ἡ τακτικὴ λοιπὸν ποὺ θὰ ἀκολουθοῦσαν οἱ κομμουνισταὶ ἔγινε φανερή. Χρησιμοποίησις τῆς 5ης φάλαγγος ποὺ διαθέτουν μέσα στὴν Ε.Κ., ὄχι γιὰ τὴν ἀνατροπὴ τῆς κυβερνήσεως ἀλλὰ γιὰ τὴν ἔντεχνη ἄσκησι πιέσεως ἐπάνω της ὥστε νὰ ἀρχίσουν νὰ τὴν βγάζουν ἀπὸ τὸν «δεξιὸ» (=ἀστικοδημοκρατικὸ) δρόμο της καὶ νὰ τὴν βάλουν στὸν ἀριστερό.

Ἡ ἐπίθεσις ἔγινε στὶς 19 Μαρτίου, κατὰ τὴν ἐκλογὴ τοῦ προέδρου τῆς Βουλῆς. 33 βουλευταὶ τῆς Ε.Κ. ψήφισαν ἐναντίον τοῦ κ. Νόβα. Ἡ «Αὐγὴ» τῆς ἑπομένης ἔσπευσε νὰ ἑρμηνεύση τὴν ψῆφο τους σὰν «ψῆφο ἀντιθέσεως στὴν ἐνδοτικὴ τάσι τοῦ κ. Παπανδρέου, καταδίκης τῶν συμβιβασμῶν καὶ ἐκκαθαρίσεως τοῦ καθεστῶτος». Καὶ προσέθεσε ὅτι «στὸ Κέντρο ὑπάρχουν δυνάμεις ποὺ δὲν δέχονται νὰ φαλκιδευθῆ τὸ νόημα τῶν ἐκλογῶν».

Οἱ 33 βουλευταὶ εἶναι ἀρκετοὶ γιὰ νὰ ἀνατρέψουν τὴν κυβέρνησι ἐφ' ὅσον, ὅπως προειδοποιοῦσε ἡ «Αὐγὴ» τῆς 22ας Μαρτίου, αὐτὴ «δὲν κατανοήση...».

Ἡ προειδοποίησις ἦταν σαφής. Καὶ ἡ ὑποχώρησις τῆς Κυβερνήσεως ἄρχισε. Τὸ «γλύστρημα πρὸς τὰ ἀριστερὰ» ἔγινε

ἡ νέα πραγματικότης τῆς χώρας.

⁂

Ὁ Λόγος τοῦ Θρόνου, ἤδη ἦταν τέτοιος ὥστε ἡ Ε.Δ.Α. ἐξέφρασε τὴν ἱκανοποίησί της γι' αὐτόν, προειδοποιώντας ὅμως «τὸν συντάκτη τοῦ λόγου τοῦ Θρόνου» ὅτι «πρέπει νὰ κατανοήση ὅτι μὲ τὰ λόγια, δημοκρατία δὲν γίνεται» («Αὐγὴ» 24 Μαρτίου).

Καὶ ἡ Ε.Δ.Α., ἀρχίζει νὰ ζητᾶ πιὰ τὰ «ἔργα». Ἀρχίζει ἀπαιτώντας τὴν δημοσίευσι τῶν ἐκθέσεων Φλώρου καὶ Τούση. Καὶ ταυτόχρονα ἀρχίζει τὶς μαζικὲς κινητοποιήσεις ποὺ γιὰ σκοπό τους ἔχουν τὴν ἄσκησι καὶ ἐξωκοινοβουλευτικῆς δυναμικῆς πιέσεως γιὰ τὸ σπρώξιμο τῆς χώρας πρὸς τὰ ἀριστερά. Στὶς 28 Μαρτίου, ἡ «Αὐγὴ» διακηρύσσει σὲ κύριο ἄρθρο της μὲ τὸν τίτλο «οἱ ἀγῶνες», ὅτι αὐτοὶ θὰ γίνουν «ἀποφασιστικὸς παράγοντας γιὰ τὸν ἐκδημοκρατισμό». Καὶ σὰν πρώτη μαζικὴ ἐκδήλωσις ὁρίζεται ἡ «πορεία τῶν 115» γιὰ τὶς 6 Ἀπριλίου.

Τὴν ἐπομένη, 29 Μαρτίου, ἡ Κυβέρνησις δημοσιεύει τὶς ἐκθέσεις Φλώρου καὶ Τούση. Ἦταν ἡ ἀφετηρία τοῦ «γλυστρήματος».

Σ' ὅλο τὸ δίμηνο Ἀπριλίου - Μαΐου 1964, τὸ «γλύστρημα πρὸς τὰ ἀριστερὰ» συνεχίζεται.

— Δημοσιεύονται οἱ ἐκθέσεις Μπέρτσου, Πολυχρόνη καὶ Σακελλαρίου.

— Ἐξουδετερώνεται ἡ Ὑπηρεσία Διαφωτίσεως τοῦ Κράτους.

— Ἐξουδετερώνεται ἡ Ὑπηρεσία Πληροφοριῶν τῆς Ἀσφαλείας.

— Διαλύεται τὸ γραφεῖο ἐθνικῆς - ἀντικομμουνιστικῆς διαφωτίσεως στὸ ΓΕΣ.

— Ἀποχρωματίζονται ἀπὸ κάθε ἀντικομμουνιστικὴ αἰχμὴ τὰ ραδιοφωνικὰ δίκτυα τῆς χώρας.

— Καταργοῦνται τὰ μέτρα γιὰ τὴν παρεμπόδισι τῆς διεισδύσεως κομμουνιστῶν στὸ Στράτευμα.

— Ἐκκαθαρίζεται ὁ κρατικὸς μηχανισμὸς ἀπὸ ὅλα τὰ συνεπῆ ἀντικομμουνιστικὰ στοιχεῖα.

— Καταργεῖται, ἀποκηρύσσεται καὶ καταδικάζεται κάθε ἀντικομμουνισμός.

— Ἀριστεροὶ διορίζονται σὲ διάφορες ὑπεύθυνες θέσεις.

— Ὁ «δεξιὸς» κ. Μαῦρος ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴν Κυβέρνησι, στὴν ὁποία εἰσέρχεται ὁ ἀριστερὸς κ. Παπασπύρου.

— Ἀποφυλακίζονται οἱ κομμουνισταὶ κατάδικοι, κλπ. κλπ.

Στὰ τέλη Μαΐου ὅμως, ἡ Κυβέρνησις δείχνει σημεῖα ἀνησυχίας γιὰ τὸ «γλύστρημα πρὸς τὰ ἀριστερὰ» καὶ κάποιες τάσεις ἀνακοπῆς του. Ὁ κ. Παπανδρέου φαίνεται νὰ πιστεύη ὅτι ἔδωσε πιὰ ἀρκετὰ στοὺς ἀριστεροὺς οἱ ὁποῖοι πρέπει νὰ μείνουν ἱκανοποιημένοι μὲ αὐτά. (Ἀπομάκρυνσις τοῦ κ. Μπέρτσου, διατήρησις τῆς Ὑπηρεσίας Διαφωτίσεως ἔστω καὶ σὲ νεκρὰ κατάστασι, κλπ.).

Ἀλλά, ἡ ἱστορία διδάσκει ὅτι οἱ κομμουνισταὶ οὐδέποτε ἱκανοποιοῦνται. Ὅλα αὐτὰ δὲν ἦσαν γι' αὐτοὺς παρὰ ἡ ἀφετηρία, τὰ ὀρεκτικά. Τὸ «γλύστρημα» ἔπρεπε ὄχι μόνο νὰ συνεχισθῆ, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐπιταχυνθῆ. Ὁ α΄. γῦρος, ποὺ ἄρχισε μὲ τὴν ὑπόθεσι Νόβα, ἔληξε. Σήμανε λοιπὸν ἡ ὥρα τοῦ β΄. γύρου.

⁂

Ὁ γῦρος αὐτὸς ἄρχισε μὲ τὶς δημοτικὲς ἐκλογές. Ἡ Ε.Δ.Α. ἀποφάσισε νὰ δώση πολιτικὸ νόημα σ' αὐτές, ἀκριβῶς γιὰ νὰ δείξη τὴν δύναμί της καὶ νὰ ἀσκήση νέα πίεσι ἐπὶ τοῦ κ. Παπανδρέου, τρομοκρατώντας τον μὲ τὸ φάσμα τῆν ἀπωλείας τῆς ἐξουσίας. Ἡ 6η σύνοδος τῆς Ε.Δ.Α., στὶς 7 Ἰουνίου, ἀποφάσισε νὰ θέση σὰν κύριο σύνθημα τῶν δημοτικῶν ἐκλογῶν τὸν «ἐκδημοκρατισμὸ» (δηλ. τὴν συνέχισι τοῦ γλυστρήματος πρὸς τὰ ἀριστερὰ) καὶ «νὰ τὶς συνδέη μὲ τὴν μαζικὴ πάλη καὶ τὰ αἰτήματά της».

Στὶς 19 Ἰουνίου, ὁ κ. Πασαλίδης, κηρύσσοντας στὴν Θεσσαλονίκη τὴν ἔναρξι τοῦ ἀγῶνα γιὰ τὶς δημοτικὲς ἐκλογές, μίλησε γιὰ πρώτη φορὰ ἐπίσημα γιὰ τὴν «κεντροαριστερὰ» σὰν ἐπιδίωξι τῆς ΕΔΑ.

Στὶς 25 Ἰουνίου, μὲ ἄρθρο του στὴν «Αὐγή», ὁ κ. Μπριλλάκης ἀνέπτυξε περισσότερο τὸ θέμα τῆς κεντροαριστερᾶς, πρὸς τὴν ὁποία θὰ ἔπρεπε οἱ δημοτικὲς ἐκλογές, νὰ ἀνοίξουν τὸν δρόμο.

Συνεπὴς πρὸς αὐτὴν τὴν ἐπιδίωξι, ἡ Ε.Δ.Α. παρουσίασε δικούς της συνδυασμοὺς στὴν 'Αθήνα, σὲ πολλοὺς δήμους τῆς περιοχῆς πρωτευούσης καὶ Θεσσαλονίκης, στὰ Χανιά, στὴ Λάρισα, στὴν Καβάλα, στὴ Χαλκίδα, τὴν Κέρκυρα, τὴν Ἄρτα, τὴν Λευκάδα κλπ. Στὶς ἄλλες περιοχὲς συγκρότησε συνδυασμοὺς εὐρύτερης κεντροαριστερῆς συνεργασίας: Πειραιᾶ, Θεσσαλονίκη, Βόλο, Πάτρα, Ἡράκλειο, 'Ιωάννινα, 'Αγρίνιο, Μυτιλήνη, Καρδίτσα, Σέρρες, Τρίκαλα, Ρέθυμνο, Θήβα, Λαμία, Λειβαδιά, Χίος, Ζάκυνθος, Καρλόβασι, Πρέβεζα, δῆμοι περιοχῆς πρωτευούσης κλπ.

Οἱ ἐκλογὲς τῆς 5ης 'Ιουλίου ὑπῆρξαν μιὰ μεγάλη νίκη τῶν κομμουνιστῶν. Σὲ 18 δήμους ἐπεκράτησαν οἱ συνδυασμοὶ τῆς Ε.Δ.Α. καὶ σὲ 50 περίπου οἱ συνδυασμοὶ τῆς «δημοκρατικῆς συνεργασίας» (=κεντροαριστερᾶς) τοὺς ὁποίους ὑποστήριξαν καὶ δύο μέλη τῆς Κυβερνήσεως.

Στὴν 'Αθήνα, ἡ Ε.Δ.Α. (Κιτσίκης) πῆρε 30,08% ἔναντι 17,13% τῆς 16ης Φεβρουαρίου. Στὴν Θεσσαλονίκη, ὁ συνδυασμὸς τῆς κεντροαριστερᾶς (Κ. Τσίρος) πῆρε 49,65% ἔναντι 21,3% τῆς Ε.Δ.Α. στὶς 16)2, ἐνῷ ὁ συνδυασμὸς τῆς Ε.Κ. (Παπαηλιάκης) πῆρε 14,68% ἔναντι 45% ποὺ εἶχε συγκεντρώσει ἡ ΕΚ στὶς 16)2. Στὸν Πειραιᾶ ἡ Ε.Δ.Α. (Κυριακάκος) πῆρε 26,96% ἔναντι 16,61% τῆς 16)2. Στὴ Λάρισα ὁ κεντροαριστερὸς συνδυασμὸς μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν πρώην βουλευτὴ τῆς Ε.Δ.Α. κ. Χονδρονάσιο συγκέντρωσε τὸ 42%. Μερικὰ χαρακτηριστικὰ ποσοστὰ τῆς κεντροαριστερᾶς ἢ ἀριστερᾶς εἶναι τὰ ἀκόλουθα:

Βόλος	60%
Μυτιλήνη	85%
Καρδίτσα	45%
Καβάλα	46%
'Αγρίνιο	67%
Ἡράκλειο	48%
'Ιωάννινα	42%
Λευκάδα	42%
Ἄμφισσα	70%
Ν. 'Ιωνία	53%
Δάφνη	68%
Αἰγάλεω	70%
Καισαριανὴ	58%

'Ανάλογα ἦσαν τὰ ἀποτελέσματα στὸ Χαϊδάρι, τὸ Γαλάτσι, τὰ Ν. Λιόσια, τὸν Ὑμηττό, τὴν Ἡλιούπολι, τὸ Περιστέρι, Ν. Φιλαδέλφεια, Λαμία, Λειβαδιά, Τρίκαλα, Σέρρες, Κιλκίς, Καλαμαριά, Νεάπολι, 'Αμπελόκηπους Θεσσαλονίκης κλπ.

Γενικά, τὰ ἀποτελέσματα τῶν δημοτικῶν ἐκλογῶν ἔδειξαν ὅτι:

1. Ἡ Ε.Δ.Α. «αὔξησε» τρομερὰ τὶς δυνάμεις της, διπλασιάζοντάς της περίπου μέσα σὲ πέντε μῆνες (ἀπὸ τὶς 16)2). Στὴν πραγματικότητα βέβαια δὲν πρόκειται γιὰ αὔξησι. Ἁπλῶς ἀπεδείχθη ἡ γνωστὴ σὲ ὅλους τοὺς εἰδήμονας ἀλήθεια ὅτι ἡ Ε.Κ. δὲν εἶχε πραγματικὰ ἀποσπάσει τοὺς ἀριστεροὺς ψήφους ἀλλὰ τοὺς εἶχε πάρει προσωρινά, γιὰ λόγους σκοπιμότητος.

2. Ἡ Ε.Κ. ἔχασε μέγα μέρος τῆς ἐκλογικῆς της δυνάμεως. Καὶ ἐδῶ ἡ πραγματικότης εἶναι ὅτι ἡ Ε.Κ. δὲν ἔχασε ἀλλὰ ἁπλῶς οἱ ἀριστεροὶ ἐκλογεῖς ποὺ τὴν εἶχαν ψηφίσει προσωρινά, ἐπέστρεψαν στὴν βάσι τους γιὰ νὰ ὑποστηρίξουν τὴν γραμμὴ τῆς Ε.Δ.Α. γιὰ τὸ «γλύστρημα πρὸς τὰ ἀριστερά».

3. Ἡ Δεξιὰ διατήρησε ἢ αὔξησε ἐλαφρῶς τὶς δυνάμεις της.

***

Ἡ Ε.Δ.Α. ἔσπευσε ἀμέσως νὰ ἑρμηνεύση στὸν κ. Παπανδρέου τὸ νόημα τῆς «νέας προειδοποιήσεως». Στὶς 7 'Ιουλίου, ἡ Ε.Ε. τῆς Ε.Δ.Α., μὲ ἀνακοίνωσί της, χαρακτήρισε τὸ ἐκλογικὸ ἀποτέλεσμα σὰν «ἀπάντησι τοῦ λαοῦ καὶ καθαρὴ ὑπόδειξη πρὸς τὴν κυβέρνησι νὰ προχωρήση στὸ δρόμο ποὺ χάραξε ἡ 16 Φεβρουαρίου καὶ στὴν ἄσκησι συνεποῦς πολιτικῆς ἀλλαγῆς». Τὴν ἴδια ἡμέρα, ὁ κ. Πασαλίδης ἐδήλωσε ὅτι τὸ ἐκλογικὸ ἀποτέλεσμα «θὰ ἐπηρεάση ἀσφαλῶς, τὴν πολιτικὴ πορεία τῆς Ἑλλάδος πρὸς τὴν κατεύθυνσι τῆς κεντροαριστερᾶς». Καὶ ἡ «Αὐγή», στὸ κύριο ἄρθρο της μὲ τὸν τίτλο «Κάθαρσις», συμπλήρωσε: «Ἡ δημοκρατία θὰ προχωρήση ἢ θὰ ὑποχρεωθῆ νὰ κάνη πίσω... ὁ λαὸς δὲν εἶναι διατεθειμένος νὰ

ἀφήση τὴν ὑπόθεσί του νὰ κάνη πίσω».

Τὰ ἀποτελέσματα αὐτά, κατὰ τὴν Ε.Δ.Α., ὀφείλονται σὲ τρεῖς λόγους:

1. Στὴν καλὴ ὀργανωτικὴ καὶ προπαγανδιστικὴ δουλειὰ τῆς Ε.Δ.Α. ποὺ ἐπωφελεῖται πλήρως ἀπὸ τὸν «ἐκδημοκρατισμό».

2. Στὴν οὐσιαστικὴ ἀνυπαρξία τῆς Δεξιᾶς ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ βρίσκεται σὲ ὑποχώρησι.

3. Στὴν διάψευσι τῶν ἐπαγγελιῶν τοῦ Κέντρου καὶ στὴν ἀπογοήτευσι τῶν μαζῶν ποὺ τὸ εἶχαν ἀκολουθήσει.

Τὰ ἀποτελέσματα αὐτὰ πρέπει κατὰ τὴν Ε.Δ.Α. νὰ χρησιμοποιηθοῦν γιὰ νὰ ὠθήσουν τὴν χώρα πιὸ ἔντονα πρὸς τὴν κεντροαριστερά. Ἰδιαίτερα πρέπει νὰ χρησιμοποιηθῆ σὰν σημεῖο ἐκβιασμοῦ πρὸς τὴν Ε.Κ. τὸ γεγονὸς ὅτι ὅπου παρουσίασε δικούς της ὑποψηφίους ποὺ ἀρνήθηκαν συνεργασία μὲ τὴν Ἀριστερά, ἀπέτυχε, ἐνῶ οἱ συνδυασμοὶ κεντροαριστερᾶς συνεργασίας ἐπεκράτησαν.

Γι' αὐτὸ καὶ ἀμέσως μετὰ τὴν 5η Ἰουλίου, ἡ κομμουνιστικὴ προπαγάνδα ρίχνει δύο συνθήματα: «πανδημοκρατικὴ ἑνότητα» καὶ «κεντροαριστερά».

Ἡ Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε., μὲ ἀνακοίνωσί της, τὴν 8 Ἰουλίου, διακηρύσσει ὅτι τὸ ἀποτέλεσμα τῶν δημοτικῶν ἐκλογῶν εἶναι «καταδίκη τῆς πολιτικῆς τῆς διάσπασης τῶν δημοκρατικῶν δυνάμεων, τοῦ διμέτωπου ἀγώνα καὶ τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ ποὺ ἀκολουθεῖ ἡ ἡγεσία τῆς Ε.Κ.» καὶ καλεῖ τοὺς ἀριστεροὺς σὲ ἔντασι τῶν προσπαθειῶν τους καὶ σὲ δυνάμωμα τῆς πάλης γιὰ τὴν ἐπιβολὴ τῆς δικῆς τους γραμμῆς στὸ Κέντρο.

Γιὰ τὸν ἴδιο σκοπό, ἡ Κ.Ε. τοῦ Δ.Σ.Κ. καλεῖ σὲ νέες μαχητικὲς κινητοποιήσεις μὲ τὸ σύνθημα «ἐμπρὸς γιὰ νέες μεγάλες ἀγωνιστικὲς ἐξορμήσεις!». Οἱ ἐξορμήσεις αὐτές, μὲ σκοπὸ τὴν ἄσκησι ἰσχυρᾶς πιέσεως ἐπὶ τῆς Ε.Κ., ὁδήγησαν καὶ στὰ γνωστὰ γεγονότα στὸ Λαύριο, στὶς 22 Ἰουλίου.

***

Καὶ ἡ Κυβέρνησις ὑπέκυψε. Τὸ δεύτερο δεκαπενθήμερο τοῦ Ἰουλίου ὑπῆρξε μιὰ νέα μεγάλη φάσις στὸ περαιτέρω «γλίστρημα πρὸς τὰ ἀριστερά». Συγκεκριμένα:

— Κατήγγειλε διάφορες ἀντικομμουνιστικὲς ὀργανώσεις σὰν «παρακρατικὲς» καὶ ἀπεφάσισε νὰ προχωρήση στὴν διάλυσί τους υἱοθετώντας πλήρως τὶς κομμουνιστικὲς ἀπόψεις ἐπὶ τοῦ θέματος.

— Ξεσήκωσε θόρυβο περὶ φασιστικῆς ἀπειλῆς, συνωμοσιῶν κλπ., θόρυβο ποὺ βοηθεῖ καὶ δικαιολογεῖ τὴν σύμπηξι ἑνιαίου μετώπου.

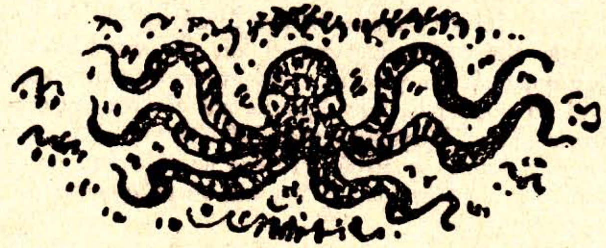
— Κατέθεσε τὸ νομοσχέδιο γιὰ τὰ ἐργατικὰ σωματεῖα, ποὺ ἂν πραγματοποιηθῆ θὰ ὁδηγήση ἀναπόφευκτα στὴν κομμουνιστικοποίησι τοῦ συνδικαλιστικοῦ μας κινήματος, ἡ ὁποία μὲ τὴν σειρά της, θὰ δώση ἀπεριόριστες δυνατότητες στὴν Ε.Δ.Α. γιὰ ἄσκησι πιέσεως ἐπὶ τῆς Κυβερνήσεως.

— Ἐξαπέλυσε νέες ἐπιθέσεις κατὰ γνωστῶν ἀντικομμουνιστικῶν στελεχῶν τῆς Ἀστυνομίας.

Τὰ γεγονότα τοῦ Λαυρίου πάντως, καθὼς καὶ ἡ ἀντίδρασις τῆς Γ.Σ.Ε.Ε. καὶ τῆς Διεθνοῦς τῶν Ἐλευθέρων Συνδικάτων ἀνέκοψαν κάπως τὴν κάθοδο πρὸς τὰ ἀριστερά. Ἀσφαλῶς ὅμως, οἱ κομμουνισταὶ θὰ ἐξαπολύσουν μία νέα ἐπίθεσι γιὰ νὰ ἐκβιάσουν κι' ἄλλο ἕνα βῆμα πρὸς τὴν κεντροαριστερά, στὴν ὁποία ἐλπίζουν νὰ φθάσουν σιγὰ σιγά, μὲ τέτοιους διαδοχικοὺς κύκλους «γλυστρήματος». Ἡ πορεία τῆς χώρας, στὸ κομμουνιστικὸ σχέδιο, ἐμφανίζεται ὡς ἑξῆς:

1. Κυβέρνησις Δεξιᾶς.
2. Κυβέρνησις Κέντρου.
3. Κυβέρνησις Κέντρου ἀλλὰ οὐσιαστικὰ κεντροαριστερά.
4. Κυβέρνησις κεντροαριστερᾶς.
5. Ἀριστεροκεντρώα κατάστασις.
6. Ἀριστεροκεντρώα κυβέρνησις.
7. Ἀριστερὰ κατάστασις.
8. Ἀριστερὰ κυβέρνησις.
9. Ἀριστεροκομμουνιστικὴ κυβέρνησις.
10. Κομμουνισμός.

Ἡ πορεία ὅμως αὐτὴ θὰ πετύχη, μόνον ἂν ἐμεῖς, οἱ ἕλληνες ἀντικομμουνισταί, τὸ ἐπιτρέψουμε.

ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

ΧΡΕΙΑΖΟΝΤΑΙ ΟΙ ΣΟΒΙΕΤΟΛΟΓΟΙ;

Ὁ τῦπος τῆς «κεντροαριστερᾶς»

Μὲ τὸν τεράστιο προπαγανδιστικὸ μηχανισμό του, τὰ ἄφθονα μέσα καὶ τὴν ὀργάνωσι ποὺ διαθέτει, ὁ κομμουνισμὸς στὴν χώρα μας, πέτυχε ἢ προσπαθεῖ νὰ ἐπιβάλη σὰν «κοινὲς πεποιθήσεις» διάφορες ἀντιλήψεις του. Λ.χ. ὅτι ὁ ἀντικομμουνισμὸς ἐξυπηρετεῖ τὴν Δεξιά, ὅτι ὁ συστηματικὸς ἀντικομμουνισμὸς εἶναι «ἀντίδρασι», ὅτι ὁ κομμουνισμὸς πρέπει νὰ ἀντιμετωπίζεται μόνον μὲ «κοινωνικά» μέτρα, ὅτι ἡ Δημοκρατία καὶ ἡ ὕπαρξις ἐπισήμου ἀντικομμουνιστικῆς διαφωτίσεως εἶναι δῆθεν πράγματα ἀσυμβίβαστα, ὅτι οἱ ἀντικομμουνιστικὲς ὀργανώσεις εἶναι «φασιστικές», ὅτι «ἐκδημοκρατισμός» σημαίνει κατάργησι κάθε εἴδους ἀντικομμουνισμοῦ σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς, ὅτι ἡ ὕπαρξις ἀντικομμουνιστικοῦ πνεύματος στὸ Στρατὸ σημαίνει ὅτι αὐτός... «κομματίζεται», ὅτι ὁ κομμουνισμὸς ἀποτελεῖ μία «προοδευτική» (!) τάσι, ὅτι τώρα ὁ κομμουνισμὸς «ἄλλαξε», δὲν εἶναι πιὰ ὅπως ἄλλοτε κλπ. κλπ.

Ὅλα αὐτά, ὁ κομμουνισμὸς δὲν θὰ εἶχε καταφέρη νὰ τὰ διοχετεύση στὰ πλατύτερα στρώματα τῆς κοινῆς γνώμης, ἐὰν δὲν τὰ διέδιδε καὶ μὲ ἀνθρώπους, ἐφημερίδες, ὀργανώσεις, κόμματα καὶ προσωπικότητες ποὺ δὲν τοῦ ἀνήκουν ἄμεσα, ποὺ δὲν βρίσκονται φανερὰ καὶ συνειδητὰ στὶς δικές του γραμμές. Ἰδίως αὐτό, ἀφορᾶ τὸν τῦπο. Κάτι ποὺ γράφει ἡ «Αὐγὴ» ὑπὲρ τῆς Ρωσίας ἢ κατὰ τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ, ὑπὲρ τῆς ἀριστερᾶς ἢ κατὰ τῆς Δύσεως ἔχει ὁπωσδήποτε περιορισμένη ἀκτίνα ἐπιδράσεως καὶ ἐντελῶς σχετικὴ σημασία. Ἂν ὅμως τὸ ἴδιο πρᾶγμα τὸ γράψουν τὰ «Νέα» ἢ ἡ «Ἐλευθερία», ἂν τὸ ὑπογράψη ὁ κ. Ψαθᾶς ἢ ὁ «ἐλευθερόστομος», τότε τὰ πράγματα ἀλλάζουν. Θὰ τὸ διαβάση πολὺ περισσότερος κόσμος καὶ μάλιστα, αὐτὸ εἶναι τὸ σπουδαιότερο, κόσμος ἀστικός, ποὺ δὲν θὰ διάβαζε ποτέ του μία κομμουνιστικὴ ἐφημερίδα. Ἀκόμη, αὐτὸ ποὺ θὰ μεταδοθῆ στὴν κοινὴ γνώμη μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο θὰ τὸ προσέξουν περισσότερο, θὰ τὸ λάβουν ὑπ' ὄψιν τους οἱ ἁρμόδιοι καὶ ὁ κόσμος θὰ τὸ πιστέψη πιὸ εὔκολα. «Στὴν Ρωσία ζοῦν καλὰ» θὰ πῆ ὁ μικροαστός, «ἀφοῦ τὸ γράφουν τὰ Νέα». Ἢ «ὁ ἀντικομμουνισμὸς εἶναι πράγματι κακὸ πρᾶγμα, ἀφοῦ δὲν τὸ λέει ἡ ΕΔΑ ἀλλὰ ἡ «Ἐλευθερία».

Γι' αὐτό, ὀρθῶς ἀπὸ τὴν πλευρά τους, οἱ κομμουνισταὶ δίνουν μεγάλη σημα-

σία στὸ νὰ διεισδύσουν σὲ ἀστικὲς ἐφημερίδες, νὰ διαβρώσουν ἀστικὲς ὀργανώσεις, νὰ προσεγγίσουν ἀστικὲς προσωπικότητες. Οἱ τρόποι ποὺ ἐφαρμόζουν γιὰ νὰ πετύχουν σ' αὐτὸν τὸν τομέα εἶναι πολλοὶ καὶ δὲν ἀποτελοῦν θέμα τοῦ παρόντος. Πάντως τὸ ἀναμφισβήτητο γεγονὸς εἶναι ὅτι στὴν χώρα μας, ἐκμεταλλευόμενοι τὴν ἄγνοια καὶ τὸ συμφέρον, τὴν ἀφέλεια καὶ τὸν καιροσκοπισμό, τὶς ἀδυναμίες καὶ τὶς ματαιοδοξίες, ἐξαγοράζοντας, ἐκβιάζοντας, ὑποστηρίζοντας, κατόρθωσαν σὲ πολὺ μεγάλο βαθμὸ νὰ μιλοῦν στὸ λαὸ μὲ τὸ στόμα ἀστῶν πολιτικῶν, νὰ γράφουν ἀπὸ τὶς στῆλες ἀστικῶν ἐφημερίδων καὶ νὰ ἐφαρμόζουν τὴν πολιτική τους μὲ ὄργανα τοῦ ἀστικοῦ κράτους!

Ὁ τύπος μας, ὁλόκληρος, δεξιός, κεντρῷος καὶ οὐδέτερος, μὲ ἐλαχιστότατες ἐξαιρέσεις, ἔχει ὑποστῆ μία διαφόρων μορφῶν καὶ διαφορετικῆς βεβαίως ἐκτάσεως διάβρωσι ἀπὸ τοὺς κομμουνιστάς.

Ἡ διάβρωσις ὅμως αὐτὴ ἔχει προσλάβει ἀποφασιστικὸ χαρακτῆρα προκειμένου γιὰ τρεῖς κεντρῷες ἐφημερίδες: α) Τὴν «Ἐλευθερία», ἡ ὁποία ἄλλοτε διεξῆγε τὸν καλύτερο ἀντικομμουνιστικὸ ἀγώνα στὴν χώρα μας ἀλλὰ ἀπὸ τὸ 1961 σπρώχνοντας τὸν «ἀνένδοτο» πέρα ἀπὸ τὰ ἐθνικῶς ἐπιτρεπτὰ ὅρια ἄρχισε νὰ μεταβάλλη γραμμὴ ἕως ὅτου ἔφθασε σήμερα στὴν ἀνοικτὴ συνοδοιπορία. β) Τὴν «Ἀθηναϊκή» ποὺ διεξάγει χαμηλῆς ποιότητος «ἀγῶνες», μὲ χαμηλὰ κίνητρα καὶ χαμηλὰ μέσα, συμβαδίζοντας συνειδητὰ ἀπὸ λόγους ἐμπαθείας καὶ ἀπὸ περίεργα πλέγματα μὲ τὸν κομμουνισμό. γ) Τὰ «Νέα» ποὺ ἀπὸ καιροσκοπικὸ καὶ κερδοσκοπικὸ πνεῦμα, ἐρωτοτροποῦν ἀκροβατικὰ μὲ τὶς ἀριστερὲς θέσεις καὶ συχνὰ παγιδεύονται ὁλοκληρωτικὰ σ' αὐτές.

Οἱ τρεῖς αὐτὲς ἐφημερίδες, ἰδίως μετὰ τὶς 16 Φεβρουαρίου, συμβάλλουν σημαντικὰ στὴν ὤθησι τῆς χώρας μας στὸ συνεχὲς «γλύστρημα πρὸς τὰ ἀριστερά», προβάλλοντας τὶς ἀπόψεις τῆς κεντροαριστερᾶς καὶ ὑποστηρίζοντας τὴν πίεσι ποὺ ἀσκεῖ ἡ τελευταία στὴν Κυβέρνησι γιὰ νὰ τὴν ἐξαναγκάζη νὰ προχωρῆ ὅλο καὶ πιὸ πολὺ στὴν ἐφαρμογὴ τοῦ «προγράμματος μίνιμουμ» τῆς ΕΔΑ («δημοκρατικὴ στροφή»).

Ἡ ἐκστρατεία κατὰ τῶν σοβιετολόγων

Ἰδιαίτερο ρόλο ἔπαιξαν αὐτὲς οἱ τρεῖς ἐφημερίδες (καὶ σὲ μία περίπτωσι καὶ τὸ «Βῆμα») στὴν ἄθλια δυσφήμισι τῶν ἀντικομμουνιστῶν, στὴν ὑπονόμευσι τοῦ ἐθνικοῦ καὶ δημοκρατικοῦ ἀντικομμουνιστικοῦ ἀγῶνος καὶ στὸν χωρὶς ἀρχὲς διωγμὸ ὅλων τῶν συνεπῶν ἀντικομμουνιστικῶν στοιχείων ἀνεξαρτήτως τῆς ἀτομικῆς πολιτικῆς των τοποθετήσεως. Εἶναι χαρακτηριστικὸ ἀλλὰ καὶ τραγικό, ὅτι ἡ «Ἐλευθερία», ἔφθασε νὰ δυσφημῆ, νὰ σαρκάζη καὶ νὰ ἀπαιτῆ τὸν διωγμὸ καὶ κέντρώων, ἀκόμη καὶ ἀκραιφνῶς παπανδρεϊκῶν στελεχῶν τῆς ἐθνικῆς μας διαφωτίσεως μόνο καὶ μόνο γιατὶ ἦσαν ἀντικομμουνισταί !

Μόνιμος στόχος ἐπιθέσεων τοῦ τύπου τῆς κεντροαριστερᾶς ἔγιναν οἱ σοβιετολόγοι, σὰν φορεῖς τοῦ ζωντανοῦ, σύγχρονου καὶ φωτισμένου ἀντικομμουνιστικοῦ πνεύματος στὴν χώρα μας.

Ἐδῶ πρέπει νὰ ποῦμε τί εἶναι «σοβιετολογία». Πρόκειται γιὰ μία νέα κοινωνικὴ καὶ πολιτικὴ ἐπιστήμη ποὺ μελετᾶ τὸν κομμουνισμὸ σὰν ἰδεολογία, καθεστώς, κίνημα καὶ δρᾶσι. Σοβιετολόγοι λοιπόν, εἶναι οἱ εἰδικοὶ στὰ θέματα τοῦ κομμουνισμοῦ, αὐτοὶ ποὺ ἔχουν πρακτικὴ πεῖρα ἀλλὰ καὶ ἐπιστημονικὴ κατάρτισι, ὁλοκληρωμένη γνῶσι τοῦ θέματος «κομμουνισμός». Σήμερα στὶς σπουδαιότερες χῶρες τῆς Δύσεως ὑπάρχουν πανεπιστημιακὲς σχολὲς καὶ ἕδρες σοβιετολογίας, ἰνστιτοῦτα καὶ περιοδικὰ σοβιετολογικῶν ἐρευνῶν καὶ οἱ σοβιετολόγοι παίζουν ἀποφασιστικὸ ρόλο στὴν ἐπεξεργασία τῆς ἐσωτερικῆς καὶ ἐξωτερικῆς πολιτικῆς.

Στὴν χώρα μας οἱ εἰδικοὶ στὰ θέματα τοῦ κομμουνισμοῦ εἶναι ἐλάχιστοι καὶ λόγῳ καὶ τῆς εἰδικῆς ἑλληνικῆς θέσεως, κάτι παραπάνω ἀπὸ πολύτιμοι. Μοναδικὸ ὄργανο σοβιετολογικῶν μελετῶν στὴν Ἑλλάδα, εἶναι τὸ περιοδικὸ «Σοβιετολογία» ποὺ θεωρεῖται καὶ διεθνῶς σὰν ἀπὸ τὰ καλύτερα στὸ εἶδος του.

Στὰ χρόνια τῆς διακυβερνήσεως τῆς χώρας ἀπὸ τὴν Δεξιά, οἱ σοβιετολόγοι χρησιμοποιήθηκαν ἀνεπαρκῶς καὶ ὄχι σπάνια κακῶς. Ποτὲ δὲν τοὺς δόθηκαν ἡ σημασία, οἱ θέσεις, οἱ ἁρμοδιότητες καὶ τὰ μέσα ποὺ ἔπρεπε. Τοὺς ἤθελαν πάντα στὸ περιθώριο, χρήσιμους ἀλλὰ ἄοπλους, κάτι σὰν «ἀναγκαῖο κακό». Δὲν μπόρεσαν λοιπὸν νὰ ἐπιρεάσουν σοβαρὰ τὴν ἑλληνικὴ πολιτική. Ἀλλὰ ὅπως καὶ νὰ εἶναι, κάπως, χρησιμοποιήθηκαν. Κάτι μπόρεσαν νὰ δώσουν ἀπὸ τὶς γνώσεις, τὴν πεῖρα καὶ τὶς γνώσεις τους, στὸ ζωτικὸ γιὰ τὸν τόπο μας μέτωπο τῆς ἐθνικῆς ἀντιστάσεως στὸν κομμουνισμό, ὑπηρετώντας ὄχι ἕνα κόμμα ἢ μία κυβέρνησι ἀλλὰ τὸ Ἑλληνικὸ Κράτος, τὴν ὑπόθεσι τῆς Ἑλλάδος.

Εἶναι συνεπῶς ἑπόμενο, ὅτι ὁ κομμουνισμὸς θέλει τὴν ἐξόντωσί τους. Καὶ μετὰ τὶς 16 Φεβρουαρίου πρόβαλε τὸ αἴτημά του: νὰ ἀπομακρυνθοῦν οἱ σοβιετολόγοι ἀπὸ τὸν κρατικὸ μηχανισμό, νὰ διασυρθοῦν προσωπικά, νὰ δυσφημηθῆ τὸ ἔργο τους, νὰ διωχθοῦν, νὰ ἐξουδετερωθοῦν σὰν στοιχεῖα ποὺ συγκρατοῦν τὸ ἀντικομουνιστικὸ μέτωπο.

Γιὰ τὴν προβολὴ τοῦ αἰτήματος αὐτοῦ χρησιμοποιήθηκαν «κεντρῶοι» σὰν τὸν ὑφυπουργὸ προεδρίας κ. Μυλωνᾶ καὶ τὸν «εἰδικὸ σύμβουλό» του κ. Μπέρτσο, συνεργάτη τῶν κομμουνιστῶν, στὸν ὁποῖο ἀνετέθη ἀπὸ τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1963 ὡς τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1964, ἡ διεύθυνσις τῆς.... ἐθνικῆς μας διαφωτίσεως! Αὐτοὶ οἱ δύο «ἀπεκάλυψαν» δῆθεν τὸ ἔργο τῶν σοβιετολόγων καὶ ἔδωσαν τὸ ὑλικὸ γιὰ τὴν ἐναντίον τους ἐπίθεσι ἀπὸ τὴν ΕΔΑ καὶ τὸν τύπο της, καθὼς καὶ ἀπὸ τὸν τύπο τῆς κεντροαριστερᾶς : «Ἐλευθερία»—«Ἀθηναϊκή»—«Νέα».

Οἱ τρεῖς αὐτὲς ἐφημερίδες χρησιμοποίησαν ὅλα τὰ μέσα στὸν περίεργο καὶ ἐκ πρώτης ὄψεως (ἂν ἦσαν πραγματικὰ καὶ ἀποκλειστικὰ κεντρῶες) ἀκατανόητο πόλεμό τους κατὰ τῶν σοβιετολόγων: τὴν δυσφήμησι, τὴν ἀπόπειρα διασυρμοῦ, τὴν προσπάθεια γελοιοποιήσεως· τὸ σχόλιο, τὸ χρονογράφημα, τὴν εἴδησι, τὴν «ἀποκάλυψι» ἀκόμη καὶ τὸ σκῖτσο ! Δὲν δίστασαν οὔτε μπροστὰ στὸ ψεῦδος. Λ.χ. τὴν 16η Μαΐου ἡ «Ἀθηναϊκή» καὶ τὴν 17η ἡ «Ἐλευθερία» ἔγραψαν ψευδῶς (ἀναμεταδίδοντας ὑποβολιμαία εἴδησι τῆς «Αὐγῆς») ὅτι ὁ διευθυντὴς τῆς «Σοβιετολογίας» κ. Γ. Γεωργαλᾶς «δραπέτευσε» ἢ «μετανάστευσε» στὸ ἐξωτερικό ! Καὶ ὅταν τοὺς ἔστειλε γράμμα διαψεύδοντας τὴν εἴδησι, αὐτὲς οἱ ἐφημερίδες τῆς «ἀρετῆς» καὶ τῆς «ἀληθείας» ἀρνήθηκαν νὰ τὸ δημοσιεύσουν ! Ἔτσι οἱ δυστυχεῖς ἀναγνῶσται των, ἐὰν ἀρκοῦνται σ' αὐτὰ τὰ φύλλα, ἐξακολουθοῦν νὰ νομίζουν τὸν κ. Γεωργαλᾶ στό.... ἐξωτερικό !

Ὁ διωγμὸς τῶν σοβιετολόγων

Φυσικὰ στὸ τέλος οἱ κομμουνισταὶ πέτυχαν τὸν σκοπό τους. Ἡ Κυβέρνησις, ἀποφάσισε νὰ τοὺς προσφέρῃ τὰς κεφαλὰς τῶν σοβιετολόγων γιὰ νὰ τοὺς ἱκανοποιήσῃ. Καὶ τοὺς ἐκήρυξε ὑπὸ διωγμὸν ἐκκαθαρίζοντας ὅλες τὶς κρατικὲς ὑπηρεσίες ἀπὸ αὐτούς, ἀδιαφορώντας ἂν ἔτσι διάλυσε τὴν ἐθνικὴ διαφώτισι καὶ ἄνοιξε τὸν δρόμο γιὰ τὴν διείσδυσι τῶν κομμουνιστῶν στὶν Ἔνοπλες Δυνάμεις (1).

Ἔτσι, ὑπὸ τὰ χειροκροτήματα καὶ τοὺς ἀλλαλαγμοὺς τοῦ «ἀστικοῦ» τύπου τῆς κεντροαριστερᾶς, τὸ Ἑλληνικὸ Κράτος διεκήρυξε ὅτι οἱ σοβιετολόγοι εἶναι ἀχρείαστοι καὶ ἐπιζήμιοι. Καὶ ὅταν ὁ κ. Γεωργαλᾶς ὑπενθύμισε τὴν σημασία ποὺ τοὺς

1. Ἴδε σχετικὸ ἄρθρο στὸ προσεχὲς τεῦχος

δίδουν στὸ ἐξωτερικό, ἡ «Ἐλευθερία» τῆς 22ας Ἀπριλίου 1964, ἔσπευσε νὰ τοῦ συστήση εἰρωνικῶς νὰ μεταναστεύση στὸ ἐξωτερικό, πρᾶγμα ποὺ φαίνεται νὰ ἀποτελῆ διακαῆ πόθο τῶν κομμουνιστῶν.

Ἐπειδὴ λοιπόν, ἀπὸ τὰ σκοτεινὰ βάθη τῆς ἰλιγγιώδους ἀμαθείας των οἱ δημοσιογράφοι τοῦ κεντροαριστεροῦ συγκροτήματος φαίνεται νὰ ἀγνοοῦν τὸν ρόλο τῶν σοβιετολόγων καὶ ἐπειδὴ ταυτοχρόνως ἀμφισβητοῦν τὰ λεγόμενα ὅλων τῶν ἄλλων πλὴν τῶν ἰδικῶν τους καὶ τῆς ΕΔΑ, τοὺς ἀφιερώνουμε ἕνα κείμενο περὶ σοβιετολόγων ποὺ δημοσιεύθηκε σὲ ἀνύποπτο χρόνο (18 Ἰανουαρίου 1961) ὄχι στὴν «Σοβιετολογία», ἀλλὰ σὲ μία δική τους ἐφημερίδα, «Τὰ Νέα». Ἰδοὺ τὸ κείμενο αὐτούσιο, χωρὶς καμμιὰ περικοπὴ ἢ ἀλλαγὴ καὶ μὲ τοὺς τίτλους τῶν «Νέων»:

«Διὰ νὰ λαμβάνωνται πάντοτε αἱ ὀρθότεραι δυναταὶ ἀποφάσεις

ΣΟΒΙΕΤΟΛΟΓΟΙ, ΝΕΑ ΔΥΝΑΜΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗΝ

ΟΙ ΕΓΚΥΡΟΤΕΡΟΙ ΕΜΠΕΙΡΟΓΝΩΜΟΝΕΣ ΕΠΙ ΤΩΝ ΡΩΣΙΚΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΥΝ ΤΟΝ ΝΕΟΝ ΠΡΟΕΔΡΟΝ ΚΕΝΝΕΝΤΥ ΚΑΙ ΤΟΝ ΥΠΟΥΡΓΟΝ ΤΩΝ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ κ. ΝΤΗΝ ΡΑΣΚ

Μαθαίνετε Ρωσικά, διδάσκεσθε μαρξισμὸν—Τὸ νέον σύνθημα

Σοβιετολόγος ! Νὰ μία λέξις ποὺ ἔχει πολλὴ πέραση στὴν Ἀμερικὴ τώρα. Στὴν πολιτικὴ ἀπέκτησε ἤδη μιὰ ξεχωριστὴ βαρύτητα, ἐνῶ ἄλλοτε ἦταν ἄγνωστη ἢ δὲν εἶχε καμμιὰν ἀπήχησι.

Οἱ «Τάϊμς τῆς Νέας Ὑόρκης» σ' ἕνα ἀπὸ τὰ πρόσφατα κύρια ἄρθρα τους, ἐπαινοῦσαν τὸν νέον πρόεδρον Κέννεντυ διότι συμπεριέλαβε στὸ μέγα ἐπιτελεῖο του, καὶ μάλιστα σὲ καίριες θέσεις, ὡρισμένες ἢ ἀκαθόριστες, τοὺς διαπρεπεστέρους Ἀμερικανοὺς σοβιετολόγους — ἐμπειρογνώμονες ἐπὶ τῶν σοβιετικῶν ὑποθέσεων.

Ἡ ἐφημερὶς ἐμνημόνευε ἀνάμεσα στὶς προσωπικότητες αὐτὲς τὸν κ. Ἄβερελ Χάρριμαν, ποὺ διωρίσθη στὴν ἀποφασιστικὴ θέσι τοῦ ὑπερπρεσβευτοῦ καὶ προσωπικοῦ προεδρικοῦ ἀντιπροσώπου στὸ ἐξωτερικό. Τὸν κ. Τόμψιν, πρεσβευτὴν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν στὴν Μόσχα, τὸν κ. Τσάρλς Μπόλεν, πρώην πρεσβευτὴν στὴν Μόσχα. Τὸν κ. Τζῶρτζ Κέναν, διπλωμάτη καὶ δημοσιογράφο, διευθυντὴ τοῦ συμβουλίου μελετῶν ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν σχέσεων καὶ ἄλλους.

—Ὁ κ. Κέννεντυ, ἔγραφε ἡ ἐφημερίς, ἀντιμετωπίζει ρεαλιστικὰ τὸ πρόβλημα τῆς ἀντιμετωπίσεως τῆς ἰσχύος τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως. Ὄχι δι' ἀρνητικῆς, ἀλλὰ διὰ θετικῆς πολιτικῆς. Θετικὴ πολιτικὴ ὅμως ἐπ' αὐτοῦ εἶναι δυνατὸν νὰ χαραχθῆ ὕστερα ἀπὸ ἀσφαλεστάτην ἐκτίμησιν τῶν στοιχείων τοῦ προβλήματος. Αὐτὸ τὸ τελευταῖο ἠμπορεῖ νὰ γίνη μόνον ἀπὸ προσωπικότητα μὲ ψυχραιμίαν, ἀντικειμενικότητα, πεῖραν καὶ πολιτικὴν συγκρότησιν, ποτὲ δὲ ἀπὸ στείρους ἀρνητάς. Ὁ πρόεδρος Κέννεντυ ἔχει ἀνάγκην νὰ γνωρίζη τὸ κάθε τι διὰ τὴν Σοβιετικὴν Ἕνωσιν, ἔχει ἀνάγκην νὰ ὑπολογίζη ἐπακριβῶς τὰς προθέσεις της ἐπὶ ὅλων τῶν προβλημάτων, ὅπως εἶναι τὸ πρόβλημα τῆς Κούβας, τῆς Ἀλγερίας, τοῦ Λάος, τοῦΚογκὸ, τοῦ ἀνταγωνισμοῦ εἰς τὸν τομέα τῆς βοηθείας πρὸς τὸ ἐξωτερικον κ.λ.π. Ὁ Λευκὸς Οἶκος πρέπει ἐπίσης νὰ γνωρίζη ἐπακριβῶς τὰ ἐσωτερικὰ τοῦ Σοβιετικοῦ Συνασπισμοῦ ὥστε οὐδέποτε νὰ παραπλαννηθῆ ἀπὸ ματαίας ἐλπίδας. Ἐπὶ τοῦ τελευταίου αὐτοῦ εἶναι δικαία ἡ ἀξίωσις τοῦ προέδρου Κένεντυ νὰ μὴ τὸν ἀφήσουν ἀπληροφόρητον οἱ συνεργάται του. Αἱ διενέξεις μεταξὺ Πεκίνου καὶ Μόσχας, ἂν ὑπάρχουν καὶ ὅποιες ὑπάρχουν, πρέπει νὰ τοῦ παρουσιάζωνται εἰς τὶς πραγματικὲς των διαστάσεις. Τὸ ἐπιτελεῖον τῶν σοβιετολόγων θὰ ὑποβάλλη ἐκθέσεις καὶ εἰσηγήσεις. Θὰ ἔχη εἰς τὴν διάθεσίν του καὶ τὰ στοιχεῖα τῶν μυστικῶν ὑπηρεσιῶν, τὰ ὁποῖα πολλὲς φορὲς εἰς τὸ παρελθὸν ἦσαν παραπλανητικά, ἄλλοτε ἐσκεμμένως καὶ ἄλλοτε ὄχι. Ἀποφάσεις θὰ λαμβάνη ὁ πρόεδρος Κένεντυ. Μπορεῖ νὰ ἐλπίση κανεὶς ὅτι οἱ ἀποφάσεις αὐτὲς θὰ εἶναι οἱ ὀρθότερες δυνατὲς ὕστερα ἀπὸ αὐτὴ τὴ συγκέντρωσι εἰδικῶν προσωπικοτήτων γύρω ἀπὸ τὸν κ. Κέννεντυ καὶ τὸν ὑπουργόν του τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Ντὴν Ράσκ. Τὰ «ταλέντα» ἐπὶ τῶν σοβιετικῶν ὑποθέσεων εὑρίσκονται εἰς ἐπιστράτευσιν.

Πέρα ἀπὸ τὰ ὅσα γράφουν οἱ «Τάϊμς», ἐφημερὶς μεγάλη, ἔγκυρος, μὲ αἴσθησιν εὐθύνης, τονίζεται τοῦτο: Ὁ πρόεδρος Ἀϊζενχάουερ καὶ ὁ μακαρίτης Φόστερ Ντάλλες εἶχαν πάντοτε μιὰ προκατάληψι ἐναντίον τῶν λεγομένων σοβιετολόγων. Τοὺς θεωροῦσαν σὰν ὀπαδοὺς μιᾶς ριζικῆς ἀλλαγῆς στὴν πολιτικὴ τῆς Ἀμερικῆς, μιᾶς ἀλλαγῆς ποὺ τὴν ἔβλεπαν καὶ οἱ δύο σὰν μίαν ὑποχώρησιν ἔναντι τῶν ἰδεῶν τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως καὶ τῶν συστημάτων της, ἐνῶ δὲν ἦταν τίποτε διαφορετικὸ ἀπὸ μιὰ ἀλλαγὴ συστημάτων καὶ ἰδεῶν στὴ Δύσι πρὸς τὸ καλύτερο.

Ἀπὸ τὴν ἄποψι αὐτὴ ἐσημειώθη ἀσφαλῶς ἀποφασιστικὴ ἀλλαγὴ στὴν Ἀμερική. Ὅλοι σχεδὸν οἱ Ἀμερικανοὶ ἀντιπαθοῦν τὴν Σοβιετικὴ Ἕνωσι, ἔχουν ὅμως τὴν ἀξίωσι νὰ μαθαίνουν τὴν ἀλήθεια καὶ μόνον τὴν ἀλήθεια γι' αὐτήν. Καὶ αὐτὸ εἶναι σημαντικό. Ἑκατοντάδες χιλιάδες Ἀμερικανοί, καὶ ἀνάμεσά τους χιλιάδες φοιτηταὶ Πανεπιστημίων, μαθαίνουν ρωσικὰ καὶ διδάσκονται μαρξισμό. Ὁ ὅρος σοβιετολόγος ἔγινε ἰδιαιτέρως προσφιλής. Εἶναι κάτι ποὺ ἔχει μεγάλη πέρασι. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἡ Ἀμερικὴ εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ σοβιετολόγους.

Πρέπει ἐδῶ νὰ σημειωθῆ ὅτι ἡ σοβιετολογία ἐπολιτογραφήθη σὰν πολιτικὸς καὶ ἐπιστημονικὸς κλάδος πιὰ σὲ ὅλες τὶς μεγάλες χῶρες τοῦ κόσμου, ἰδιαίτερα δὲ στὴν Ἀγγλία, τὴ Γαλλία, τὴ Δυτικὴ Γερμανία, τὴν Ἰνδία καὶ τὴν Ἰαπωνία. Τὸ ἀγγλικὸν ὑπουργεῖον Ἐξωτερικῶν ἔχει εἰς τὴν διάθεσίν του τοὺς καλυτέρους σοβιετολόγους. Οἱ Ἄγγλοι οὐδέποτε σχεδὸν ἀπατῶνται ὅσον ἀφορᾶ τὰ ρωσικὰ πράγματα, ἀνεξαρτήτως ἂν ἄλλοι παράγοντες τοὺς τρέπουν σὲ ἐνέργειες ποὺ προδίδουν ἄγνοιαν. Ἡ ἄγνοια εἶναι φαινομενική.

Γιὰ νὰ ξαναγυρίσωμε στὴν Ἀμερική, πρέπει νὰ σημειώσωμε τὴν μεγάλη σημασία ποὺ ἀποκτᾶ γιὰ τὸ μέλλον τῆς ἀνθρωπότητος ἡ διαμορφωθεῖσα καθολικὴ ἀμερικανικὴ συνείδησις ὅτι ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωσις δὲν εἶναι ἕνας γίγας μὲ πήλινα πόδια, ἀλλὰ ἕνας γίγας μὲ ἀτσάλινα πόδια καὶ πρὸ παντὸς μὲ πανίσχυρον ἐγκέφαλο. Στὸ ἑξῆς πρέπει νὰ ἀναμένεται — καὶ αὐτὸ ἔχει τεράστια σημασία — ὅτι ἡ Ἀμερικὴ θὰ πολιτεύεται μὲ βάσι τὴν ἀναγνώρισι αὐτοῦ τοῦ ἱστορικοῦ γεγονότος. Ὕστερα ἀπὸ αὐτὸ μπορεῖ νὰ ἐλπίση κανένας σὲ μιὰ οὐσιαστικὴ καλυτέρευσι τῆς δυτικῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς καί, κατ' ἐπέκτασιν, τῆς διεθνοῦς καταστάσεως.

Ἀρκετὰ ἐπλήρωσε ὁ κόσμος σὲ αἷμα δάκρυα καὶ ἀγωνία ἀπὸ τὶς παρανοήσεις, τὶς παρεξηγήσεις καὶ τὴν προκατάληψι».

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Ἡ Ἀμερικὴ λοιπόν, ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ σοβιετολόγους !

Ἡ Ἑλλὰς ὄχι !

Ὁ Κέννεντυ χρειαζόταν τὶς ὑπηρεσίες των !

Ὁ κ. Παπανδρέου τὶς ἀποκρούει.

Ἡ Ἀμερικὴ τοὺς δίνει τὶς καλύτερες θέσεις !

Ἡ Ἑλλὰς τοὺς διώκει.

Ἡ σοβιετολογία ἀκμάζει, ὅπως γράφουν τὰ «Νέα», «στὴν Ἀγγλία, τὴν Γαλλία, τὴ Δυτ. Γερμανία, τὴν Ἰνδία καὶ τὴν Ἰαπωνία».

Στὴν Ἑλλάδα δυσφημεῖται ἀπὸ ἀνίδεους δημαγωγοὺς δημοσιογράφους, προϊόντα καιροσκοπίας καὶ ὑπαναπτύξεως.

«Ἑκατοντάδες χιλιάδες ἀμερικανοὶ μαθαίνουν ρωσικὰ καὶ διδάσκονται μαρξισμό». Ἐδῶ, σταμάτησε ἡ διδασκαλία ἐπὶ τοῦ κομμουνισμοῦ ἀκόμη καὶ ἐκεῖ ὅπου ἐγίνετο πρὶν τὶς 16 Φεβρουαρίου, δηλ. σὲ ὁρισμένες σχολὲς ἀξιωματικῶν τοῦ Στρατοῦ καὶ τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας !

«Τὸ Ἀγγλικὸ ὑπουργεῖον ἐξωτερικῶν ἔχει εἰς τὴν διάθεσίν του τοὺς καλυτέρους σοβιετολόγους» καὶ γι' αὐτὸ «οἱ ἄγγλοι οὐδέποτε σχεδὸν ἀπατῶνται ὅσον ἀφορᾶ τὰ ρωσικὰ πράγματα».

Ἡ Ἑλλάς, ποὺ συνορεύει μὲ τὴν ρωσικὴ αὐτοκρατορία, ποὺ ζεῖ κάτω ἀπὸ τὸ ἄγχος τῆς σκιᾶς της, δὲν ἔχει πιὰ οὔτε ἕνα σοβιετολόγο σ' ὁλόκληρο τὸν κρατικό της μηχανισμὸ καὶ ἄρα «πάντοτε σχεδὸν ἀπατᾶται ὅσον ἀφορᾶ τὰ ρωσικὰ πράγματα». Καὶ ὅποιος ἀπατᾶται πληρώνει. Ἄς εὐχηθοῦμε μόνο νὰ μὴν πληρώση ἡ Ἑλλὰς κατὰ τρόπο ἀνεπανόρθωτο τὴν κεντροαριστερὰ ἀπάτη !

ΟΙ ΠΑΡΑΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΕΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΙΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Γενικὲς ἀρχὲς

Ὅπως εἶναι γνωστό, οἱ κομμουνισταὶ ἔχουν θεοποιήσει τὴν ὀργάνωσι, ἡ ὁποία συγκροτημένη σύμφωνα μὲ τοὺς λενινιστικοὺς κανόνες τοῦ συγκεντρωτισμοῦ, τῆς μονολιθικότητος καὶ τοῦ συνωμοτισμοῦ, μεταμορφώνει τοὺς διάσπαρτους ὀπαδοὺς μιᾶς ἰδέας σὲ πραγματικὸ στρατό, σὲ δύναμι μὲ ἰσχυρὴ ἑνιαία βούλησι καὶ μὲ ἱκανότητα ἐπιβολῆς αὐτῆς τῆς βουλήσεως.

Σύμφωνα μὲ τὶς ἀρχὲς ποὺ ἐπεξεργάσθηκε ὁ Λένιν καὶ ποὺ ἐξακολουθοῦν πάντοτε νὰ ἰσχύουν, ἡ ὀργάνωσις τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος, ἔχει δύο κλάδους: τὸν νόμιμο ποὺ ἐργάζεται φανερὰ καὶ τὸν παράνομο ποὺ ἐργάζεται συνωμοτικά. Ὑπὸ οἱεσδήποτε συνθῆκες, διδάσκει ὁ λενινισμός, ἀκόμη καὶ στὶς πιὸ νόμιμες, τὸ κόμμα πρέπει πλάϊ στὸν νόμιμο μηχανισμό του νὰ ἔχη καὶ μία κρυφή, ἰσχυρὴ συνωμοτικὴ ὀργάνωσι. Αὐτὴ ἡ παράνομη ὀργάνωσι, εἶναι ὁ πραγματικὸς στρατὸς τῆς ἐπαναστάσεως, ὁ ἀληθινὸς μηχανισμὸς τῆς ἀνατροπῆς. Ἡ παράνομη ὀργάνωσις εἶναι ἐκείνη ποὺ πραγματικὰ ἐξυπηρετεῖ, χωρὶς προσχήματα, μεταμφιέσεις, συμβιβαστικοὺς ἑλιγμοὺς καὶ ἀναγκαστικὲς νομιμοφάνειες, τὸν ἀμετακίνητο τελικὸ σκοπὸ τοῦ κόμματος: τὴν ἀνατροπὴ τοῦ ἀστικοῦ καθεστῶτος, τὴν κατάλυσι τῶν ἐθνικῶν, ἀστικῶν καὶ δημοκρατικῶν θεσμῶν, τὴν καταστροφὴ τοῦ δημοκρατικοῦ κράτους καὶ τοῦ ἀστικοῦ τρόπου ζωῆς, τὴν ἐπιβολὴ τῆς ἀπεριόριστης καὶ ἀνεξέλεγκτης δικτατορίας τοῦ κόμματος.

Ἄρα, ἡ βασική, ἡ μόνιμη, πραγματικὰ οὐσιαστικὴ ὀργάνωσι τῶν κομμουνιστῶν εἶναι ἡ παράνομη. Αὐτὴ διευθύνει καὶ ἐλέγχει τὰ πάντα.

Ὁ νόμιμος μηχανισμός, ἡ φανερὴ ὀργάνωσις τοῦ κόμματος, χρειάζεται γιὰ νὰ ἐκμεταλλεύεται τοὺς θεσμοὺς τῆς δημοκρατίας καὶ τὶς δυνατότητες ποὺ παρέχει τὸ δημοκρατικὸ καθεστὼς γιὰ φανερὴ δρᾶσι πρὸς καταστροφήν του. Χρειάζεται ἐπίσης γιὰ νὰ προφυλάγη τὸν παράνομο μηχανισμὸ προσφέροντάς του ἕνα νόμιμο θώρακα, μιὰ ἀσπίδα νομιμοφανείας, κρίκους συνδέσεως μὲ τὶς μᾶζες, ἀγωγοὺς διοχετεύσεως ἰδεῶν πρὸς τὴν κοινὴ γνώμη, μέσα ἐπαφῆς μὲ τὸν πολιτικὸ κόσμο, δυνατότητες διεισδύσεως, οἰκονομικοὺς πόρους κλπ. κλπ. Μὲ ἄλλα λόγια ὁ νόμιμος μηχανισμός, ἑνὸς κομμουνιστικοῦ κόμματος, εἶναι ἡ προσωπίδα τοῦ παράνομου μηχανισμοῦ. Αὐτὸς εἶναι ἡ κρυμμένη στὸ χῶμα ρίζα ἐνῶ ἡ φανερὴ ὀργάνωσις εἶναι μόνο οἱ βλαστοὶ ποὺ ξεπετιοῦνται στὴν ἐπιφάνεια. Ἡ φανερὴ ὀργάνωσις ἔχει δευτερεύοντα, βοηθητικὸ ρόλο. Ἡ κυρία ὀργάνωσις εἶναι ἡ κρυμμένη, ἡ παράνομη.

Ἡ παράνομη ὀργάνωσις στὴν Ἑλλάδα

Στὴν Ἑλλάδα, παράνομη ὀργάνωσις τοῦ κομμουνισμοῦ εἶναι ὁλόκληρος ὁ μηχανισμὸς τοῦ ΚΚΕ. Ἡ βάσις ἐξορμήσεώς του βρίσκεται στὶς χῶρες τοῦ σοβιετικοῦ συνασπισμοῦ. Ἐκεῖ τὸ ΚΚΕ ἔχει τὴν ἡγεσία του (Βουκουρέστι), τὸν ραδιοσταθμό του (Ἀν Γερμανία), τὶς σχολὲς ὅπου ἐκπαιδεύει τὰ στελέχη του (Ρωσία, Πολωνία, Ρουμανία κλπ), τοὺς ἐκδοτικούς του οἴκους (Ρουμανία), τὸ καθοδηγητικό του ὄργανο («Νέος Κόσμος»—Βουκουρέστι), τὶς ἐφημερίδες του, τὶς κομματικὲς ὀργανώσεις καὶ ἐφεδρεῖες του (Ρωσία, Βουλγαρία).

Ἀπὸ ἐκεῖ, ἁπλώνει τὴν δρᾶσι του στὴ

χώρα μας. Ἡ ἐδῶ παράνομη ὀργάνωσί του δέχθηκε κατὰ καιροὺς σκληρὰ πλήγματα καὶ σὲ ἀρκετὲς περιπτώσεις ἔφθασε ὡς τὴν οὐσιαστικὴ ἀνυπαρξία. Κάθε φορὰ ὅμως ἀνασυγκροτεῖται καὶ ξαναμπαίνει σὲ λειτουργία ἔστω καὶ ἐλαττωματική. Ἡ ἐδῶ ὀργάνωσι συνδέεται μὲ τὸ κέντρο στὸ Παραπέτασμα μὲ διαφόρους κρίκους — σημεῖα ἐπαφῆς ποὺ ἔχουν δημιουργηθεῖ γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ μὲ τὴν συνδρομὴ τοῦ διεθνοῦς κομμουνισμοῦ στὴν 'Αγγλία, τὴν Γαλλία, τὴν 'Ιταλία, τὴν Κύπρο, τὴ Γδύνια τῆς Πολωνίας, τὸ ἀνατ. Βερολῖνο (ἐπαφὴ μὲ τὸν ἑλληνισμὸ τῆς δυτ. Γερμανίας) καὶ τὶς Η.Π.Α.

Κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια ἡ ἐδῶ παράνομη ὀργάνωσις τοῦ Κ.Κ.Ε. περνοῦσε μόνιμη κρίσι ἀδυνατώντας νὰ ἀναπτυχθῆ καὶ φυτοζωόντας. Τώρα ὅμως, μὲ τὴν ἐκκαθάρισι ποὺ ἔγινε στὴν Ὑπηρεσία Πληροφοριῶν τῆς Γενικῆς 'Ασφαλείας, μὲ τὸν χορὸ τῶν μεταθέσεων στὴν 'Αστυνομία καὶ τὴν Χωροφυλακή, μὲ τὸν διωγμὸ ἐναντίον τῶν συνεπεστέρων ἀντικομμουνιστικῶν στοιχείων καὶ τῶν εἰδικευμένων στὰ θέματα τοῦ κομμουνισμοῦ στελεχῶν τῶν Σωμάτων 'Ασφαλείας, μὲ τὴν προσωρινὴ ἔστω ἀπανέκρωσι τῆς Υ.Π. τῆς 'Ασφαλείας, τῆς Κ.Υ.Π. καὶ τῆς Γ.Δ.Ε.Α., μὲ τὴν κατάργησι τῶν ἀντικομμουνιστικῶν μέτρων στὶς Ἔνοπλες Δυνάμεις, δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι ὁ παράνομος μηχανισμὸς τῶν κομμουνιστῶν ἄρχισε νὰ ἀνασυγκροτεῖται γοργὰ καὶ σύντομα θὰ ξαναγνωρίσῃ ἡμέρες δόξας ποὺ ἀπὸ καιρὸ ἔχει λησμονήσει.

Ὁ νόμιμος μηχανισμὸς στὴν Ἑλλάδα

Ὁ νόμιμος μηχανισμὸς τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος στὴν Ἑλλάδα, εἶναι ἡ Ε.Δ.Α. Πρόκειται γιὰ μιὰ νομιμοφανῆ κομματικὴ ὀργάνωσι ποὺ τυπικὰ λειτουργεῖ μέσα στὰ πλαίσια τῶν νόμων τοῦ ἀστικοῦ καθεστῶτος ἐνῶ στὴν πραγματικότητα ὑποτάσεται στὸν παράνομο μηχανισμό, καθοδηγεῖται ἀπὸ αὐτὸν καὶ ἐργάζεται γιὰ τὴν καταστροφὴ τοῦ ἀστικοῦ καθεστῶτος καὶ τῶν δημοκρατικῶν θεσμῶν.

Ἡ Ε.Δ.Α. ἔχει δύο ἀνώτατα κεντρικὰ ὄργανα. Τὴν Διοικοῦσα 'Επιτροπὴ (Δ.Ε.) καὶ τὴν 'Εκτελεστικὴ 'Επιτροπὴ (Ε.Ε.) Ἡ πρώτη παίζει τὸν ρόλο κοινοβουλίου καὶ ἡ δεύτερη τὸν ρόλο κυβερνήσεως τοῦ νομίμου μηχανισμοῦ τῶν κομμουνιστῶν στὴ χώρα μας.

Οἱ μεγάλες ὀργανώσεις τῆς Ε.Δ.Α. εἶναι : περιφερειακὲς (λ.χ. Μακεδονίας) νομαρχιακὲς καὶ ἐπαρχιακὲς ἐπιτροπὲς καὶ ἐπιτροπὲς πόλεων (λ.χ.'Αθηνῶν, Πειραιῶς, Θεσσαλονίκης). Οἱ βασικὲς αὐτὲς ὀργανώσεις τοῦ νομιμοφανοῦς κομμουνισμοῦ στὴ χώρα μας εἶναι σὲ στρογγυλὸ ἀριθμό, γύρω στὶς 250.

Κάτω ἀπὸ αὐτὲς τὶς μεγάλες ὀργανώσεις ὑπάρχουν πολλὲς μικρότερες : συνοικιῶν, χωριῶν, ἐπαγγελματικῶν κλάδων, τόπων ἐργασίας (λ.χ. σὲ ἕνα ἐργοστάσιο) κ.λ.π. Αὐτὲς οἱ μικρότερες ὀργανώσεις τοῦ κομμουνισμοῦ, σὲ στρογγυλὸ καὶ πάλιν ἀριθμό, εἶναι γύρω στὶς 6.000 !

Σ' αὐτὸν τὸν τεράστιο νομιμοφανῆ ὀργανισμό, ἐργάζονται τουλάχιστον 2.000 «ἐπαγγελματίαι κομμουνισταί», δηλ. ἄνθρωποι ποὺ συντηροῦνται ἀπὸ τὸ κόμμα καὶ ἔχουν γιὰ μοναδικὴ ἀπασχόλησί τους τὴν ἐπανάστασι. Οἱ ἄνθρωποι, αὐτοί, δουλεύουν ἡμέρα καὶ νύχτα, ἀπερίσπαστοι ἀπὸ βιοτικὲς φροντίδες, μὲ ἕνα μοναδικὸ σκοπό : Πῶς θὰ καταστρέψουν τὸ καθεστώς μας. Καὶ ταυτόχρονα, μία μερίδα τοῦ ἀστικοῦ πολιτικοῦ κόσμου καὶ τύπου ἐπιτίθεται μὲ μανία ὄχι ἐναντίον τῶν 2.000 ἐπαγγελματιῶν κομμουνιστῶν, ἀλλὰ ἐναντίον τῶν μετρουμένων εἰς τὰ δάκτυλα τῶν δύο χειρῶν εἰδικῶν εἰς τὰ θέματα τοῦ κομμουνισμοῦ ποὺ χρησιμοποιοῦσε ἀνεπαρκέστατα τὸ Κράτος καὶ τοὺς ὁποίους ὁ ἴδιος ὁ κ. Παπανδρέου ἐχαρακτήρισε ἀφ' ὑψηλοῦ καὶ περιφρονητικῶς ὡς «ἐπαγγελματίας ἀντικομμουνιστάς». Καὶ ἐρωτᾶται : γνωρίζει, ὑπεύθυνος πρωθυπουργὸς αὐτός, τὴν ὕπαρξι τῶν ἐπαγγελματιῶν κομμουνιστῶν ποὺ δροῦν γιὰ τὴν καταστροφὴ καὶ τῆς Δημοκρατίας ἀλλὰ καὶ τοῦ Ἔθνους; καὶ ποῖοι θὰ

ἀντιμετωπίσουν αὐτοὺς τοὺς ἐπαγγελματίες εἰδικοὺς τῆς ἀνατροπῆς; οἱ ἐρασιτέχναι;

Οἱ μετωπικὲς ὀργανώσεις

Ὁ κομμουνισμός, δὲν ἀρκεῖται ὅμως, μόνο στὴν ὕπαρξι μιᾶς νομιμοφανοῦς κομματικῆς ὀργανώσεως, τῆς Ε.Δ.Α. στὴν προκειμένη περίπτωσι. Σύμφωνα μὲ τὶς ἀρχὲς τοῦ λενινισμοῦ, ἡ κρυμμένη παράνομη ὀργάνωσι, πρέπει νὰ ἐκμεταλλεύεται στὸ ἔπακρο ὅλες, ἀκόμη καὶ τὶς πιὸ ἐλάχιστες δυνατότητες γιὰ νόμιμη ἢ νομιμοφανῆ δρᾶσι. Οἱ δυνατότητες ὅμως μιᾶς καθαρὰ κομματικῆς καὶ ξεκάθαρα κομμουνιστικῆς ὀργανώσεως ὅπως εἶναι ἡ Ε.Δ.Α., εἶναι ἀντικειμενικὰ περιορισμένες. Γι' αὐτό, πέρα ἀπὸ τὸν νομιμοφανῆ κομματικὸ ὀργανισμό, ἡ παράνομη ὀργίνωσι χρειάζεται καὶ ἄλλες ὀργανώσεις, τὶς λεγόμενες «μετωπικές» ἐπειδὴ σ' αὐτὲς προσχωροῦν καὶ ἄλλα στοιχεῖα ἐκτὸς ἀπὸ τὰ παθαρῶς κομμουνιστικὰ καὶ συγκροτοῦν ἕνα εἶδος εὐρυτέρου ἑνιαίου μετώπου. Αὐτὲς οἱ παρακομμουνιστικὲς ὀργανώσεις, δίδουν στὸ κόμμα ποὺ τὶς ἐλέγχει εἴτε φανερὰ εἴτε κρυφά, πότε ἄμεσα καὶ πότε ἔμμεσα, μιὰ εὐρύτερη ἐπιφάνεια. Φερνουν κοντά του καὶ ἄλλο κόσμο, τοῦ προσφέρουν καινούριες δυνατότητες δράσεως, δημιουργοῦν μεγαλύτερη κάλυψι γιὰ τὸν παράνομο μηχανισμὸ καὶ πολλαπλασιάζουν τὴν ἱκανότητά του νὰ ἐπηρεάζη τὴν κοινὴ γνώμη καὶ νὰ πιέζη τοὺς πολιτικούς, τὸν τύπο καὶ τὴν κυβέρνησι μὲ πυρὰ ἀπὸ πολλὲς πλευρές — ψηφίσματα δεκάδων ὀργανώσεων, συγκεντρώσεις, κινητοποιήσεις, κ.λ.π κ.λ.π.

Μὲ ἄλλα λόγια, οἱ μετωπικὲς ὀργανώσεις εἶναι διάφορες μορφές — προσωπεῖα τοῦ παράνομου μηχανισμοῦ τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος καὶ ἕνα εἶδος πολλαπλασιαστῶν τῆς φωνῆς του. Ἀντὶ λ.χ. σὲ μιὰ περίπτωσι ποὺ πλήσσεται ὁ παράνομος μηχανισμὸς (Κ.Κ.Ε.) νὰ διαμαρτυρηθῆ μόνον ἡ κομματικὴ νομιμοφανὴς προέκτασί του (Ε.Δ.Α.) διαμαρτύρονται δεκάδες σύλλογοι, ὀργανώσεις, ἐπιτροπὲς καὶ κινήσεις, ὀργανώνουν συγκεντρώσεις καὶ πορεῖες πολλὰ σωματεῖα καὶ στὶς ἐκδηλώσεις αὐτὲς δὲν μετέχουν μόνο κομμουνισταὶ ἀλλά καὶ ἕνα πλῆθος ἄλλων ἀτόμων καὶ προσωπικοτήτων — ἔτσι τὸ κοινοβούλιο, ὁ τύπος, ἡ κυβέρνησις ἐπιρεάζονται ἀπὸ αὐτὴν τὴν θορυβώδη συναυλία καὶ πολλὲς φορὲς ὑποκύπτουν στὸν μαέστρο ποὺ τὴν διευθύνει ἀπὸ τὰ παρασκήνια — τὴν παράνομη κομματικὴ ὀργάνωσι.

Ἡ προέλευσις τῶν παρακομμουνιστικῶν ὀργανώσεων

Οἱ παρακομμουνιστικὲς ὀργανώσεις δὲν ἔχουν ὅλες τὴν ἴδια προέλευσι καὶ δὲν ἀνήκουν ὅλες στὸν ἴδιο τύπο. Ἄλλωστε ἡ κάθε μιά τους πρέπει νὰ ἐπιρεάζη καὶ κάποιο εἰδικὸ τμῆμα τῆς κοινῆς γνώμης, νὰ ἔχη μία εἰδικὴ ἑλκτικὴ δύναμι καὶ νὰ παίζη κάποιον εἰδικὸ ρόλο.

Οἱ παρακομμουνιστικὲς ὀργανώσεις :

1. Ἱδρύονται ἀπὸ κομμουνιστὰς ἢ πράκτορες καὶ συνοδοιπόρους των ὕστερα ἀπὸ ἐντολὴ τοῦ παράνομου κομματικοῦ μηχανισμοῦ καὶ μὲ κάποιο συγκεκριμένο σκοπό. Λ.χ. ἱδρύεται «ἐπιτροπὴ εἰρήνης» γιὰ νὰ ὑποστηρίξη τὴν σοβιετικὴ ἐξωτερικὴ πολιτικὴ ἢ «κίνησις βαλκανικῆς συνεννοήσεως» γιὰ νὰ προωθήση τὴν βαλκανικὴ πολιτικὴ τῆς Μόσχας.

2. Δὲν ἱδρύονται ἀπὸ κομμουνιστάς, ἀλλὰ κατακτῶνται ἀπὸ αὐτοὺς ὕστερα ἀπὸ συστηματικὴ διείσδυσι καὶ διάβρωσι. Λ.χ. οἱ ἄνθρωποι τοῦ παράνομου μηχανισμοῦ ἐγγράφονται σὲ ἕνα ἐργατικὸ σωματεῖο ἢ σὲ ἕνα ἐξωραϊστικὸ σύλλογο, συγκροτοῦν ἐκεῖ μέσα μία μυστικὴ ὀργάνωσι, τὴν «φράξια» ὅπως λέγεται στὴν κομματικὴ ὀρολογία καὶ σιγά - σιγά, μὲ διαφόρους μεθόδους, ὅπως ἡ μαζικὴ ἐγγραφὴ ἰδικῶν τους ἀνθρώπων κ.λ.π., ἐκτοπίζουν τὴν παλαιὰ ἡγεσία τοῦ σωματείου, παίρνουν τὰ ἡνία του καὶ μεταβάλλουν τὸν χαρακτήρα του μετατρέποντάς το τελικὰ σὲ παρακομμουνιστικὴ ὀργάνωσι.

3. Δὲν ἱδρύονται οὔτε κατακτῶνται ἀπὸ κομμουνιστάς, ἀλλὰ ἐλέγχονται ἢ ἐπιρεάζονται ἀποφασιστικὰ ἀπὸ τὴν κομμα-

τικὴ «φράξια» ποὺ δρᾶ στοὺς κόλπους των. Αὐτὸ συμβαίνει λ.χ. σὲ πολλὰ δημοτικὰ ἢ κοινοτικὰ συμβούλια, σὲ φοιτητικὲς ὀργανώσεις κ.λ.π. Στὶς ὀργανώσεις αὐτὲς συνήθως ἡ πλειοψηφία δὲν εἶναι κομμουνιστική, ἀλλὰ οἱ κομμουνισταί, ἔχοντας τὴν «φράξια» τους καὶ δρῶντας κατὰ τρόπο ἑνιαῖο, μεθοδικὸ καὶ μυστικό, κατορθώνουν νὰ ἐπιβάλλουν τὴν γραμή τους ἔναντι τῶν διασπασμένων ἢ ἀνυπόπτων ἀντιπάλων τους.

Οἱ τῦποι τῶν παρακομμουνιστικῶν ὀργανώσεων

Οἱ τῦποι τῶν παρακομμουνιστικῶν ὀργανώσεων, ὅπως ἤδη ἀναφέραμε, εἶναι πολλοί. Πάντως μποροῦμε νὰ τὶς κατατάξουμε σὲ μερικὲς μεγάλες κατηγορίες.

1. Οἱ διάφοροι «σύνδεσμοι φιλίας» μὲ κομμουνιστικὲς χῶρες. Τυπικά, ὁ σκοπός τους εἶναι ἀπόλυτα νόμιμος. Νὰ προωθήσουν τὶς σχέσεις τῆς Ἑλλάδος μὲ μία ξένη χώρα πρὸς ἀμοιβαῖον ὄφελος. Στὴν πραγματικότητα βέβαια σκοπὸς τους εἶναι ἡ μονομερὴς προπαγάνδισις τῶν ἐπιτευγμάτων τῆς κομμουνιστικῆς χώρας, ἡ καλλιέργεια τοῦ θαυμασμοῦ καὶ τῆς ἀφοσιώσεως πρὸς αὐτήν, μὲ ἀντίστοιχη ἄμβλυνσι τῆς ἐθνικῆς συνειδήσεως, ἡ προβολὴ τοῦ κομμουνιστικοῦ τρόπου ζωῆς, ἡ ἀνατροπὴ θεμελιωδῶν ἀντιλήψεων καὶ παραδόσεων τοῦ ἐθνικοῦ μας βίου ὅπως λ.χ. τῆς συνειδήσεως γιὰ τὴν ὕπαρξι σλαβικῆς ἀπειλῆς κατὰ τοῦ ἑλληνισμοῦ κ.λ.π.

2. Οἱ ἑνώσεις διαφόρων εἰδικῶν κατηγοριῶν πολιτῶν μὲ κομμουνιστικὰ ἢ φιλοκομμουνιστικὰ αἰτήματα. Λ.χ. Ἀθηναϊκὸς Σύλλογος Οἰκογενειῶν Πολιτικῶν Κρατουμένων καὶ Ἐξορίστων (Α.Σ.Ο. Π.Ε.Φ.) ποὺ ζητεῖ τὴν ἀποφυλάκισι καὶ ἐπαναπατρισμὸ ὅλων τῶν κομμουνιστῶν, ἡ Πανελλήνια Ἕνωσις Ἀναπήρων καὶ Τραυματιῶν Ἐθνικῆς Ἀντιστάσεως (Π. Ε.Α.Τ.Ε.Α.) ποὺ ζητεῖ «ἀναγνώρισι τῆς ἐθνικῆς ἀντιστάσεως» δηλ. οὐσιαστικὰ ἀναγνώρισι τοῦ ΕΛΑΣ ὡς ἐθνικῆς ἀντιστάσεως κ.λ.π.

3. Οἱ διάφορες ὀργανώσεις εἰρήνης ποὺ ἐνῶ ἐπιφανειακὰ «ἀγωνίζονται» γιὰ τὴν εἰρήνη, στὴν πραγματικότητα ὑποστηρίζουν μονομερῶς τὴν Ε.Σ.Σ.Δ., καταδικάζουν τὶς δυτικὲς δυνάμεις σὰν φιλοπόλεμες, δικαιολογοῦν κάθε σοβιετικὴ ἐνέργεια καὶ προσπαθοῦν νὰ καλιεργήσουν στὸ λαό μας ἐφησυχαστικὲς καὶ ἀφοπλιστικὲς αὐταπάτες γιὰ νὰ ὑπονομεύσουν καὶ νὰ μειώσουν τὴν ἐθνική μας ἐπαγρύπνησι καὶ τὴν ἀμυντική μας προσπάθεια. Τέτοιες ὀργανώσεις εἶναι ἡ «Ἑλληνικὴ Ἐπιτροπὴ διὰ τὴν διεθνῆ ὕφεσιν καὶ εἰρήνην», ἡ «Κίνησις διὰ τὴν Βαλκανικὴν Συνεννόησιν», ὁ «Σύνδεσμος Νέων διὰ τὸν Πυρηνικὸν Ἀφοπλισμςν Μπ. Ράσελ», ἡ «Ἐργατικὴ Κίνησις διὰ τὸν Ἀφοπλισμὸν καὶ τὴν Εἰρήνην» κ.ἄ.

4. Διάφορες ὀργανώσεις μὲ εἰδικὴ σύνθεσι ἀπὸ πλευρᾶς μελῶν (λ.χ. γυναικῶν, νεολαίας κ.λ.π.) καὶ εὐρύτατα ἐνδιαφέροντα στὴν δρᾶσι τους. Τέτοια ὀργάνωσις εἶναι ἡ «Κίνησις Γρ. Λαμπράκης» ποὺ προσπαθεῖ νὰ ἀγκαλιάσῃ τὰ πλατειὰ στρώματα τῆς ἑλληνικῆς νεολαίας, νὰ τὰ ἑλκύσῃ μὲ μία ἐξαιρτικὰ ποικιλόμορφη δρᾶσι καὶ κατηχώντας τα ἔντεχνα στὸν κομμουνισμὸ νὰ τὰ μετατρέψῃ σὲ μονάδες κρούσεως τῆς κομμουνιστικῆς ἐπαναστάσεως.

5. Διάφορες ὀργανώσεις μὲ κοινὴ ἐπαγγελματικὴ προέλευσι ἀλλὰ καὶ κοινὴ ἰδεολογικὴ τοποθέτησι τῶν μελῶν τους. Λ.χ. ἑνώσεις ἀριστερῶν δικηγόρων, λογοτεχνῶν κ.ἄ.

6. Ὡρισμένες ὀργανώσεις μὲ εἰδικὸ πολιτικὸ ἢ φιλανθρωπικὸ προορισμό, ὄχι ξεκάθαρα κομμουνιστικὸ ποὺ ὅμως συγκροτήθηκαν ἀπὸ κομμουνιστὰς ἢ ὑποτάχθηκαν σ' αὐτοὺς καὶ ἔτσι ἔδωσαν στὴν δρᾶσι τους συγκεκριμένο περιεχόμενο ἐξυπηρετικὸ γιὰ τὸν κομμουνισμό. Λ.χ. ἡ Ἐπιτροπὴ Ἀμνηστείας ποὺ ζητεῖ τὴν χορήγησι γενικῆς ἀμνηστείας ἢ ἡ Ἕνωσις Δικαιωμάτων τοῦ Ἀνθρώπου καὶ τοῦ Πολίτου ποὺ κατὰ κανόνα διεκδικεῖ μόνον τῶν κομμουνιστῶν τὰ δικαιώματα.

7. Ἐπαγγελματικὲς ὀργανώσεις ποὺ ἱδρύθηκαν ἢ κατακτήθηκαν ἀπὸ κομμουνιστὰς καὶ ἐξετράπησαν ἀπὸ τὸν ἀρχικὸ

καὶ τυπικὸ προρισμό τους πρὸς τὴν πολιτικὴ δραστηριότητα. Τυπικὴ περίπτωσις εἶναι τὰ 115 ἐργατικὰ σωματεῖα τῶν Ἀθηνῶν ποὺ διεξάγουν τὸν ἀγώνα κατὰ τῆς Γ.Σ.Ε.Ε. γιὰ τὴν κομμουνιστικοποίησι τῶν συνδικάτων ποὺ ἐμφανίζεται σὰν δῆθεν ἀγώνας γιὰ τὸν «ἐκδημοκρατισμὸ τοῦ συνδικαλιστικοῦ κινήματος».

Χαρακτήρας καὶ σύνθεσις

Οἱ μετωπικὲς ἀργανώσεις δὲν ἔχουν συνήθως ἐμφανῆ κομμουνιστικὸ χαρακτῆρα. Κάποτε δὲν ἔχουν φανερὰ οὔτε κὰν πολιτικὴ χροιά. Πολλὲς φορὲς παρουσιάζονται σὰν δῆθεν «οὐδέτεροι» καὶ «ἀνεξάρτητοι» ὀργανισμοί, ἐνῶ στὴν πραγματικότητα ἀποτελοῦν τὸ ἐξωτερικὸ δίκτυο τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος. Φυσικὰ αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι ὅλα τὰ μέλη, ἢ ἀκόμη καὶ ὅλοι οἱ ἡγέται τῆς μετωπικῆς ὀργανώσεως εἶναι κομμουνισταὶ ἢ ἔστω καὶ φιλοκομμουνισταί ! Κάποτε δὲν ὑποπτεύονται κὰν τὶ γίνεται γύρω τους. Πραγματικὰ μεταξὺ τῶν μελῶν των, ἀκόμη καὶ μέσα στοὺς κόλπους τῶν διοικητικῶν των ὀργάνων, ὑπάρχουν πολλοὶ δημοκρατικοὶ ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν σχέσι μὲ τὸν κομμουνισμό. Κάποτε συμβαίνει, ἀκόμη καὶ ὁ πρόεδρος ἢ ὁ ἀντιπρόεδρος ἢ ὁ γραμματεὺς μιᾶς τέτοιας ὀργανώσεως νὰ εἶναι ξένος πρὸς τὸν κομμουνισμὸ καὶ ἀνύποπτος γιὰ τὸ τὶ κρύβεται πίσω ἀπὸ τὴν ὀργάνωσι τῆς ὁποίας νομίζει ὅτι προΐσταται ἐνῶ ἄλλοι κινοῦν τὰ νήματά της. Πάντοτε ὅμως σ' αὐτὲς τὶς ὀργανώσεις, ὑπάρχει μία ἰσχυρὴ «φράξια» τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὸν πυρῆνα τοῦ σωματείου καὶ μὲ τὴν πειθαρχημένη δρᾶσι της καθορίζει τὸν προσανατολισμό του, τὶς βασικὲς ἐνέργειές του, τὴν σύνθεσι τῆς διοικήσεώς του καὶ τὸ ὑποχρεώνει ἄλλοτε φανερά, ἄλλοτε ἔμμεσα, νὰ ἐξυπηρετῇ τὶς ἐπιδιώξεις τοῦ κομμουνισμοῦ.

Ἡ δραστηριότης τῶν μετωπικῶν ὀργανώσεων

Οἱ μετωπικὲς ὀργανώσεις, ἀναπτύσσουν ποικιλόμορφη δραστηριότητα ἡ ὁποία ἀποβλέπει στὴν προσέλκυσι ὁπαδῶν, τὴν παγιδευσι καὶ τὴν βαθμιαία ἀφομοίωσι τους. Συνήθεις ἐκδηλώσεις εἶναι ἡ ὀργάνωσις ἐκδρομῶν, ἑορτῶν, φιλολογικῶν ἢ χορευτικῶν ἑσπερίδων, ἐκθέσεων, διαλέξεων, καλλιτεχνικῶν προγραμμάτων φιλανθρωπικῶν ἐνεργειῶν κ.λ.π.

Συχνὰ οἱ μετωπικὲς ὀργανώσεις ἔχουν καὶ τὰ δημοσιογραφικά τους ὄργανα «δελτία» ἢ περιοδικά.

Ἰδιαιτέρως, οἱ ὀργανώσεις αὐτές, προσέχουν τὰ «τμήματα νέων» τὰ ὁποῖα ἱδρύουν εἰδικὰ γιὰ νὰ προσελκύσουν τὴν νεολαία. Τὰ τμήματα αὐτὰ ὀργανώνουν ἐκτὸς ἀπὸ τὶς παραπάνω ἐκδηλώσεις καὶ μαθήματα, λέσχες κ.λ.π. καὶ εἶναι κατὰ κανόνα τὰ πιὸ δραστήρια.

Μεγαλύτερη σημασία ἀπὸ ὅλες τὶς μετωπικὲς ὀργανώσεις τοῦ κομμουνισμοῦ στὴν χώρα μας, ἔχει σήμερα ἡ «Κίνησις Γρ. Λαμπράκης» ἡ ὁποία δρᾶ μὲ ξεκάθαρα κομμουνιστικὴ γραμμὴ καὶ μὲ τεράστια μέσα, μὲ σκοπὸ νὰ ἐκμεταλλευθῇ τὸ ὄνομα τοῦ φονευθέντος ἀριστεροῦ (μὴ κομμουνιστοῦ) βουλευτοῦ γιὰ τὴν παραπλάνησι τῆς νεολαίας μας καὶ τὴν διοχέτευσι τῆς ζωτικότητος της πρὸς κατευθύνσεις ποὺ ἐξυπηρετοῦν ἀποκλειστικὰ καὶ μόνο τὸν κομμουνισμό.

Ἡ «Κίνησις» αὐτὴ ἔχει ἤδη δημιουργήσῃ 59 παραρτήματα σὲ ἰσάριθμα σημεῖα τῆς χώρας καὶ ἵδρυσε ἢ ἱδρύει ἀθλητικὸ ὅμιλο, ποδοσφαιρικὲς ὁμάδες, συγκροτήματα λαϊκῶν χορῶν, λέσχες κλπ. Ὀργανώνει συναυλίες, ἑορτές, ἐκδρομές, χοροεσπερίδες, ἐκθέσεις, διαλέξεις καὶ μαθήματα νεοελληνικῆς, ἀγγλικῆς, πολιτικῆς οἰκονομίας (δηλ. μαρξισμοῦ) καὶ «ἐθνικῆς ἀντιστάσεως» (δηλ. ἱστορίας τοῦ Κ.Κ.Ε.) Ἐκδίδει ἕνα περιοδικὸ καὶ δύο ἐφημερίδες καθὼς καὶ ἡμερολόγια κ.λ.π. Μία διαδεδομένη μέθοδος γιὰ τὴν ἀπόκτησι ἐπαφῆς μὲ τὶς μᾶζες τῆς νεολαίας εἶναι ἡ ὀργάνωσις «πάρτυ» σὲ διάφορα σπίτια κατὰ τὴν διάρκεια τῶν ὁποίων ἐπιχειρεῖται ὁ ἔντεχνος προσηλυτισμός.

Μὲ αὐτὰς τὰς μεθόδους γίνεται διείσδυσις στὰ σχολεῖα, τὰ πανεπιστήμια, τὶς ἀθλητικὲς ὀργανώσεις, τοὺς φυσιολατρι-

κοὺς συνδέσμους, τὰ ἐργοστάσια.

Ἡ «Κίνησις» αὐτὴ ἔχει ἐπαφὲς μὲ τὴν διεθνῆ κομμουνιστικὴ ὀργάνωσι Π.Ο.Δ. Ν. (Παγκόσμια Ὁμοσπονδία Δημοκρατικῆς Νεολαίας) καὶ ἐλέγχεται ἄμεσα ἀπὸ ἀνώτερα στελέχη τοῦ ἐγχωρίου κομμουνισμοῦ.

Τὸ καθῆκον μας

Καθῆκον δικό μας εἶναι ἡ ἔγκαιρη καὶ θαρραλέα καταγγελία κάθε κομμουνιστικῆς προσπαθείας γιὰ διάβρωσι, διείσδυσι ἢ προπαγάνδα. Ὀφείλουμε ὅλοι νὰ προφυλάγουμε τὰ σωματεῖα, τὶς ὀργανώσεις ἢ τοὺς συνεταιρισμούς μας ἀπὸ τὴν κομμουνιστικὴ διείσδυσι.

Ὀφείλουμε νὰ προστατεύουμε τοὺς συγγενεῖς, φίλους, συναδέλφους καὶ συμπολίτες μας ἀπὸ τοῦ νὰ πέφτουν θύματα τῆς κομμουνιστικῆς παραπλανήσεως. Ὀφείλουμε νὰ προασπιζόμεθα τοὺς δημοκρατικούς μας θεσμοὺς καὶ τὴν ἐθνική μας συνείδησι ἀπὸ τὴν κομμουνιστικὴ ἐπίθεσι ἡ ὁποία ὅσο περισσότερο καλυμμένη εἶναι, τόσο περισσότερο ἐπικίνδυνη καθίσταται.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΚΟΜ)ΤΙΚΩΝ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΝ

1. «Κίνησις Γρ. Λαμπράκη»

Ἱδρύθηκε τὸν Ἰούνιο τοῦ 1963, λίγες μόνο ἡμέρες μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Λαμπράκη. Δὲν ἔχει καταστατικὸ καὶ τὸ Ἐφετεῖο Θεσσαλονίκης μὲ ἀπόφασί του (11) 4)64) τὴν ἐχαρακτήρισε σὰν «πολιτικὴ ἕνωσι» ἡ ὁποία δὲν ἔχει ἀνάγκη καταστατικοῦ καὶ δικαστικῆς ἀναγνωρίσεως γιὰ νὰ λειτουργῇ.

Διαθέτει σήμερα 59 παραρτήματα σὲ ὅλη τὴ χώρα καὶ ἱδρύει συνεχῶς νέα. Ἵδρυσε ἢ ἱδρύει «ἀθλητικὸ ὅμιλο Γρ. Λαμπράκη», ποδοσφαιρικὲς ὁμάδες, λαϊκὰ μπαλλέτα, λέσχες (Τρίπολις, Ἡλιούπολις) καὶ ὀργανώνει συναυλίες, ἑορτές, ἐκδρομές, διαλέξεις, χορούς, ἐκθέσεις. Στὶς σχολές της διδάσκονται: νεοελληνικά, ἀγγλικά, πολιτικὴ οἰκονομία (=μαρξισμὸς) καὶ ἱστορία τῆς ἐθνικῆς ἀντιστάσεως (=ἱστορία ΕΑΜ κλπ.).

Ἐκδίδει τὸ περιοδικὸ «Τετράδια Δημοκρατίας» καὶ τὶς ἐφημερίδες «Φωνὴ τοῦ Λαμπράκη» καὶ «Ὁδηγητὴς» καθὼς καὶ διάφορα ἄλλα ἔντυπα ὅπως ἡμερολόγια κ. ἄ.

Διεισδύει στὰ σχολεῖα, τὰ πανεπιστήμια καὶ τὰ ἐργοστάσια, κυρίως μὲ τὴν μέθοδο τῶν «πάρτυ», τῶν φιλολογικῶν ἢ χορευτικῶν ἑσπερίδων καὶ τῶν ἐκδρομῶν.

Καθοδηγεῖται οὐσιαστικὰ ἀπὸ τὴν Εὐδοξία Μούτσιου, ποὺ εἶναι μέλος τῆς ΕΕ τῆς ΕΔΑ, ὑπεύθυνη γιὰ τὰ θέματα τῆς νεολαίας. Ὁ ρόλος τοῦ Θεοδωράκη ποὺ ἐμφανίζεται σὰν ἡγέτης τῆς «Κινήσεως» εἶναι διακοσμητικὸς καὶ προσελκύσεως.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ὁλόκληρη ἡ νεολαία τῆς ΕΔΑ προσχώρησε στὴν «Κίνησι».

Ἡ «Κίνησις Γρ. Λαμπράκη» διατηρεῖ ἐπαφὲς μὲ τὴν κομμουνιστικὴ ΠΟΔΝ καὶ πρόκειται νὰ ἐνταχθῇ σ' αὐτήν. Μετέσχε στὶς συνόδους τῆς ΠΟΔΝ στὴν Φλωρεντία (Φεβρ. 1964), τὴν Βουδαπέστη (Ἀπρ. 1964) καὶ στὸ «φόρουμ» τῆς Μόσχας (Ἀπρ. 1964).

Ἡ «Κίνησις» ὀργάνωσε τὸν μαραθώνιο εἰρήνης τῆς 17ης Μαΐου 1964.

2. «Ἑλληνικὴ Ἐπιτροπὴ διὰ τὴν Διεθνῆ Ὕφεσιν καὶ Εἰρήνην».

Ἱδρύθηκε τὸ 1955 χωρὶς ἱδρυτικὴ πρᾶξι καὶ χωρὶς καταστατικό.

Εἶναι κλιμάκιο τοῦ κομμουνιστικοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Εἰρήνης (ΠΣΕ) στὴν χώρα μας.

Ἐπὶ κεφαλῆς της ἦσαν ὁ κ. Α. Ζάκκας, βουλευτὴς τότε συνεργαζόμενος μὲ τὴν ΕΔΑ καὶ ὁ κ. Μ. Δραγούμης, μέλος τῆς ΔΕ τῆς ΕΔΑ.

Σκοποί της εἶναι ἡ καλλιέργεια τοῦ φιλοσοβιετισμοῦ καὶ ἡ ψυχολογικὴ ὑπονόμευσις τῆς ἀμυντικῆς μας προσπάθειας.

Μετὰ τὶς ἐκλογὲς τοῦ 1961, κατὰ τὶς ὁποῖες δὲν ἐξελέγη ὁ κ. Ζάκκας, περιέπεσε σὲ ἀδράνεια. Τὸ ΚΚΕ, δὲν ἦταν εὐχαριστημένο ἀπὸ τὴν δραστηριότητα τῆς «ἐπιτροπῆς», διεπίστωνε συνεχῶς τὴν ἔλλειψι μαζικῆς βάσεως καὶ μαχητικότητος στὸ «ἑλληνικὸ κίνημα εἰρήνης» καὶ γι' αὐτὸ ἀντικατάστησε τὴν «ἐπιτροπὴ» ἀπὸ τὶς Κινήσεις «Ράσελ» καὶ «Λαμπράκη».

Ἡ ἐπιτροπὴ ἐξέδιδε τὸ περιοδικὸ «Δρόμοι Εἰρήνης» ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ ἐκδίδεται ἀλλὰ μᾶλλον σὰν ὄργανο τῶν «κινήσεων» ποὺ προαναφέραμε.

3. «Σύνδεσμος Νέων διὰ τὸν Πυρηνικὸν Ἀφοπλισμόν, Μπ. Ράσσελ».

Ἱδρύθηκε τὸ 1962, χωρὶς καταστατικό. Ἐπὶ κεφαλῆς της εἶναι ὁ Μ. Περιστεράκης. Σκοπός της ἦταν νὰ ἐκτοπίση τὴν χλιαρὴ «ἐπιτροπὴ» τοῦ κ. Ζάκκα, δίνοντας μαχητικότητα στὸ «κίνημα εἰρήνης» καὶ προσελκύοντας νέους σ' αὐτό.

Ἐκδίδει τὸ περιοδικὸ «Τὰ Νέα τοῦ Μπ. Ράσσελ», ὀργάνωσε ἐκδηλώσεις γιὰ τὴν ἐπέτειο τῆς Χιροσίμα καὶ τὸν πρῶτο μαραθώνιο (1963) ποὺ ἀπαγορεύθηκε. Συμμετέσχε στὸν β' μαραθώνιο (1964).

4. «Ἑλληνικὴ Κίνησις διὰ τὴν Βαλκανικὴν Συνεννόησιν».

Ἱδρύθηκε τὸ 1959, χωρὶς καταστατικό, μὲ σκοπὸ τὴν ἐξυπηρέτησι τῆς νέας βαλκανικῆς πολιτικῆς τῆς ΕΣΣΔ (ἀπύραυλη ζώνη κλπ.) καὶ τὴ βαθμιαία ἀπομάκρυνσι τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τὸ ΝΑΤΟ μὲ μὲ ἀντίστοιχη προσέγγισί της πρὸς τὴν Ἀνατολή.

Ἐπὶ κεφαλῆς της εἶναι ὁ κ. Στ. Μερκούρης, βουλευτὴς συνεργαζόμενος μὲ τὴν ΕΔΑ. Συμμετέχουν οἱ κεντρῷοι βουλευταὶ κ.κ. Ἐμ. Κοθρῆς, Ἐμ. Ζαννῆς καὶ Ν. Ἰντζές.

Ὀργανώνει διαλέξεις καὶ συσκέψεις, μετέχει σὲ «διαβαλκανικὲς διασκέψεις» καὶ διατηρεῖ ἐπαφὲς μὲ τὶς ἀντίστοιχες «κινήσεις» Βουλγαρίας, Ρουμανίας καὶ Γιουγκοσλαβίας.

5. «Ἑλληνικὴ Ἕνωσις ὑπὲρ τῶν Δικαιωμάτων τοῦ Ἀνθρώπου καὶ τοῦ Πολίτου».

Ἱδρύθηκε τὸ 1954 καὶ εἶναι ἀναγνωρισμένη ἀπὸ τὸ πρωτοδικεῖο. Προβάλλει τὸ αἴτημα τῆς ἀμνηστίας καὶ ἀγωνίζεται ἐναντίον ὅλων τῶν μέτρων ἀμύνης τοῦ καθεστῶτος κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ, μὲ τὸ πρόσχημα ὅτι παραβιάζουν τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα.

Μετέχουν οἱ «ἀριστεροκεντρῷοι» κ.κ. Ἠ Τσιριμῶκος, Εὐσ. Σωμερίτης, Λ. Μακᾶς, Στ. Κανελλόπουλος, Κ. Στεφανάκης καὶ ἡ κ. Θ. Κολυβᾶ.

Ὀργανώνει συγκεντρώσεις καὶ ὁμιλίες, ἐκδίδει ψηφίσματα καὶ κάνει διαβήματα.

6. «Ἑλληνοσοβιετικὸς Σύνδεσμος».

Ἱδρύθηκε τὸ 1945, ἀτόνησε κατὰ τὸν συμμοριτοπόλεμο καὶ ἀνασυστήθηκε ἀργότερα. Εἶναι ἀναγνωρισμένος ἀπὸ τὸ πρωτοδικεῖο.

Ἐκδίδει μηνιαῖο «Δελτίο», διανέμει τὴν ἔκδοσι τῆς σοβιετικῆς πρεσβείας «Σοβιετικὰ Νέα», ὀργανώνει ἐκθέσεις σοβιετικοῦ βιβλίου, μαθήματα ρωσικῆς γλώσσας, φιλολογικὲς καὶ χορευτικὲς βραδυές, προσκαλεῖ σοβιετικὲς προσωπικότητες ποὺ δίνουν διαλέξεις, ὀργανώνει ἑορτὲς γιὰ διάφορες ἐπετείους τῆς ΕΣΣΔ, ἐκδρομὲς στὴν Ρωσία κλπ.

7. «Ἑλληνορουμανικὸς Σύνδεσμος».

Ἱδρύθηκε τὸ 1957. Εἶναι ἀναγνωρισμένος. Πρόεδρός του εἶναι ὁ κ. Λ. Σπαῆς, τῆς ΕΔΑ. Ἀντιπρόεδροι ὁ βουλευτὴς τῆς ΕΚ καὶ Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Στ. Κωστόπουλος καὶ ὁ ἀκαδημαϊκὸς κ. Σπ. Μελᾶς. Μέλη τοῦ Δ.Σ. εἶναι οἱ κομμουνισταὶ Γ. Ρίτσος, Χρ. Ἀραχωβίτης καὶ Τ. Γαλαῖος, μέλη τῆς ΔΕ τῆς ΕΔΑ, καθὼς καὶ ὁ Μ. Θεοδωράκης.

8. «Ἑλληνοτσεχοσλοβακικὸς Σύνδεσμος».

Ἱδρύθηκε τὸ 1956. Εἶναι ἀναγνωρισμένος. Πρόεδρός του ὁ κεντρῷος βουλευτὴς κ. Ε. Κοθρῆς. Ἀντιπρόεδροι ὁ Ν. Καπνίσης, βουλευτὴς τῆς ΕΔΑ καὶ ὁ Κ. Σωτηρίου, μέλος τῆς ΔΕ τῆς ΕΔΑ.

9. «Ἑλληνοπολωνικὸς Σύνδεσμος».

Ἱδρύθηκε τὸ 1958 καὶ εἶναι ἀναγνωρισμένος. Πρόεδρος ὁ ἀκαδημαϊκὸς κ. Σπ. Μελᾶς. Ἀντιπρόεδροι ὁ κ. Ἰ. Ἰμβριώτης, μέλος τῆς ΔΕ τῆς ΕΔΑ καὶ Ἰ. Παπαθεοδώρου, ὑποψήφιος τοῦ ΠΑΜΕ.

19. «Ἑλληνοουγγρικὸς Κοινοβουλευτικὸς Σύνδεσμος».

Ἱδρύθηκε τὸν Ἰούνιο τοῦ 1962. Στὸ Δ.Σ. του μετέχουν οἱ βουλευταὶ τῆς ΕΔΑ κ.κ. Ἡλιόπουλος καὶ Γαληνός, οἱ κεντρῷοι βουλευταὶ κ.κ. Ε. Ζαννῆς, Ν. Ζορμπᾶς, Ε. Κοθρῆς, Κ. Μακρῆς καὶ Γ. Βασιλᾶτος, καὶ ὁ κεντρῷος βουλευτὴς καὶ ὑφυπουργὸς τῶν ἐσωτερικῶν κ. Ν. Ἔξαρχος.

11. «Ἕνωσις Φίλων Νέας Κίνας».

Ἱδρύθηκε τὸ 1956 καὶ εἶναι ἀναγνωρισμένος. Πρόεδρος εἶναι ὁ κεντρῷος βουλευτὴς καὶ ὑπουργὸς Προεδρίας κ. Δ. Παπασπύρου. Ἀντιπρόεδρος ὁ συνάδελφός του ὑπουργὸς συγκοινωνιῶν κ. Στ. Ἀλαμανῆς. Μέλη τοῦ Δ.Σ. εἶναι ὁ ἐκ τῶν ἡγετῶν τῆς ΕΔΑ, βουλευτής της καὶ ὑποψήφιός της γιὰ δήμαρχος ἀθηναίων κ. Ν. Κιτσίκης καὶ ἡ σύζυγός του Μπ. Κιτσίκη, ἄλλοτε καταδικασμένη εἰς θάνατον γιὰ τὴν κομμουνιστική της δρᾶσι.

Ἐκδίδει τὸ περιοδικὸ «Ἑλληνοκινεζικὰ Χρονικὰ» καὶ διατηρεῖ μόνιμη ἔκθεσι κινεζικῶν προϊόντων.

12. «Ἐργατικὴ Κίνησις γιὰ τὸν Ἀφοπλισμὸ καὶ τὴν Εἰρήνη».

Ἱδρύθηκε τὸ 1960, χωρὶς καταστατικό. Ἐπὶ κεφαλῆς, ὁ συνεργαζόμενος μὲ τὴν ΕΔΑ συνδικαλιστὴς κ. Σ. Χατζηδημητρίου.

13. «Πανελλήνιος Ἐπιτροπὴ Ἀμνηστίας» (ΠΕΑ).

14. «Ἕνωσις Συγγενῶν Πολιτικῶν Προσφύγων».

Ἱδρύθηκε τὸ 1962. Εἶναι ἀναγνωρισμένη. Αἴτημά της ὁ γενικός, ἄνευ ὅρων ἐπαναπατρισμός.

15. «Ἐπιτροπὴ Πρωτοβουλίας διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς Ἐθνικῆς Ἀντιστάσεως».

Ἱδρύθηκε τὸ 1961. Δὲν εἶναι ἀναγνωρισμένη. Βασικὰ τὴν ἀποτελοῦν διάφορα ἀνώτερα στελέχη τοῦ ΕΛΑΣ ποὺ ζητοῦν τὴν ἀναγνώρισί του ὡς «ἐθνικῆς ἀντιστάσεως», τὴν ἀποκατάστασι καὶ συνταξιοδότησι τῶν στελεχῶν του.

16. «Ἐπιτροπὴ διὰ τὴν Ἀποκατάστασιν καὶ Προστασίαν τῶν Δημοκρατικῶν Θεσμῶν»

Ἱδρύθηκε τὸ 1959. Δὲν εἶναι ἀναγνωρισμένη. Ζητεῖ τὴν κατάργησι ὅλων ἀντικομμουνιστικῶν μέτρων.

17. «Ἀθηναϊκὸς Σύλλογος Οἰκογενειῶν Πολιτικῶν Φυλακισμένων καὶ Ἐξορίστων» (ΑΣΟΠΕΦ).

Ἱδρύθηκε τὸ 1950 καὶ διαλύθηκε τὸ 1952 «ὡς ἐκφυγὼν τοῦ σκοποῦ του». Ἐπανιδρύθηκε τὸ 1958 χωρὶς καταστατικό. Ζητεῖ τὴν ἀποφυλάκισι ὅλων τῶν κομμουνιστῶν καταδίκων, ἐνισχύει τοὺς κρατουμένους καὶ τὶς οἰκογένειές των, ζητεῖ τὴν ἀμνηστία καὶ τὴν κατάργησι ὅλων τῶν ἀντικομμουνιστικῶν μέτρων. Σύνδεσμος μεταξὺ κόμματος καὶ κρατουμένων.

18. «Πανελλήνιος Ἕνωσις Ἀναπήρων καὶ Τραυματιῶν Ἐθνικῆς Ἀντιστάσεως» (ΠΕΑΤΕΑ).

Ἱδρύθηκε τὸ 1962. Ἀναγνωρισμένη. Ὀργανισμὸς μὲ σκοποὺς παρόμοιους μὲ ἐκείνους τῆς «ἐπιτροπῆς πρωτοβουλίας διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἐθνικῆς ἀντιστάσεως» ἀλλὰ μαζικώτερος.

Ζητεῖ «ἀναγνώρισι τῆς ἐθνικῆς ἀντιστάσεως», προστασία τῶν ἐλασιτῶν ἀναπήρων καὶ ἀποκατάστασι ἐκείνων ποὺ ἔδρασαν κομμουνιστικῶς ἐπὶ κατοχῆς.

19. «Ἐπιτροπὴ Ὑπερασπίσεως Πνευματικοῦ Πολιτισμοῦ καὶ Ἐλευθερίας».

Ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀριστεροὺς διανοουμένους μὲ σκοπὸ τὴν καταπολέμησι τῆς ἰδεολογίας τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ καὶ τὴν διείσδυσι τῶν κομμουνιστῶν στοὺς πνευματικοὺς καὶ πολιτιστικοὺς ὀργανισμοὺς (λ.χ. ΕΙΡ κλπ.).

28· «Πανελλήνια Ἕνωσις Θυμάτων Γερμανικῆς Κατοχῆς» (Φοῖνιξ).

Ἱδρύθηκε τὸ 1959. Ἀναγνωρισμένη. Κύριος σκοπός της ἡ καλλιέργεια ἀντιγερμανικοῦ καὶ ἀντινατοϊκοῦ πνεύματος. Ὀργανώνει ἐκδηλώσεις κυρίως μὲ ἀφορμὴ διαφόρους ἐπετείους ποὺ συνδέονται μὲ τὴν χιτλερικὴ ἐπίθεσι καὶ κατοχή. Μνημόσυνα, καταθέσεις στεφάνων κλπ.

21. «Δημοκρατικὴ Ἀντίστασις Σπουδαστῶν» (ΔΑΣ—114).

Ἐμφανίσθηκε κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ «ἀνενδότου». Δὲν εἶναι ἀναγνωρισμένη. Σκοπός της ἡ ὀργάνωσις δυναμικῶν ἐκδηλώσεων τῆς σπουδαστικῆς νεολαίας.

22. «Σύλλογος Ἐργαζομένων Φοιτητῶν — Σπουδαστῶν»·

Ἱδρύθηκε τὸ 1956. Ἀναγνωρισμένος. Βρίσκεται κάτω ἀπὸ τὸν ἔλεγχο τῶν κομμουνιστῶν ποὺ τὸν ἐκμεταλλεύονται στὶς ἐνέργειές τους.

23. «Σύλλογος Ἐργαζομένων Μαθητῶν Μέσης Ἐκπαιδεύσεως» (ΣΕΜΜΕ).

Ἱδρύθηκε τὸ 1962. Ἀναγνωρισμένος. Κάτω ἀπὸ κομμουνιστικὸ ἔλεγχο.

23. «Ἐθνικὸ Ἀντιφασιστικὸ Συμβούλιο Ἐργαζομένων» (ΕΑΣΕ).

Ἱδρύθηκε τὸ 1963. Δὲν εἶναι ἀναγνωρισμένο.

25. «Σύλλογος Πνευματικὸς Δεσμὸς Σπουδαστῶν καὶ Νεολαίας, ἡ Πρωτοπορεία».

Ἱδρύθηκε τὸ 1957. Ἀναγνωρισμένος. Μετωπικὴ ὀργάνωσις μὲ ἰσχυρὸ κομμουνιστικὸ πυρῆνα ποὺ δρᾶ στοὺς κόλπους της.

26. «Ἑλληνοβουλγαρικὸς Σύνδεσμος».

Ἱδρύθηκε τὸ 1955. Ἀναγνωρισμένος. Βρισκόταν σὲ νεκρὴ κατάστασι. Μετὰ τὴν πρόσφατη ἑλληνοβουλγαρικὴ συμφωνία ἀσφαλῶς θὰ δραστηριοποιηθῆ.

27. «Συντονιστικὴ Ἐπιτροπὴ Μαθητῶν Μέσης Ἐκπαιδεύσεως».

Ἱδρύθηκε τὸ 1962. Ἐκδίδει τὸ περιοδικὸ «Μαθητική».

28. «Ἐθνικὴ Φοιτητικὴ Ἕνωσις Ἑλλήνων» (ΕΦΕΕ).

Ἱδρύθηκε ἀπὸ τὸ δ'. πανσπουδαστικὸ συνέδριο (τοῦ ὁποίου ἡ νομιμότης ἀμφισβητήθηκε) μὲ τὴν συμμετοχὴ 4 πανεπιστημιακῶν σχολῶν (ἐπὶ συνόλου 23), μὲ ἑνιαιομετωπικὴ βάσι, ἀλλὰ σιγὰ—σιγὰ οἱ κομμουνισταὶ ἐκτόπισαν τοὺς κεντρώους καὶ κυριάρχησαν.

29. «Συνδικαλιστικὴ Ἐπιτροπὴ Προασπίσεως τῶν Δημοκρατικῶν Θεσμῶν».

30. «Δημοκρατικὸ Συνδικαλιστικὸ Κίνημα».

Σκοπὸς ἡ κομμουνιστικοποίησις τοῦ συνδικαλιστικοῦ μας κινήματος.

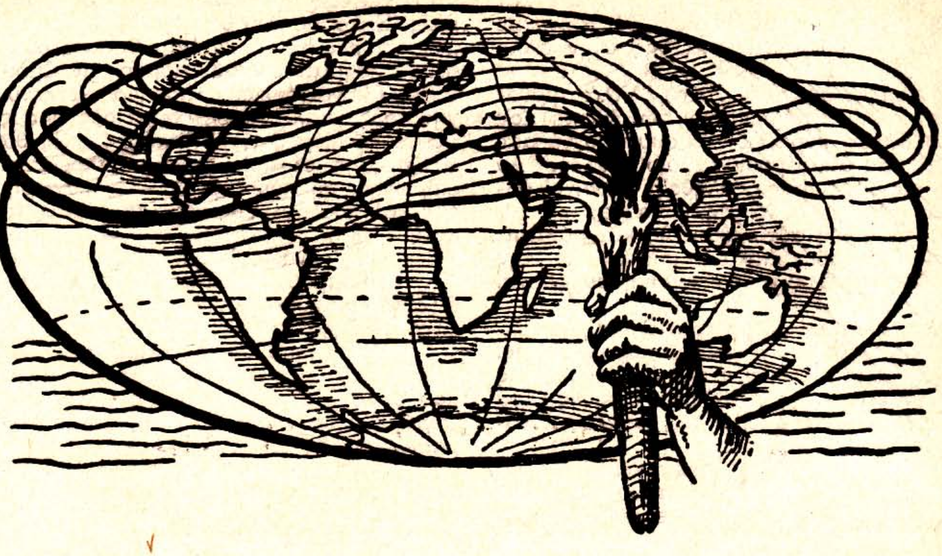
31. «Ἐπιτροπὴ Ἀγῶνος διὰ τὴν ἁπλῆν ἀναλογικήν».

32. «Ἕνωσις Φίλων Μουσικῆς Θεοδωράκη».

33. «Ἐπιτροπὴ Προστασίας τῶν Λαϊκῶν Ἐλευθεριῶν».

33. «Δημοκρατικὴ Ἀντίσταση Νεολαίας» (ΔΑΝ)

Ἐμφανίσθηκε μὲ διακήρυξί της ἀπὸ τὴν «Αὐγή» τῆς 11ης Σεπτεμβρίου 1964 μὲ τὴν ἀπόκρουσι τοῦ δῆθεν σχεδιαζομένου «πραξικοπήματος τῆς Δεξιᾶς».

ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

ΟΙ ΕΚΚΡΕΜΟΤΗΤΕΣ ΜΕΤΑΞΥ ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΑΙ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΩΝ ΚΡΑΤΩΝ

Τελευταῖα, ὑπεγράφη μία συμφωνία γιὰ τὴν ρύθμισι τῶν σχέσεων ἀνάμεσα στὴ χώρα μας καὶ στὴ Βουλγαρία. Ὅπως ἀνέκαθεν ὑποστήριζε ἡ «Σοβιετολογία», ἡ τακτικὴ τῆς ἀρνήσεως κάθε ἐπαφῆς καὶ οἱουδήποτε διαλόγου μὲ τὶς κομμουνιστικὲς χῶρες δὲν εἶναι ὀρθὴ πολιτική. Ἀντίθετα, ἀπὸ χρόνια τονίζαμε ὅτι πρέπει νὰ ἐπιδιώξουμε καὶ σὰν Δύσις καὶ σὰν Ἑλλὰς νὰ ἀξιοποιήσουμε μὲ μία σωστὴ ἐξωτερικὴ πολιτικὴ τὰ πλεονεκτήματα ποὺ μᾶς προσφέρει ἡ ὕφεσις. Δὲν ὑπάρχει κανεὶς λόγος νὰ φοβούμεθα τὸν διάλογο μὲ τοὺς κομμουνιστὰς γιατὶ ὑπερέχουμε ἀπέναντί τους καὶ σὲ ἰδέες καὶ σὲ ἐπιτεύξεις. Οὔτε εἴμεθα κατ' ἀρχὴν ἐναντίον κάθε συμφωνίας καὶ κάθε ἐξομαλύνσεως τῶν σχέσεων μὲ τὰ κομμουνιστικὰ κράτη. Συνεπῶς ποτὲ δὲν πήραμε θέσι ἐναντίον τοῦ διαλόγου μὲ τὴν Βουλγαρία καὶ τῆς συνάψεως μιᾶς ἢ καὶ πολλῶν συμφωνιῶν μαζί της γιὰ τὴν ἐξομάλυνσι τῶν σχέσεών μας μὲ αὐτήν.

Ἀλλά, γιὰ ὅλα αὐτά, βάζουμε ὁρισμένες ἀναγκαῖες προϋποθέσεις:

Διάλογος μὲ τὸν σοβιετικὸ συνασπισμό; Μάλιστα. Ἀλλὰ ἐφ' ὅσον ἔχουμε φροντίσει προηγουμένως νὰ γνωρίσουμε ἀπόλυτα αὐτὸν τὸν κόσμο καὶ νὰ κατακτήσουμε τὴν σωστὴ τεχνικὴ τῆς διαπραγματεύσεως μὲ αὐτόν. Καὶ ὑπογραμμίζαμε ὅτι εἰδικῶς γιὰ τὴν χώρα μας, εἶναι ἀδιανόητο ἕνα ὑπουργεῖο ἐξωτερικῶν χωρὶς τοὺς εἰδικοὺς γιὰ τὶς κομμουνιστικὲς ὑποθέσεις, χωρὶς τοὺς σοβιετολόγους ποὺ ἀπὸ χρόνια ἐπάνδρωσαν πιὰ τὰ ἀντίστοιχα ὑπουργεῖα ὅλων τῶν δυτικῶν χωρῶν.

Ὕφεσις; Μάλιστα. Ἀλλὰ ἐφ' ὅσον εἴ-

μεθα σὲ θέσι νὰ τὴν ἀξιοποιήσουμε καὶ πρὸς ὄφελός μας καὶ ὄχι νὰ ἀφίνουμε ὅλα τὰ πλεονεκτήματά της στὴν ἄλλη πλευρά.

Συμφωνίες; Μάλιστα. 'Αλλὰ μόνον ἐφ' ὅσον κατοχυρώνουν τὴν ἐθνική μας ἀσφάλεια, προωθοῦν τὰ συμφέροντά μας καὶ μᾶς ἀποφέρουν κάποιο ὄφελος. Ἂν μὲ τὶς συμφωνίες ὠφεληθοῦν μόνον οἱ ἄλλοι τότε γιατὶ νὰ τὶς κάνουμε;

Καὶ ὅμως αὐτὸ ἀκριβῶς καὶ μάλιστα σὲ τερατώδη ἔκτασι, συνέβη μὲ τὴν πρόσφατη ἑλληνοβουλγαρικὴ συμφωνία. Μὲ αὐτήν:

— Δώσαμε ἄφεσι ἁμαρτιῶν στὴν Βουλγαρία γιὰ ὅλο τὸ φοβερὸ παρελθόν της.

— Νομιμοποιήσαμε τὴν ἐκ μέρους της παραβίασι τῆς συνθήκης εἰρήνης τοῦ 1947 σὲ ὅσα ἀφορᾶ τὶς ἔνοπλες δυνάμεις της.

— Τῆς χαρίσαμε οὐσιαστικὰ τὰ 80 ἑκ. δολλάρια ποὺ μᾶς χρωστοῦσε καὶ ἀπὸ τὰ ὁποῖα τόση ἀνάγκη ἔχει ὁ τόπος μας. 'Αντὶ νὰ διεκδικήσουμε καὶ τοὺς τόκους τοῦ ποσοῦ αὐτοῦ ποὺ μᾶς ἀνήκει καὶ ποὺ παραβιάζοντας τὴν ὑπογρφή της ἡ Βουλγαρία τὸ κατακρατεῖ ἐπὶ 17 χρόνια, περιορισθήκαμε νὰ πάρουμε 7 ἑκ. δολλάρια (δηλ. τὸ 8,5% τοῦ ποσοῦ ποὺ δικαιούμεθα!) σὲ βουλγαρικὰ προϊόντα (;) ποὺ θὰ μᾶς δοθοῦν (;) σὲ δέκα χρόνια! 'Επίσης οἱ βούλγαροι ὑποσχέθηκαν νὰ μᾶς δώσουν γιὰ ἕνα διάστημα καὶ κάμποσο νερὸ ἀπὸ τὰ ποτάμια ποὺ πηγάζουνστὴ χώρα τους καὶ χύνονται στὴ δική μας. Δηλαδή, ἔτσι, τοὺς ἀναγνωρίσαμε καὶ τὸ δικαίωμα νὰ κάνουν ὅτι θέλουν μὲ αὐτὰ τὰ ποτάμια, ποὺ κανονικὰ ἀνήκουν καὶ σ' ἐμᾶς! Τέτοιο πρᾶγμα δὲν ἔχει διεθνῶς τὸ προηγούμενό του.

Καὶ ἐνῶ δώσαμε τόσα πράγματα στὴ Σόφια, αὐτὴ τί μᾶς ἔδωσε σὲ ἀντάλλαγμα; Τὴν... φιλία της! Αὐτὴ εἶναι ἡ ἐξωτερικὴ πολιτική μας!.

Καὶ τὸ πιὸ ὡραῖο εἶναι ὅτι κανένα κόμμα, κανένας πολιτικός, καμμιὰ ἐφημερίδα δὲν τόλμησε νὰ κατακρίνη αὐτὴν τὴν καταπληκτικὴ ἄνευ ὅρων συνθηκολόγησι τῆς (ὑποτίθεται) νικήτριας 'Ελλάδος μὲ τὴν ἡττημένη (ὑποτίθεται) Βουλγαρία! 'Αντίθετα μάλιστα, ἡ Ε.Ρ.Ε. ἔσπευσε νὰ δηλώση ὅτι αὐτὴ εἶχε ἀρχίσει τὶς συζητήσεις μὲ τὴν Σόφια καὶ ἄρα δικαιοῦται ἕνα μέρος τῆς.. δόξης τῆς Ε.Κ. γιὰ τὴν λαμπρὴ συμφωνία!

Τὸ Βαρτελὼ αὐτὸ τῆς ἀνύπαρκτης ἐξωτερικῆς μας πολιτικῆς, μᾶς δίνει τὴν ἀφορμὴ νὰ θέσουμε τὸ ὅλο ζήτημα τῶν ἐκκρεμοτήτων ποὺ ὑφίστανται ἀνάμεσα στὴν πατρίδα μας καὶ στὰ κράτη τοῦ σοβιετικοῦ συνασπισμοῦ. Οἱ ἐκκρεμότητες αὐτὲς εἶναι ἰσάριθμα ὅπλα στὰ χέρια μιᾶς 'Ελλάδος ποὺ θὰ ξέρη τὶ θέλει καὶ πῶς μπορεῖ νὰ τὸ πετύχη. Φυσικὰ συμφωνία σημαίνει συμβιβασμὸς μὲ ἀμοιβαῖες ὑποχωρήσεις, ἀλλὰ γιὰ νὰ πετύχης τοὺς καλύτερους δυνατοὺς ὅρους πρέπει νὰ ξέρης τὶ νὰ ζητήσης, πῶς θὰ τὸ ζητήσης, σὲ ποιὰ σημεῖα μπορεῖς νὰ ἐπιμείνης, σὲ ποιὰ πρέπει νὰ ὑποχωρήσης καὶ ποῦ ὀφείλεις νὰ εἶσαι ἀδιάλλακτος.

Μερικὲς γενικὲς ἐκκρεμότητές μας μὲ ὅλα τὰ κομμουνιστικὰ κράτη, ποὺ ἐμποδίζουν τὴν ἀποκατάστασι καλῶν σχέσεων εἶναι οἱ ἑξῆς:

1. 'Η λειτουργία τοῦ παράνομου ἀνθελληνικοῦ ραδιοσταθμοῦ τοῦ Κ.Κ.Ε. ποὺ ἄλλοτε ἕδρευε στὴν Ρουμανία καὶ τώρα ἑδρεύει στὴν ἀνατ. Γερμανία. 'Ο ραδιοσταθμὸς αὐτὸς πρέπει νὰ καταργηθῆ ἀμέσως γιατὶ καὶ τὸ διεθνὲς δίκαιο παραβιάζει καὶ τὶς καλὲς σχέσεις μὲ τὶς ἀνατολικοευρωπαϊκὲς χῶρες δηλητηριάζει καὶ τὴν ἐθνική μας ἀσφάλεια ὑποσκάπτει.

'Η κατάργησις τοῦ ραδιοσταθμοῦ τοῦ Κ.Κ.Ε. πρέπει νὰ εἶναι μιὰ «ἀνένδοτη» (γιὰ νὰ μεταχειρισθοῦμε ἕνα ὅρο τῆς μόδας) ἀπαίτησίς μας. Καὶ εἶναι εὔκολο νὰ τὴν ἐπιβάλουμε. Στὴν ἀνάγκη,ἔχουμε καὶ ἕνα πολὺ ἀποτελεσματικὸ ὅπλο στὰ χέρια μας. Νὰ δεχθοῦμε τὴν ἐγκατάστασι ἑνὸς ραδιοσταθμοῦ τῶν ρώσων ἀντικομμουνιστῶν στὸ ἔδαφός μας, πρᾶγμα ποὺ μᾶς πρότεινε ἡ ὀργάνωσις τῶν ρώσων ἀντικομμουνιστῶν Ν.Τ.Σ. καὶ τὴν ἀπέρριψαν ἀνοήτως οἱ κυβερνήσεις τῆς Ε.Ρ.Ε.

2. Οἱ ἑλληνόφωνες ἐκπομπὲς τῶν ραδιοσταθμῶν τοῦ Παραπετάσματος (Μόσχα, Βουδαπέστη, Βουκουρέστι κλπ.). Οἱ ἐκπομπὲς αὐτὲς φθάνουν συνολικὰ τὶς 12 ὧρες ἡμερησίως καὶ συνίστανται σὲ φιλοκομμουνιστική, ἀνθελληνικὴ προπαγάνδα ἀποτελῶντας φανερὰ καὶ ἀνάμιξι στὰ ἐσωτερικά μας.

Οἱ ἐκπομπὲς αὐτὲς πρέπει νὰ σταματήσουν. 'Η Μόσχα εἶναι διατεθειμένη νὰ τὸ κάνη. Στὴν ἀνάγκη ὅμως μποροῦμε νὰ τὴν ἀναγκάσουμε καθιερώνοντας καὶ ἐμεῖς ἀπὸ τοὺς ραδιοσταθμούς μας ἐκπομπὲς στὶς γλῶσσες τῆς ἀνατ. Εὐρώπης μὲ ἀνάλογο περιεχόμενο.

3. 'Η λειτουργία τοῦ πρακτορείου Hellas Press. Εἶναι ὄργανο τοῦ Κ.Κ.Ε., ἑδρεύει στὴν ἀνατ. Εὐρώπη καὶ διεξάγει καθαρῶς ἀνθελληνικὴ προπαγάνδα σὲ διεθνὲς ἐπίπεδο μὲ κύριο σκοπό του τὴν δυσφήμισι τῆς χώρας μας στὴν δυτ. Εὐρώπη.

'Η 'Ελλὰς πρέπει νὰ ἀπαιτήση νὰ παύ-

ση ἀμέσως ἡ λειτουργία αὐτοῦ τοῦ πρακτορείου. Ἀλλοιῶς, ὑπάρχουν πολλοὶ ἀνατολικοευρωπαῖοι ποὺ θὰ ἤθελαν νὰ ἱδρύσουν ἕνα παρόμοιο ὀργανισμὸ στὴ χώρα μας γιὰ ἀντικομμουνιστικὴ διαφώτισι στὴν Μ. Ἀνατολή.

4. Ἡ ἔκδοσις ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν τοῦ Κ.Κ.Ε. στὶς κομμουνιστικὲς χῶρες. Εἶναι οἱ ἐφημερίδες:

— Ὁ «Νέος Δρόμος» στὴν Τασκένδη.
— Ἡ «Νέα Ζωὴ» στὴ Ρουμανία.
— Ὁ «Ἀγωνιστὴς» στὴν Τσεχοσλοβακία.
— Ὁ «Δημοκράτης» στὴν Πολωνία.
— Ὁ «Λαϊκὸς Ἀγώνας» στὴν Οὐγγαρία.
— Ἡ «Λεφτεριά» στὴν Βουλγαρία.
— Ἡ «Νέα Βάρδια» στὴν ἀνατ. Γερμανία.

Καὶ τὰ περιοδικά:

— «Νέος Κόσμος», ἐπίσημο θεωρητικὸ καὶ καθοδηγητικὸ ὄργανο τοῦ Κ.Κ.Ε. ποὺ τυπώνεται στὴν Ρουμανία.
— «Πυρσός», λογοτεχνικὸ δῆθεν περιοδικὸ ποὺ τυπώνεται στὸ ἀνατ. Βερολῖνο μὲ κύριο σκοπό του τὸν προσηλυτισμὸ τῶν ἑλλήνων ἐργατῶν καὶ σπουδαστῶν στὴν δυτ. Γερμανία, πρὸς τοὺς ὁποίους καὶ διοχετεύεται.

Ὅλα αὐτὰ τὰ ὄργανα κάνουν κομμουνιστική, ἀνατρεπτικὴ προπαγάνδα στοὺς ἕλληνες τῆς ἀν. Εὐρώπης καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ἐκδίδονται μὲ χρήματα τῶν κομμουνιστικῶν κρατῶν (ὅπου ὁ τύπος εἶναι κρατικὴ ἰδιοκτησία) καὶ ἀσχολοῦνται μὲ τὶς ἐσωτερικές μας ὑποθέσεις κηρύσσοντας τὴν ἀνάγκη καταστροφῆς τοῦ καθεστῶτος μας.

Ἡ Ἑλλάς, πρέπει νὰ θέση σὰν ὅρο γιὰ τὴν ἐξομάλυνσι τῶν σχέσεών της μὲ τὸν ἀνατολικὸ κόσμο τὴν διακοπὴ τῆς ἐκδόσεως αὐτῶν τῶν ὀργάνων. Καὶ θὰ τὸ πετύχη.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς παραπάνω ἐκδόσεις, ὑπάρχει καὶ τὸ «Λαϊκὸ Βῆμα» ποὺ ἐκδίδεται ἀπὸ τὸ καθεστὼς τοῦ Χότζα γιὰ τοὺς ἕλληνες τῆς Β. Ἠπείρου. Φυσικὰ εἶναι ὄργανο κομμουνιστικῆς καὶ ἀνθελληνικῆς προπαγάνδας, μέσον ἀφελληνισμοῦ τῶν βορειοηπειρωτῶν. (1)

5. Ἡ λειτουργία τοῦ ἐκδοτικοῦ μηχανισμοῦ τοῦ Κ.Κ.Ε., ποὺ διαθέτει δύο ἐκδοτικοὺς οἴκους: ἕνα μὲ τὸν ἐπίσημο τίτλο «ἐκδοτικὸ τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε.» καὶ ἕνα μὲ τὸν τίτλο «Νέα Ἑλλάς». Λειτουργοῦν στὸ Βουκουρέστι (τὰ παλαιὰ τυπογραφεῖα τῆς ἑλληνικῆς παροικίας ἁρπάχθηκαν ἀπὸ τὸ ρουμανικὸ κράτος καὶ παραχωρήθηκαν στὸ Κ.Κ.Ε.) ἀλλὰ οἱ ἐκδόσεις του κυκλοφοροῦν σ' ὅλο τὸν ἀνατολικὸ κόσμο καὶ ἀπὸ ἐκεῖ διοχετεύονται στὴν δυτ. Γερμανία, τὴν Κύπρο, τὴν Γαλλία κλπ.

Ἡ Ἑλλὰς πρέπει νὰ ἀπαιτήση τὴν διάλυσι αὐτῶν τῶν ἐκδοτικῶν οἴκων ποὺ λειτουργοῦν μὲ ὑλικὰ μέσα ξένου κράτους γιὰ τὴν ἐξυπηρέτησι ἀνατρεπτικῆς προπαγάνδας κατὰ τῆς χώρας μας.

6. Ἡ λειτουργία τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε. ὡς σώματος. Ἡ Κ.Ε. καὶ τὸ Π.Γ. τοῦ Κ.Κ.Ε., πραγματικὰ ἐπιτελεῖα ἑνὸς ἀνενδότου ἀγῶνος γιὰ τὴν ἀνατροπὴ τοῦ καθεστῶτος μας, ἑδρεύουν στὸ Βουκουρέστι καὶ διαθέτουν κλιμάκια σὲ ὁλόκληρο τὸν ἀνατολικὸ κόσμο. Τὰ κράτη αὐτὰ μισθοδοτοῦν ὅλα τὰ μέλη τοῦ μηχανισμοῦ τῆς Κ.Ε., τοῦ διαθέτουν βίλλες, γραφεῖα κλπ.

Ἡ Ἑλλὰς πρέπει νὰ ἀπαιτήση τὴν διάλυσι αὐτοῦ τοῦ μηχανισμοῦ ποὺ ἐργάζεται ἐναντίον της. Σ' αὐτὸν συμπεριλαμβάνονται καὶ οἱ «ἐπιτροπὲς προσφύγων» καθὼς καὶ οἱ «ἐπιτροπὲς ἐπαναπατρισμοῦ» ποὺ λειτουργοῦν σὲ ὅλες τὶς χῶρες τοῦ ἀνατ. συνασπισμοῦ.

7. Ἡ λειτουργία **τῶν διαφόρων σχολῶν** τοῦ Κ.Κ.Ε. καθὼς καὶ ἡ φοίτησις στελεχῶν του σὲ σχολὲς τῶν Κ.Κ. τῶν ἀνατολικῶν χωρῶν. Ἐκεῖ καταρτίζονται «ἐπαγγελματίαι ἐπαναστάται» μὲ προορισμό τους τὴν χώρα μας. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ (ὡς τώρα ἔχουν ἀποφοιτήσει ἀπὸ τέτοιες σχολὲς τουλάχιστον 2.000 ἄτομα) εἰδικεύονται στὴν παράνομη δουλειά, τὴν προπαγάνδα, στὴν κατασκοπεία ἢ στὴν ἔνοπλη δρᾶσι καὶ ὕστερα ἀποστέλλονται ἢ θὰ ἀποσταλοῦν κάποτε στὴν Ἑλλάδα.

Ἡ διαμόρφωσις αὐτοῦ τοῦ ἀνατρεπτικοῦ στρατοῦ ἀποτελεῖ κατευθεῖαν παραβίασι τῆς ἐθνικῆς μας ἀσφαλείας.

8. Ἡ κατακράτησις ὁμήρων, αἰχμαλώτων καὶ θυμάτων τοῦ παιδομαζώματος. Ἡ Ἑλλὰς πρέπει νὰ ἀπαιτήση τὴν ἄμεση ἀπελευθέρωσι, τὸν ὁλοκληρωτικὸ ἐπαναπατρισμὸ καὶ τὴν ἀποζημίωσί τους.

9. Ἡ ἀποστολὴ κατασκόπων στὴ χώρα μας. Νὰ σταματήση ἀμέσως γιατὶ εἶναι ἀσυμβίβαστη μὲ τὴν ὕπαρξι ὁμαλῶν διεθνῶν σχέσεων.

10. Νὰ παύση ἡ ὑπηρεσία ἑλλήνων ποὺ ζοῦν στὴν ἀνατ. Εὐρώπη στοὺς στρατούς, στὰ σώματα ἀσφαλείας, στὶς ὑπηρεσίες πληροφοριῶν καὶ στὶς παραστρατιωτικὲς

1) Ἄλλες ἑλληνόφωνες κομμουνιστικὲς ἐκδόσεις στὸ ἐξωτερικὸ εἶναι ὁ «Ναυτεργάτης», ὄργανο τῆς ΟΕΝΟ στὸ Λονδῖνο, τὸ «Βῆμα», γιὰ τὴν ἑλληνικὴ καὶ κυπριακὴ παροικία στὸ Λονδῖνο καὶ τὸ «Ἑλληνοαμερικανικὸ Βῆμα» στὶς ΗΠΑ. Ἄλλοτε ἦταν καὶ ἡ ἡμερήσια ἐφημερίδα «Πάροικος» στὸ Κάϊρο,ἀλλὰ ἔκλεισε.

ὀργανώσεις αὐτῶν τῶν χωρῶν. Ἡ πρακτική αὐτή, προκειμένου γιὰ ἄτομα ποὺ δὲν στερήθηκαν τὴν ἑλληνικὴ ἰθαγένεια, πρέπει νὰ παύσῃ.

Αὐτὰ τὰ δέκα αἰτήματα ὀφείλει νὰ προβάλῃ καὶ νὰ ἐπιβάλῃ μία πραγματικὰ «ἑλληνική» ἀλλὰ καὶ ἔξυπνη, συγχρονισμένη καὶ ἐνημερωμένη ἐξωτερικὴ πολιτική.

⁂

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὶς γενικὲς ἐκκρεμότητες ποὺ ἀφοροῦν ὅλες τὶς χῶρες τοῦ ἀνατολικοῦ κόσμου, ἔχουμε καὶ ἀρκετὲς εἰδικὲς ἐκκρεμότητες μὲ συγκεκριμένα μέλη αὐτοῦ τοῦ κόσμου τῶν ὁποίων τὴν εὐνοϊκὴ ρύθμισι ἐπίσης ὀφείλουμε νὰ ἐπιδιώξουμε. Οἱ ἐκκρεμότητες αὐτὲς εἶναι:

1. Μὲ τὴν Βουλγαρία

α) Οἱ ἐπανορθώσεις: Σύμφωνα μὲ τὴν συνθήκη εἰρήνης τῆς 10ης Φεβρουαρίου τοῦ 1947 ἡ Βουλγαρία ἔπρεπε νὰ μᾶς καταβάλῃ ἕνα ποσὸ ἴσο μὲ 45 ἑκ. δολλάρια τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἢ μὲ 80 ἑκ. σημερινὰ δολλάρια. Δὲν μᾶς ἔδωσε οὔτε ἕνα δολλάριο. Καὶ τώρα ὑπογράψαμε μία συμφωνία μὲ τὴν ὁποία οὐσιαστικὰ τῆς χαρίζουμε τὸ χρέος της. Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι βουλγαρικὲς ἀνταπαιτήσεις δὲν ὑπῆρχαν. Μὲ τὸ σύμφωνο Καφαντάρη - Μολλὼφ (1927) εἴχαμε ἀναλάβει ὁρισμένες οἰκονομικὲς ὑποχρεώσεις ἀποζημιώσεων ἔναντι τῆς Βολγαρίας, ἡ ὁποία ὅμως μᾶς χρωστοῦσε πολεμικὲς ἐπανορθώσεις καὶ ἄλλες ἀποζημιώσεις. Τὸ 1930 ὁ ἀμερικανὸς πρόεδρος Χοῦβερ ἔθεσε ζήτημα ἀναστολῆς τῆς καταβολῆς πολεμικῶν ἀποζημιώσεων. Τότε ἡ Ἑλλὰς ζήτησε τὴν ἀντίστοιχη ἀναστολὴ καὶ τῶν δικῶν της ὑποχρεώσεων. Ἔτσι στὶ 11 Νοεμβρίου 1931 καὶ στὶς 21 Ἰανουαρίου 1932 ὑπεγράφησαν συμφωνίες μεταξὺ Βουλγαρίας καὶ Ἑλλάδος μὲ τὶς ὁποῖες ἡ πρώτη ἔπαυε τὴν καταβολὴ ἐπανορθώσεων καὶ ἡ δεύτερη τὴν ἐκπλήρωσι τῶν ὑποχρεώσεών της ἀπὸ τὸ σύμφωνο τοῦ 1927. Τὴν ἄποψι αὐτὴ δέχθηκε καὶ τὸ Διεθνὲς Δικαστήριο τῆς Χάγης μὲ τὴν γνωμοδότησί του τῆς 19ης Σεπτεμβρίου 1931. Τέλος, ἡ συνθήκη εἰρήνης τοῦ 1947 ὅριζε ὅτι ὅλες οἱ προπολεμικὲς συμφωνίες συμμαχικῶν χωρῶν μὲ τὴν Βουλγαρία θὰ ἴσχυαν μόνον ἂν οἱ πρῶτες ἐξέφραζαν τέτοια ἐπιθυμία ἐντὸς 6 μηνῶν (ἄρθρο 8). Ἡ Ἑλλὰς δὲν ἐξέφρασε τέτοια ἐπιθυμία καὶ ἄρα τὸ σύμφωνο Καφαντάρη - Μολλὼφ ἔπαυσε νὰ ὑπάρχῃ.

τέτοια ἐπιθυμία ἐντὸς 6 μηνῶν (ἄρθρο 8). Ἡ Ἑλλὰς δὲν ἐξέφρασε τέτοια ἐπιθυμία καὶ ἄρα τὸ σύμφωνο Καφαντάρη - Μολλὼφ ἔπαυσε νὰ ὑπάρχῃ.

Ἡ νέα συμφωνία λοιπὸν κάνει στὴν Βουλγαρία ἕνα δῶρο 73 ἑκ. δολλαρίων! Δὲν εἶναι συνεπῶς δυνατὸν νὰ θεωρηθῇ ὅτι ἔλυσε πραγματικὰ τὸ ζήτημα τῶν βουλγαρικῶν ἐπανορθώσεων πρὸς τὴ χώρα μας. Τὸ ζήτημα παραμένει γιὰ κάθε ἕλληνα, ἀνοικτό. Ἡ Βουλγαρία πρέπει νὰ πληρώσῃ ὅπως πλήρωσαν ἡ Δυτ. Γερμανία (ἡ ἀνατολικὴ ὄχι) καὶ ἡ Ἰταλία. Καὶ ἀκόμη, πρέπει νὰ ἀποζημιώσῃ τὰ θύματα τῆς βουλγαρικῆς κατοχῆς.

β) Οἱ ἐξοπλισμοί: Σύμφωνα μὲ τὴν συνθήκη εἰρήνης τοῦ 1947, ἡ Βουλγαρία δικαιοῦται νὰ ἔχῃ στρατὸ μόνον 65.800 ἀνδρῶν. Τὸν Νοέμβριο τοῦ 1953, μὲ τὴν ἑλληνοβουλγαρικὴ συμφωνία τῶν Παρισίων, ἡ Σόφια ἀνεγνώρισε τὶς ὑποχρεώσεις της ποὺ ἀπορρέουν ἀπὸ τὴν συνθήκη τοῦ 1947. Καὶ ὅμως σήμερα ἔχει στρατὸ μὲ 265.000 ἄνδρες (καὶ ἐπὶ πλέον 20.000 στὴν ἀεροπορία καὶ 5.000 στὸ ναυτικὸ) καὶ διαθέτει γιὰ στρατιωτικοὺς σκοποὺς γύρω στὰ 8 δισεκ. δρχ. ἔναντι 5 δισ. ποὺ διαθέτουμε ἐμεῖς.

Καὶ ἐνῶ αὐτὴ εἶναι ἡ κατάστασις ἡ Βουλγαρία θέτει ζήτημα ἀμοιβαίας μειώσεως τῶν στρατιωτικῶν δυνάμεων μὲ τὴν Ἑλλάδα! Τὰ ζητήματα ὅμως τῆς ἀμοιβαίας μειώσεως τῶν στρατιωτικῶν μας δαπανῶν καὶ τοῦ ἀμοιβαίου ἐλεγχομένου ἀφοπλισμοῦ μποροῦν νὰ συζητηθοῦν μόνον ἀφοῦ προηγουμένως ἡ Βουλγαρία προσαρμόσει τὸ στρατιωτικό της δυναμικὸ στὰ ἐπίπεδα ποὺ τῆς ὁρίζει ἡ συνθήκη εἰρήνης.

γ) Οἱ συμμορῖται: Ἡ Βουλγαρία ἔχει ἐγκαταστήσει κοντὰ στὰ σύνορά μας χιλιάδες συμμορῖτες, κυρίως σλαυόφωνους «μακεδόνες» ποὺ δημιουργοῦν μία μόνιμη ἀπειλὴ γιὰ τὴ χώρα μας καὶ χρησιμεύουν στὴ Σόφια σὰν μέσο ἀσκήσεως ἐκβιαστικῆς πιέσεως ἐπάνω μας.

Σὰν προϋπόθεσις γιὰ τὴν πραγματικὴ ἐξομάλυνσι τῶν σχέσεών μας μὲ τὴν Βουλγαρία θὰ πρέπει νὰ τεθῇ ἡ ἄμεση ἀπομάκρυνσις αὐτῶν τῶν ἀτόμων ἀπὸ τὴν παραμεθόρια περιοχή.

δ) Τὸ «μακεδονικό»: Ἡ ἡττημένη καὶ κομμουνιστικὴ μεταπολεμικὴ Βουλγαρία, στηριζόμενη στὴν Μόσχα καὶ στὸ Κ.Κ.Ε., εἶχε τὸ θράσος νὰ προβάλῃ ἐπισημότητα, μὲ τὸ στόμα τοῦ ἰδίου τοῦ Δημητρώφ, ἀξιώσεις ἐπάνω στὴν ἑλληνικὴ Θράκη καὶ Μακεδονία.

Πρέπει νὰ ὑποχρεώσουμε τὴν Σόφια νὰ καταδικάσῃ καὶ νὰ ἀποκηρύξῃ αὐτὴ τὴν πολιτικὴ καὶ νὰ διακηρύξῃ ὅτι οὐδέ-

ποτε θὰ ἐπαναλάβη τέτοιες διεκδικήσεις.

2. Μὲ τὴν Ρουμανία

α) Οἱ ἀποζημιώσεις: Ἡ Ρουμανία πρέπει νὰ καταβάλη πλήρεις ἀποζημιώσεις γιὰ τὰ ἑλληνικὰ πλοῖα τοῦ Δουνάβεως, τὰ ἀκίνητα τοῦ ἑλληνικοῦ δημοσίου καὶ τὶς μεγάλες περιουσίες τῶν ἑλληνικῶν παροικιῶν ποὺ κρατικοποίησε. Τὶς ὑποχρεώσεις της αὐτὲς τὶς ἔχει ἀναγνωρίσει μὲ τὴν συμφωνία τῆς 25ης Αὐγούστου 1959.

β) Ἡ δραστηριότης τοῦ Κ.Κ.Ε: Ἂν θέλη καλὲς σχέσεις μὲ τὴν Ἑλλάδα, ἡ Ρουμανία πρέπει νὰ παύση νὰ εἶναι ἕδρα τῆς Κ.Ε., τοῦ ἐκδοτικοῦ μηχανισμοῦ, τῆς κεντρικῆς σχολῆς στελεχῶν καὶ γενικὰ τῆς δραστηριότητος τοῦ Κ.Κ.Ε.

Πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι σήμερα, λόγῳ τῆς ἀπομακρύνσεώς της ἀπὸ τὴν Μόσχα, ἡ Ρουμανία εἶναι εὔκολο νὰ δεχθῆ τοὺς ὅρους μας καὶ ἰδίως τὸν δεύτερο. Μάλιστα ἡ προβολὴ μιᾶς τέτοιας ἀπαιτήσεως ἀπὸ τὴν πλευρά μας, θὰ τὴν διευκολύνη νὰ ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὸν μπελὰ τοῦ Κ.Κ.Ε.

3. Μὲ τὴν Πολωνία

Τὸ κέντρο τῆς Γδύνιας: Στὸν πολωνικὸ λιμένα τῆς Γδύνιας λειτουργεῖ κλιμάκιο τοῦ Κ.Κ.Ε. εἰδικὰ γιὰ τὴν διείσδυσι στὰ πληρώματα τῆς ἑλληνικῆς ἐμπορικῆς ναυτιλίας. Τὸ κλιμάκιο αὐτὸ πρέπει νὰ διαλυθῆ.

4. Μὲ τὴν Οὐγγαρία

Ἀποζημιώσεις: Μᾶς ὀφείλει πολεμικὲς ἐπανορθώσεις καὶ ἀποζημιώσεις γιὰ τὶς ἑλληνικὲς περιουσίες ποὺ κρατικοποίησε.

5. Μὲ τὴν ἀνατ. Γερμανία

α) Ἀποζημιώσεις: Ὀφείλει να καταβάλη μερίδιο ἀνάλογο πρὸς ἐκεῖνο ποὺ κατέβαλε ἡ Δυτ. Γερμανία τόσο γιὰ πολεμικὲς ἐπανορθώσεις ὅσο καὶ γιὰ ἀποζημίωσι τῶν θυμάτων τῆς γερμανικῆς κατοχῆς.

β) Τὸ κέντρο τοῦ ἀνατ. Βερολίνου: Στὸ ἀνατ. Βερολῖνο λειτουργεῖ κλιμάκιο τοῦ προπαγανδιστικοῦ μηχανισμοῦ τοῦ Κ.Κ.Ε. εἰδικὰ γιὰ τὴν διείσδυσι στοὺς ἕλληνες τῆς Δυτ. Γερμανίας. Πρέπει νὰ ἀπαιτήσουμε τὴν ἄμεση διάλυσι αὐτοῦ τοῦ κλιμακίου.

6. Μὲ τὴν Τσεχοσλοβακία

Τὸ κέντρο τῆς Πράγας: Στὴν πρωτεύουσα τῆς Τσεχοσλοβακίας ἑδρεύει ἕνα ὄργανο τοῦ διεθνοῦς κομμουνισμοῦ, ἕνα εἶδος Κόμινφορμ, γιὰ τὸν συντονισμὸ τῆς δραστηριότητος τῶν ὑπὸ σοβιετικὸν ἔλεγχον Κ.Κ. Ἐκεῖ ἐκδίδεται καὶ τὸ καθοδηγητικὸ ὄργανο τοῦ σοβιετικοῦ κλάδου τοῦ διεθνοῦς κομμουνισμοῦ, τὸ περιοδικὸ «Προβλήματα Εἰρήνης καὶ Σοσιαλισμοῦ». Στὸ ὄργανο αὐτὸ μετέχει καὶ τὸ Κ.Κ.Ε. καὶ συχνὰ συζητοῦνται θέματα ποὺ ἀφοροῦν τὴν χώρα μας καὶ παίρνονται ἀποφάσεις γιὰ τὴν δραστηριότητα τοῦ ἐγχωρίου κομμουνισμοῦ. Ἐκεῖ λ.χ. εἶχε ἀποφασισθῆ ἡ ἀποστολὴ ξένων κομμουνιστῶν στὴν Ἑλλάδα ποὺ θὰ ἔφθαναν μέσῳ Ἰταλίας καὶ Γαλλίας καὶ θὰ παρίσταναν τοὺς τουρῖστες.

Ἡ τέτοια δραστηριότης τοῦ κέντρου τῆς Πράγας εἶναι ἀσυμβίβαστη πρὸς τὰ διεθνῆ νόμιμα καὶ πρὸς τὴν ἀνάπτυξι καλῶν σχέσεων μεταξὺ τῶν δύο χωρῶν. Καὶ αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ καταστήσουμε γνωστὸ στοὺς τσεχοσλοβάκους ἰθύνοντας.

7. Μὲ τὴν ΕΣΣΔ

α) Ὁ διωγμὸς τῶν ἑλλήνων: Τὸ σοβιετικὸ καθεστὼς ἐξόντωσε μὲ ἀμείλικτο τρόπο τὸν ἄλλοτε ἀκμαῖο ἑλληνισμὸ τῆς Ρωσίας. Τὰ θλιβερὰ ὑπολείμματα αὐτοῦ τοῦ ἑλληνισμοῦ, κάπου 30 χιλιάδες ἀδελφοί μας, βρίσκονται σήμερα σὲ ἐξορία στὸ Καζακιστάν. Ἐκεῖ τοὺς ἀπαγορεύουν νὰ ἔχουν σχολεῖα, ἐκκλησίες, δασκάλους καὶ ἱερεῖς καθὼς καὶ κάθε μετακίνησί τους ἔξω ἀπὸ μιὰ ἀκτῖνα λίγων χιλιομέτρων. Ἀπαγορεύουν ἐπίσης κάθε ἐπαφὴ αὐτοῦ τοῦ κόσμου μὲ τὴν ἑλληνικὴ πρεσβεία τῆς Μόσχας καὶ μὲ τὴν Ἑλλάδα. Ἂς σημειωθῆ ὅτι ὁ Χρουστσὼφ ἀποκατάστησε στὶς παληὲς ἑστίες τους ὅλες τὶς ἐθνότητες ποὺ εἶχε ἐκτοπίσει βιαίως ὁ Στάλιν, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἑλληνική!

Ἡ Ἑλλὰς ἔχει ὑποχρέωσι νὰ προστατεύση αὐτὰ τὰ δυστυχισμένα παιδιά της καὶ νὰ ζητήση τὴν κατάπαυσι τοῦ διωγμοῦ των. Στὴν ἀνάγκη ὑπάρχουν ὁ Ο.Η.Ε., τὸ Διεθνὲς Δικαστήριο, ὁ Διεθνὴς Ἐρυθρὸς Σταυρὸς καὶ ἄλλοι διεθνεῖς ὀργανισμοί.

β) Οἱ ἀποζημιώσεις: Ἡ Ε.Σ.Σ.Δ. μᾶς ὀφείλει τεράστια ποσὰ γιὰ τὶς κολοσσιαῖες ἑλληνικὲς περιουσίες ποὺ ἅρπαξε.

γ) Οἱ κρατούμενοι: Χιλιάδες ἕλληνες ἐξακολουθοῦν νὰ βρίσκονται σὲ φυλακὲς καὶ στρατόπεδα συγκεντρώ-

σεως τῆς Ε.Σ.Σ.Δ. Πρέπει νὰ ζητήσουμε τὴν ἀπελευθέρωσι καὶ τὸν ἐπαναπατρισμό τους.

***

Ἡ Ἀλβανία ἀποτελεῖ εἰδικὴ περίπτωσι. Εἶναι κομμουνιστικὴ χώρα μὲ τὴν ὁποία ἔχουμε πολλὲς ἐκκρεμότητες, ἀλλὰ ἔπαυσε νὰ ἀνήκη στὸν σοβιετικὸ συνασπισμό. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι εἰδικὰ ἀπέναντί της ἡ πολιτική μας θέλει φαντασία, τόλμη καὶ εὐελιξία ὥστε νὰ ἀξιοποιήσῃ τὴν ἀλβανοσοβιετικὴ διένεξι καὶ τὴν ἀλβανογιουγκοσλαβικὴ ἐχθρότητα γιὰ τὴν προώθησι τῶν συμφερόντων μας πρὸς ἀμοιβαῖον βεβαίως ὄφελος τοῦ ἑλληνικοῦ καὶ ἀλβανικοῦ λαοῦ. Τὰ ἐκκρεμῆ θέματα μὲ τὴν Ἀλβανία εἶναι:

α) Τὸ ζήτημα τῆς Β. Ἠπείρου.

β) Ὁ ἐπαναπατρισμὸς τῶν ὁμήρων καὶ αἰχμαλώτων.

γ) Ἡ διευθέτησις τῆς ὁροθετικῆς γραμμῆς.

Πρέπει νὰ ἔχουμε ὑπ' ὄψις μας ὅτι ἡ προσέγγισις μὲ τὴν Ἀλβανία εναι ἀπολύτως δυνατή. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ ἐγκαταλείψουμε τὴν στείρα πολιτική μας ἀπέναντί της μὲ τὴν ἐμμονή μας σὲ ἀνεδαφικὲς θεωρίες καὶ ἀρνητικὰ δόγματα. Μὲ τὴν στάσι μας αὐτὴν ὁ μόνος ποὺ ὀφελεῖται εἶναι ἡ Ἰταλία ποὺ ἔδειξε ὅτι ξέρει νὰ ἐκμεταλλεύεται τὶς περιστάσεις (καὶ ἡ Γαλλία ἐπίσης). Ἂν ἀκολουθήσουμε τακτικὴ προσεγγίσεως μὲ τὰ Τίρανα, τότε καὶ τὴν θέσι μας στὰ Βαλκάνια θὰ στερεώσουμε καὶ τὸ βορειοηπειρωτικὸ θὰ προωθήσουμε.

Τὰ δύο τελευταῖα ζητήματα εἶναι εὔκολο νὰ προωθηθοῦν. Τὸ βορειοηπειρωτικὸ εἶναι φυσικὰ δύσκολο. Μποροῦμε ὅμως νὰ ἀρχίσουμε ἀπὸ τὴν κατάπαυσι τοῦ διωγμοῦ τοῦ ἑλληνικοῦ στοιχείου, νὰ προχωρήσουμε στὴν ἀναγνώρισι τῶν δικαιωμάτων του καὶ ἀργότερα σὲ κάποια αὐτονομία. Τελικὸς σκοπὸς θὰ μποροῦσε νὰ εἶναι ἀκόμη καὶ μία ἑλληνοαλβανικὴ ὁμοσπονδία.

***

Φυσικὰ ὅλα τὰ θέματα ποὺ ἀπαριθμήσαμε πιὸ πάνω δὲν εἶναι δυνατὸν οὔτε νὰ τεθοῦν ταυτόχρονα οὔτε καὶ νὰ λυθοῦν πάντοτε ἱκανοποιητικά. Ἀλλὰ πρέπει νὰ τὰ ἔχουμε πάντοτε ὑπ' ὄψι μας, νὰ τὰ παρακολουθοῦμε, νὰ ἐνδιαφερόμεθα γι' αὐτά, νὰ τὰ θέτουμε καὶ νὰ τὰ προωθοῦμε πρὸς τὴν ἐπιδιωκόμενη λύσι ἀνάλογα μὲ τὶς ἑκάστοτε εὐκαιρίες καὶ δυνατότητες. Ἐνῶ ὁλόκληρη ἡ μεταπολεμικὴ ἐξωτερικὴ πολιτική μας ἔδειξε ὅτι στὶς περισσότερες περιπτώσεις οὔτε κἂν ὑποπτεύεται τὴν ὕπαρξί τους.

Στὸ ἑπόμενο τεῦχος μας, ἕνα συγκλονιστικὰ ἀποκαλυπτικὸ ἄρθρο !

ΟΙ ΕΝΟΠΛΕΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΜΑΣ

ΚΑΙ Ο ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ

ΚΥΠΡΟΣ

Η ΜΟΣΧΑ ΕΝΑΝΤΙ ΤΟΥ ΚΥΠΡΙΑΚΟΥ

Ἡ πραγματικὴ πολιτικὴ τῆς Μόσχας στὸ Κυπριακὸ

Γιὰ μιὰ σωστὴ τοποθέτησι τῆς σοβιετικῆς πολιτικῆς στὸ κυπριακὸ ζήτημα, πρέπει νὰ ἔχουμε ὑπ' ὄψι μας μερικὲς θεμελιώδεις θέσεις τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς τῆς Μόσχας, καὶ συγκεκριμένα, ὅτι:

1. Ἡ Μόσχα ἐμμένοντας στὴν παμπάλαιη πατροπαράδοτη πολιτική της, εἶναι ἐναντίον κάθε ἐπεκτάσεως καὶ ἰσχυροποιήσεως τῆς Ἑλλάδος γιατὶ βλέπει πάντοτε τὸν ἑλληνισμὸ σὰν φραγμὸ στὴν σλαϊκὴ κάθοδο πρὸς τὴν Μεσόγειο. Συνεπῶς, τὸ Κρεμλῖνο εἶναι ὁπωσδήποτε ἐναντίον τῆς ἑνώσεως τῆς Κύπρου μὲ τὴν Ἑλλάδα.

2. Ἡ Μόσχα, εἶναι ὑπὲρ τῆς χρησιμοποιήσεως τῶν διαφόρων ἐθνικῶν προβλημάτων καὶ τῶν ἐθνικοαπελευθερωτικῶν κινημάτων γιὰ τὴν προώθησι τῆς δικῆς της ἐξωτερικῆς πολιτικῆς. Ἀκριβῶς αὐτὸ κάνει καὶ γιὰ τὸ κυπριακό. Τὸ βλέπει σὰν μέσο γιὰ τὴν προώθησι τῆς βαλκανικῆς καὶ μεσογειακῆς πολιτικῆς της. Πιὸ συγκεκριμένα, τὸ εἶδε εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς καὶ ἐξακολουθεῖ πάντοτε νὰ τὸ βλέπη σὰν μέσο γιὰ τὴν διάλυσι τῆς νοτιοανατολικῆς πτέρυγος τοῦ ΝΑΤΟ. Γι' αὐτὸ δὲν θέλει τὴν λύσι τοῦ κυπριακοῦ. Θέλει τὴν διαιώνισι, τὴν ὄξυνσι καὶ τὴν συνεχῆ περιπλοκή του, ὥστε νὰ ἀποτελῆ μία πυορροοῦσα πληγὴ στὸ σύστημα τῆς δυτικῆς ἀμύνης στὴ Μεσόγειο. Τὸ θέλει μόνιμη ἑστία διενέξεως ὅσο τὸ δυνατὸν ὀξυτέρας, μεταξὺ Ἑλλάδος - Τουρκίας καὶ τῆς κάθε μίας ἀπὸ αὐτὲς τὶς χῶρες μὲ τὴν Ἀγγλία, τὶς ΗΠΑ καὶ τὸ ΝΑΤΟ.

3. Ἡ Μόσχα προτιμᾶ μία ἐντελῶς ἀνεξάρτητη Κύπρο, χωρὶς δεσμοὺς μὲ τὴν Ἑλλάδα, τὴν Τουρκία καὶ τὸ Ν.Α.Τ.Ο., χωρὶς ἀγγλικὲς (ἄρα οὔτε καὶ Νατοϊκές) βάσεις, μὲ οὐδέτερη στάσι καὶ πολιτική, καὶ προτιμᾶ αὐτὴν τὴν «λύσι» γιατὶ πιστεύει ὅτι τὸ μικρὸ κράτος, ἀντιμετωπίζοντας ὀξύτατα κοινωνικά, οἰκονομικὰ καὶ ἐθνικὰ προβλήματα, βρισκόμενο σὲ διάστασι πρὸς τὶς δυτικὲς δυνάμεις, διαβρωμένο ἀπὸ τὸν ἀνταγωνισμὸ μεταξὺ ἑλληνικῆς πλειοψηφίας καὶ τουρκικῆς μειοψηφίας καὶ ἐπὶ πλέον ἔχοντας ἕνα ἰσχυρότατο ἐσωτερικὸ κομμουνιστικὸ κίνημα (ΑΚΕΛ), σὲ συνδυασμὸ καὶ μὲ τὴν χορήγησι σοβιετικῆς βοήθειας, δὲν θὰ ἀργήση νὰ ὑποκύψη καὶ νὰ μεταβληθῆ σὲ μιὰ Κούβα τῆς Μεσογείου.

Συνεπῶς ἡ Ε.Σ.Σ.Δ. :

1. Δὲν θέλει τὴν ἕνωσι τῆς Κύπρου μὲ τὴν Ἑλλάδα.

2. Θέλει τὴν διαιώνισι, περιπλοκὴ καὶ ὄξυνσι τοῦ κυπριακοῦ.

3. Σὲ περίπτωσι ἀνάγκης, προτιμᾶ τὴν «λύσι» όχι τῆς αὐτοδιαθέσεως, ἀλλὰ τῆς ἀνεξαρτήτου καὶ οὐδετέρας Κύπρου, εὔκολης ὅπως πιστεύη, λείας τοῦ διεθνοῦς κομμουνισμοῦ.

Πάνω σ' αὐτὲς ἀκριβῶς τὶς θέσεις στηρίζεται ὁλόκληρη ἡ πολιτικὴ τῆς Μόσχας καὶ γενικώτερα τοῦ κομμουνισμοῦ, στὸ κυπριακὸ ζήτημα.

Καταπολέμησις τῆς Ἑνώσεως

Ἔτσι, στὸ διάστημα τοῦ ἐθνικοαπελευθερωτικοῦ ἀγώνα τοῦ κυπριακοῦ λαοῦ γιὰ τὴν ἕνωσί του μὲ τὴν Ἑλλάδα, ὁ διεθνὴς κομμουνισμός, διὰ τοῦ Κ.Κ.Ε., τῆς Ε.Δ.Α. καὶ τοῦ Α.Κ.Ε.Λ. πῆρε θέσι ἐναντίον τῆς Ε.Ο.Κ.Α. Οἱ κομμουνισταὶ τῆς Κύπρου καὶ τῆς Ἑλλάδος, ἐφαρμόζοντας τὶς ἐντολὲς τῆς Μόσχας, ἔκαναν ὅτι μποροῦσαν γιὰ νὰ σαμποτάρουν αὐτὸν τὸν ἀγώνα. Εἶναι γνωστὸ ὅτι :

1. Τὸ Α.Κ.Ε.Λ., τὸ Κ.Κ.Ε. καὶ ἡ Ε.Δ.Α. τάχθηκαν ἐναντίον τοῦ ἀγῶνος ποὺ τὸν χαρακτήρισαν σὰν «τυχοδιωκτικὸ» καὶ τοὺς πατριῶτες τῆς Ε.Ο.Κ.Α. σὰν «προβοκάτορες» καὶ «ἀεροβομβαρδιστές». Ὁ ραδιοσταθμὸς τοῦ Κ.Κ.Ε., ἡ «Αὐγή» καὶ τὰ δημοσιογραφικὰ ὄργανα τοῦ Α.Κ.Ε.Λ., κάλεσαν τὸν κυπριακὸ λαὸ νὰ ἀπόσχη ἀπὸ τὸν ἀγώνα ποὺ γιὰ τὸ σκοπό του τὴν ἕνωσι τῆς Κύπρου μὲ τὴν Ἑλλάδα καὶ νὰ μὴ δεχθῆ τὴν ἡγεσία τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Μακαρίου καὶ τοῦ Διγενῆ.

2. Τὸ Α.Κ.Ε.Λ., ὄχι μόνο ἀρνήθηκε νὰ μετάσχη στὸν ἀγώνα τῆς Ε.Ο.Κ.Α. ἀλλὰ καὶ συνεργάσθηκε μὲ τὶς ἀγγλικὲς ἀποικιακὲς ἀρχὲς γιὰ τὴν καταπολέμησί του. Μὲ ἐπίσημες ἀποφάσεις της ἡ Κ.Ε. τοῦ Α.Κ.Ε.Λ. τάχθηκε ἐναντίον τοῦ ἐνόπλου ἀγῶνος καὶ ἐναντίον τῶν γενικῶν ἀπεργιῶν. Ἀνώτατα στελέχη τοῦ Α.Κ.Ε.Λ. συνεργάσθηκαν μὲ τοὺς ἄγγλους καὶ εἶναι γνωστὸ ὅτι οἱ κύπριοι κομμουνισταὶ ἀποπειράθηκαν νὰ ἱδρύσουν σώματα γιὰ τὴν ἀντιμετώπισι τῆς Ε.Ο.Κ.Α. Τὸ Α.Κ.Ε.Λ. ἔπαιξε ρόλο καταδότη, ἀπεργοσπάστη, διασπατῆ τοῦ ἀγώνα γιὰ τὴν ἕνωσι καὶ συνεργάτη τῶν ἄγγλων. Γι' αὐτὸ ἡ Ε.Ο.Κ.Α. μετὰ ἀπὸ ἐπανειλημμένες προειδοποιήσεις της ἀναγκάσθηκε νὰ ἐκτελέση κομμουνιστὰς συνεργάτας τῶν ἀποικιακῶν ἀρχῶν καὶ νὰ καταγγείλη μὲ τὴν «Μαύρη Βίβλο» της τὸν ἐθνοπροδοτικὸ ρόλο τοῦ κυπριακοῦ κομμουνισμοῦ.

3. Τὸ Κ.Κ.Ε., μὲ ἄρθρο τοῦ τότε ἀρχηγοῦ του Ν. Ζαχαριάδη, ποὺ μεταδόθηκε ἀπὸ τὸν ραδιοσταθμό του ὁ ὁποῖος ἑδρεύει στὴν ἀνατ. Εὐρώπη, ἀποκάλυψε ὅτι ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ε.Ο.Κ.Α. «Διγενής» εἶναι ὁ συνταγματάρχης τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ Γ. Γρίβας. Τὴν ἀποκάλυψι (οὐσιαστικὰ κατάδοσι στοὺς ἄγγλους) ἐπανέλαβε καὶ ὁ τύπος τοῦ Α.Κ.Ε.Λ. στὴν Κύπρο.

4. Τὸ Α.Κ.Ε.Λ. ἦταν ἡ μόνη παράταξις στὴν Κύπρο ποὺ καταπολέμησε τὸν Μακάριο καὶ δέχθηκε τὴν «αὐτοκυβέρνησι».

Ὅλες αὐτὲς οἱ ἐνέργειες ἔγιναν σύμφωνα μὲ τὴν γραμμὴ τῆς Μόσχας γιὰ νὰ ματαιωθῆ μὲ κάθε μέσον ἡ ἕνωσις τῆς Κύπρου μὲ τὴν Ἑλλάδα.

Ἡ ὄξυνσις τῶν ἀντιθέσεων μέσα στὸ ΝΑΤΟ

Ταυτόχρονα, ἡ Μόσχα, ἔκανε ὅτι τῆς ἦταν δυνατὸν γιὰ νὰ ὀξύνη τὶς ἀντιθέσεις ποὺ δημιουργήθηκαν ἐξ αἰτίας τοῦ κυπριακοῦ, μέσα στοὺς κόλπους τοῦ Ν.Α.Τ.Ο. Ἔτσι :

1. Ὁ ραδιοσταθμὸς τοῦ Κ.Κ.Ε. ποὺ ἑδρεύει στὴν ἀν. Εὐρώπη κατηγοροῦσε τὴν τότε Ἑλληνικὴ Κυβέρνησι γιὰ προδοσία ἐπειδὴ «παραδίδει τὴν Κύπρο στοὺς τούρκους» καὶ κατάγγελνε τοὺς ἀγγλοαμερικανοὺς καὶ ὁλόκληρο τὸ Ν.Α.Τ.Ο. γιὰ ἐγκατάλειψι τῆς Ἑλλάδος χάριν τῆς Τουρκίας. Γι' αὐτό, ζητοῦσε σθεναρώτερη πολιτικὴ ἔναντι τῆς Τουρκίας, ἀδιαλλαξία στὸ κυπριακὸ καὶ ἀποχώρησι τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τὸ Ν.Α.Τ.Ο. Τὴν ἴδια γραμμὴ μετέφερε στὸ ἐσωτερικὸ τῆς Ἑλλάδος, ἡ Ε.Δ.Α.

2. Ὁ ραδιοσταθμὸς τοῦ Κ.Κ. Τουρκίας («Μπιζίμ») ποὺ ἑδρεύει ἐπίσης στὴν ἀν. Εὐρώπη, κατηγοροῦσε τὴν τότε τουρκικὴ κυβέρνησι γιὰ προδοσία ἐπειδὴ «παραδίδει τὴν Κύπρο στοὺς ἕλληνες» καὶ κατάγγελνε τοὺς ἀγγλοαμερικανοὺς καὶ ὁλόκληρο τὸ Ν.Α.Τ.Ο. γιὰ ἐγκατάλειψι τῆς Τουρκίας χάριν τῆς Ἑλλάδος ! Γι' αὐτό, ζητοῦσε σθεναρώτερη πολιτικὴ ἔναντι τῆς Ἑλλάδος, ἀδιαλλαξία στὸ κυπριακὸ καὶ ἀποχώρησι τῆς Τουρκίας ἀπὸ τὸ Ν.Α.Τ.Ο. !

Ἐκ πρώτης ὄψεως, θὰ νόμιζε κανεὶς

ὅτι τὰ δύο Κ.Κ. ἀκολουθοῦσαν ἀντίθετη πολιτική, ἐξυπηρετώντας τὸ καθένα, τὰ ἐθνικὰ συμφέροντα τῆς χώρας του. Στὴν πραγματικότητα ἐφάρμοζαν καὶ τὰ δύο τὴν πολιτικὴ τῆς Μόσχας, παίζοντας τὸ καθένα τὸν ἰδιαίτερο ρόλο του στὴν προσπάθεια γιὰ ὄξυνσι τῶν ἑλληνοτουρκικῶν ἀντιθέσεων καὶ διάλυσι τοῦ ἑνιαίου ἀμυντικοῦ συστήματος τῆς Δύσεως στὴν ἀν. Μεσόγειο.

Ὅσο γιὰ τὴν ἴδια τὴν Μόσχα, αὐτὴ προσπαθοῦσε νὰ ποντάρη στὸ κυπριακὸ γιὰ νὰ προσελκύση πρὸς τὸ μέρος της καὶ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Τουρκία μὲ τὴν ὑπόσχεσι τῆς ὑποστηρίξεως τῶν ἀπόψεών τους. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ ραδιοσταθμὸς της ἔκανε ἀντιτουρκικὲς ἐκπομπὲς στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἀνθελληνικὲς στὴν τουρκικὴ γλώσσα !

Διαιώνισις καὶ ἐμπλοκὴ τοῦ ζητήματος

Παράλληλα πρὸς τὰ παραπάνω, ὁ κομμουνισμὸς δούλευε συστηματικὰ καὶ γιὰ τὴν διαιώνισι καὶ ὅσον τὸ δυνατὸν μεγαλύτερη περιπλοκὴ τοῦ ζητήματος Γι' αὐτό :

1. Τὸ Α.Κ.Ε.Λ. ἔκανε ὅτι τοῦ ἦταν δυνατὸν γιὰ νὰ καλλιεργήση τὴν ἐχθρότητα ἀνάμεσα στοὺς ἕλληνες καὶ στοὺς τούρκους τῆς Κύπρου.

2. Τὸ Α.Κ.Ε.Λ. ἔρριξε γιὰ πρώτη φορὰ τὴν ἰδέα τῆς διχοτομίσεως τῆς νήσου μὲ σκοπὸ νὰ διαιωνίση τὴν ἔριδα καὶ νὰ ὀξύνη στὸ ἔπακρο τὴν ἀντίθεσι μεταξὺ Ἑλλάδος — Τουρκίας καθὼς καὶ μεταξὺ τῶν δύο κοινοτήτων τῆς νήσου. (ἄρθρο «Νέου Δημοκράτη»).

Ἀνεξαρτησία ἀλλὰ ὄχι αὐτοδιάθεσις

Σήμερα, μετὰ τὴν νέα ὄξυνσι τοῦ κυπριακοῦ ἀπὸ τὸ 1963, ὁ κομμουνισμὸς ὑποστηρίζει τὴν «ἀδέσμευτη ἀνεξαρτησία» τῆς Κύπρου ἡ ὁποία θὰ πρέπει νὰ παύση νὰ εἶναι σύμμαχος τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Τουρκίας, νὰ καταργήση τὶς δυτικὲς βάσεις στὸ ἔδαφός της καὶ νὰ ἀκολουθήση μία οὐδέτερη πολιτική. Ἡ ἕνωσις μὲ τὴν Ἑλλάδα θὰ πρέπει νὰ ἀποκλεισθῆ καὶ στὸ ἀπομονωμένο ἀπὸ τὴν Δύσι κρατίδιο θὰ προσφερθῆ ἄφθονη σοβιετικὴ οἰκονομική, τεχνικὴ καὶ στρατιωτικὴ βοήθεια ποὺ σὲ συνδυασμὸ καὶ μὲ τὸ ἰσχυρότατο Α.Κ.Ε.Λ. καὶ τὴν ἀπειρία τῶν κυπρίων ἰθυνόντων θὰ τὸ μετατρέψη σὲ ἡμιδορυφόρο ἢ καὶ δορυφόρο τῆς Μόσχας.

Ἤδη, στὴν περίοδο τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Κύπρου, ὁ ἐσωτερικὸς κομμουνισμός, μόνη ὀργανωμένη πολιτικὴ δύναμις στὸ νησί δούλεψε δραστήρια καὶ παριστάνοντας τὸν ὑπερπατριώτη κατόρθωσε νὰ ξεπεράση τὶς συνέπειες τῆς προδοσίας του καὶ νὰ προωθήση σημαντικὰ τὶς θέσεις του σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς. Παράλληλα καὶ ὁ σοβιετικὸς συνασπισμὸς ἀνέπτυξε μεγάλη διπλωματική, οἰκονομικὴ καὶ προπαγανδιστικὴ δραστηριότητα στὸ νεαρὸ κράτος.

Τὸ ἔργο αὐτὸ τοῦ σοβιετικοῦ συνασπισμοῦ καὶ τοῦ πράκτορός του στὴν Κύπρο (ΑΚΕΛ) διευκολύνεται τώρα, στὴν νέα φάσι τοῦ προβλήματος ἀπὸ τὴν ἀγανάκτησι τῶν ἑλλήνων καὶ ἑλληνοκυπρίων κατὰ τῶν δυτικῶν Δυνάμεων καὶ ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ Μόσχα ἐμφανίζεται σὰν δῆθεν ὑποστηρικτὴς τοῦ δικαιώματος τοῦ κυπριακοῦ λαοῦ γιὰ ἀνεξαρτησία.

Ἐκβιασμὸς Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας

Μιὰ ἄλλη πτυχὴ τῆς σοβιετικῆς πολιτικῆς στὸ κυπριακό, εἶναι ἡ προσπάθεια τῆς Μόσχας νὰ τὸ ἐκμεταλλευθῆ γιὰ νὰ ἐκβιάση καὶ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Τουρκία.

Ἐκμεταλλεύεται συγκεκριμένα ἡ Μόσχα, τὴν προσωρινὴ σύμπτωσι τῆς στάσεώς της στὸ κυπριακὸ μὲ ἐκείνην τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως γιὰ νὰ ἐξαναγκάση τὴν τελευταία νὰ κάνη στροφὴ πρὸς ἀνατολάς. Ἔτσι, ἔχουμε:

1. Τὴν ἀπόφασι τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως νὰ σταματήση ἐντελῶς κάθε εἴδους ἀντικομμουνιστικὴ προπαγάνδα στὴν Ἑλλάδα, ἀκόμη καὶ μέσα στὸ Στρατό, νὰ ἀποκηρύξη τὸν ἀντικομμουνισμό, νὰ ἐκκαθαρίση τὸν κρατικὸ μηχανισμό, ἀπὸ τοὺς ἀντικομμουνιστὰς καὶ νὰ ἀπο-

καταστήση φιλικὲς σχέσεις μὲ τὸν ἐγχώριο κομμουνισμό. Σὲ ὅλα αὐτά, ὑπῆρξαν βέβαια καὶ ἄλλα αἴτια, ἀλλὰ εἶναι πιθανὸν ὅτι συνέβαλαν καὶ οἱ ρωσικοὶ ἐκβιασμοὶ σχετικὰ μὲ τὸ κυπριακό.

2. Τὴν ἑλληνοβουλγαρικὴ συμφωνία μὲ τὴν ὁποία οὐσιαστικὰ ἡ Ἑλλὰς ἐδέχθη τὰ πάντα καὶ χάρισε στὴν Βουλγαρία 80 ἑκατ. δολλάρια! Στὴν σύναψι αὐτῆς τῆς καταπληκτικῆς συμφωνίας ἀσφαλῶς συνέβαλαν ἡ διαμάχη μας μὲ τὴν Τουρκία καὶ οἱ σοβιετικὲς πιέσεις.

3. Τὴν ἀπόφασι τῆς Ἑλλάδος, νὰ ὑποστηρίξη γιὰ πρόεδρο τοῦ Ο.Η.Ε., τὸν ἀφρικανὸ ὑποψήφιο, ἐκπρόσωπο τῶν ἀδεσμεύτων ποὺ θὰ ὑποστηρίξη καὶ ἡΕ.Σ. Σ.Δ. Ἡ ἀπόφασις αὐτὴ ἐλήφθη ὕστερα ἀπὸ σχετικὸ διάβημα τοῦ σοβιετικοῦ πρεσβευτῆ στὸν Ὑπουργὸ τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Κωστόπουλο. Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἡ χώρα μας θὰ ψηφίση ἐναντίον δυτικοῦ ὑποψηφίου στὸν Ο.Η.Ε.

4. Τὶς διαδηλώσεις «ὀργῆς» κατὰ τῶν ἀμερικανῶν καὶ «εὐγνωμοσύνης» πρὸς τοὺς σοβιετικοὺς ποὺ ὀργανώνει ἡ Ε.Δ.Α., ἐντελῶς ἀσύδοτη, στὴν Ἀθήνα.

Εἶναι λοιπὸν φανερὸ ὅτι ἡ Μόσχα ἐκμεταλλεύεται τὸ κυπριακὸ γιὰ νὰ ἐκβιάζη τὴν χώρα μας καὶ νὰ τὴν ἀναγκάζη νὰ μεταβάλη τοὺς διεθνεῖς της προσανατολισμούς.

Ἀλλὰ ἡ Μόσχα δὲν ἐκβιάζει μόνο τὴν Ἑλλάδα. Τὸ ἴδιο κάνει καὶ στὴν Τουρκία. Λ.χ. στὶς 17 Ἰουνίου, σὲ σχόλιό του μὲ ἀφορμὴ τὴν ἐπίσκεψι τοῦ κ. Χρουστσὼφ στὶς σκανδιναυικὲς χῶρες, ὁ ραδιοσταθμὸς τῆς Μόσχας, στὴν τουρκόφωνη ἐκπομπή του ὑπενθύμισε στοὺς τούρκους ὅτι «ἡ ἀποκατάστασις καλυτέρων σχέσεων μὲ τὴν Ε.Σ.Σ.Δ. θὰ ἐξυπηρετήση τὰ ἐθνικά τους συμφέροντα», ὑπονοώντας τὸ κυπριακό.

Συμπέρασμα

Ἡ Μόσχα βλέπει στὸ κυπριακὸ ἕνα μέσον γιὰ τὴν προώθησι τῶν σκοπῶν της στὴν Μεσόγειο καὶ σὰν τέτοιο τὸ χειρίζεται.

Ὁ κομμουνισμὸς Ἑλλάδος καὶ Κύπρου ὑποτάσσεται σ' αὐτὴν τὴν γραμμὴ τῆς Μόσχας καὶ τὴν ἐξυπηρετεῖ τυφλά.

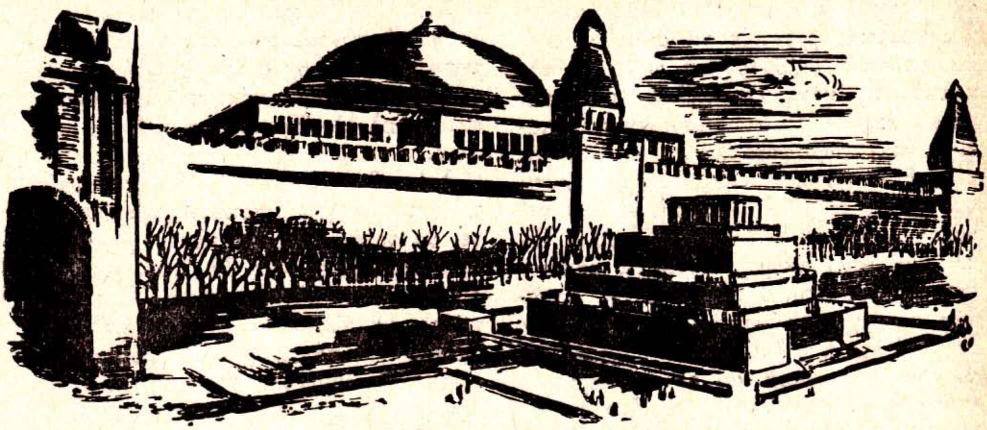
Ἡ Ἑλλάς, πρέπει νὰ ἔχη συνείδησι αὐτῆς τῆς πραγματικότητος γιὰ νὰ μὴ ἐξαπατηθῆ καὶ διαπράξη ἀνεπανόρθωτα λάθη.

Στὸ ἑπόμενο τεῦχος μας

μία μελέτη ἐξαιρετικῆς σημασίας:

ΤΑ ΣΩΜΑΤΑ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ

ΚΑΙ Ο ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ

ΕΝΔΟΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΑΙ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΔΙΑΔΟΧΗΣ

Ὑπὸ Σ. ΝΤΟΥΒΕΛ

Ὁ πρόσφατος ἑορτασμὸς τῆς 70ης ἐπετείου τῆς γεννήσεως τοῦ Ν. Χρουστσώφ, ἔφερε γιὰ μία ἀκόμη φορὰ στὸ προσκήνιο τῆς ἐπικαιρότητος τὸ πρόβλημα τῆς διαδοχῆς τοῦ γερασμένου σοβιετικοῦ ἡγέτη. Τὸ πρόβλημα ὅμως αὐτὸ εἶναι γενικὸ γιὰ ὅλες τὶς κομμουνιστικὲς χῶρες. Πράγματι, τὰ κομμουνιστικὰ καθεστῶτα δὲν μπόρεσαν νὰ ἐπεξεργασθοῦν ἕνα σύστημα ὁμαλῆς μεταφορᾶς τῆς ἐξουσίας ἀπὸ τὸν προηγούμενο ἡγέτη στὸν διάδοχό του. Οἱ ἄγριες διαμάχες ποὺ ἀκολούθησαν τὸν θάνατο τοῦ Λένιν καὶ τοῦ Στάλιν ὀφείλονται ἀκριβῶς σ᾽ αὐτὴν τὴν ἀδυναμία τοῦ κομμουνισμοῦ νὰ ἐξασφαλίση τὸ ὁμαλὸ πέρασμα ἀπὸ τὴν μία προσωπικὴ ἐξουσία στὴν ἄλλη. Ὁ ἀγώνας ἀλληλοεξοντώσεως ὅμως τῶν ἐπιγόνων, συνοδεύεται καὶ ἀπὸ ἀπότομες ἀλλαγὲς πολιτικῆς. Γι᾽ αὐτό, τὸ πρόβλημα τῆς διαδοχῆς, εἰδικὰ στὴν ΕΣΣΔ, δὲν εἶναι ζήτημα καθαρῶς ἐσωτερικοῦ της ἐνδιαφέροντος, ἀλλὰ ἀφορᾶ ὁλόκληρο τὸν κόσμο.

Φυσικὰ ὁ ἑκάστοτε ἄρχων τοῦ Κρεμλίνου μπορεῖ νὰ ὑποδείξη ἐκεῖνον ποὺ θὰ ἤθελε γιὰ διάδοχό του. Ἀλλὰ ἡ ὑπόδειξις αὐτὴ δὲν θὰ εἶχε σπουδαία πρακτικὴ ἀξία. Ὁ Λένιν, στὴν «διαθήκη» του, τόνιζε ὅτι δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ τὸν διαδεχθῆ ὁ Στάλιν. Καὶ ὅμως ἀκριβῶς αὐτὸς ἦταν ἐκεῖνος ποὺ πῆρε τὴν θέσι του! Ὁ Στάλιν πάλι, εἶχε φροντίσει νὰ περιβάλη μὲ τὸ χρῖσμα τοῦ διαδόχου του, τὸν Γ. Μαλενκώφ. Ἀλλὰ οἱ ἄλλοι ἐπίγονοι τὸν ἐκτόπισαν! Συνεπῶς, ἡ ὑπό-

δειξις τοῦ διαδόχου θὰ εἶχε πρακτικὴ ἀξία, μόνον ἐὰν ἐφ' ὅσον ζοῦσε ἀκόμη ὁ δικτάτωρ, φρόντιζε νὰ δώση ἀρκετὴ δύναμι στὸν διάδοχό του ὥστε νὰ τὸν καταστήση ἱκανὸ νὰ ἐπιβληθῆ μετὰ τὸν θάνατό του. Αὐτὸ ὅμως δὲν γίνεται, γιατὶ ὁ δικτάτωρ φοβᾶται ὅτι ὁ διάδοχός του, ὅταν συγκεντρώση ἀρκετὴ δύναμι στὰ χέρια του δὲν θὰ περιμένη τὸν θάνατό του γιὰ νὰ ἀνεβῆ στὴν ἐξουσία. Ἔτσι, καὶ ὅταν ἀκόμη προβάλλει κάποιον σὰν διάδοχό του, ὁ κομμουνιστὴς δικτάτωρ προσέχει νὰ μὴ τὸν ἀφίση νὰ γίνη περισσότερο ἀπὸ ὅσο πρέπει ἰσχυρός. Αὐτὸ φάνηκε καθαρὰ καὶ μὲ τὶς περιπτώσεις τῶν δύο διαδόχων τοῦ Χρουστσώφ, τοῦ Α. Κιριτσένκο καὶ τοῦ Φ. Κοζλὼφ ποὺ καθαιρέθηκαν καὶ οἱ δύο, ὁ πρῶτος τὸ 1960 καὶ ὁ δεύτερος τὸ 1963 σὰν ἐπικίνδυνοι γιὰ ἐκεῖνον ποὺ ἐπρόκειτο νὰ διαδεχθοῦν.

*
**

Ἡ κρίσις μεταξὺ τοῦ Χρουστσὼφ καὶ τοῦ φερομένου ὡς διαδόχου του Φ. Κοζχὼφ ξέσπασε τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1963. Ἀπὸ τὰ τέλη Μαρτίου εἶχαν κυκλοφορήσει φῆμες ὅτι ἡ θέσις τοῦ Χρουστσὼφ εἶχε κλονισθῆ καὶ ὅτι ἦταν πιθανὸν νὰ ἀπομακρυνθῆ καὶ νὰ ἀντικατασταθῆ ἀπὸ τὸν Κοζλώφ. Τὶς φῆμες αὐτὲς τὶς μετέδωσε καὶ ὁ Γκ. Μπόφφα, ἀνταποκριτὴς στὴν Μόσχα τῆς ἰταλικῆς κομμουνιστικῆς ἐφημερίδος «Οὐνιτὰ» ἡ ὁποία καὶ τὶς ἐδημοσίευσε.

Στὶς 8 Ἀπριλίου ἡ «Πράβντα» δημοσίευσε τὰ συνθήματα τοῦ Κ.Κ.Σ.Ε. γιὰ τὴν Πρωτομαγιά, τὰ ὁποῖα ἐπεξεργάσθηκε τὸ Πρεζίντιουμ μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν Κοζλώφ, ἐνῶ ὁ Χρουστσὼφ ἀναπαυόταν στὴν Μαύρη Θάλασσα. Στὰ συνθήματα αὐτὰ ἀνεφέρετο σὰν «σοσιαλιστική» χώρα ἡ Κούβα, ἐνῶ δὲν ἀνεφέρετο ἡ Γιουγκοσλαβία, πρᾶγμα βέβαια ποὺ ἐρχόταν σὲ ἀντίθεσι πρὸς τὴν πολιτικὴ τοῦ Χρουστσὼφ γιὰ συμφιλίωσι μὲ τὸν Τῖτο.

Στὶς 11 Ἀπριλίου, ἡ «Πράβντα» δημοσιεύει μία «διόρθωσι» τοποθετώντας τὴν Γιουγκοσλαβία στὴν ἴδια μοῖρα μὲ ὅλες τὶς «χῶρες ποὺ οἰκοδομοῦν τὸν σοσιαλισμό».

Στὶς 12 Ἀπριλίου, σὲ μεγάλη τελετὴ γιὰ τὴν δεύτερη ἐπέτειο τῆς πρώτης ἐπηνδρωμένης κοσμικῆς πτήσεως, ἐμφανίζονται ὅλα τὰ μέλη τοῦ Πρεζίντιουμ ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Χρουστσὼφ καὶ τὸν Κοζλώφ.

Στὶς 24 Ἀπριλίου, ὁ Χρουστσώφ, μιλῶντας σὲ μία διάσκεψι ἐργατῶν, ἀφίνει νὰ νοηθῆ ὅτι θὰ ἀποσυρθῆ ἀπὸ τὴν ἐξουσία. «Εἶμαι ἤδη 69 ἐτῶν, εἶπε, καὶ δικαιοῦμαι νὰ τὸ διακηρύξω. Ὁ καθένας πρέπει νὰ καταλάβη ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ κατέχη γιὰ πάντα τὴν θέσι ποὺ κατέχει τώρα στὸ κόμμα καὶ στὸ κράτος... ἡ ἡλικία μου εἶναι ἡλικία συνταξιούχου».

Δέκα ἡμέρες ἀργότερα, στὶς 4 Μαΐου, ἡ «Πράβντα» ἀναγγέλλει ὅτι ὁ Φ. Κοζλὼφ ἀσθενεῖ βαρύτατα ἀπὸ τὶς 14 Ἀπριλίου!

Μετὰ ἀπὸ ἄλλες δεκαεννέα ἡμέρες, ὁ Χρουστσώφ, μιλῶντας σὲ δεξίωσι πρὸς τιμὴν τοῦ Κάστρο, διαψεύδει τὶς φῆμες περὶ ἀπομακρύνσεώς του ἀπὸ τὴν ἐξουσία.

Τί συνέβη ἀκριβῶς κατὰ τὸ τρίμηνο Μαρτίου - Μαΐου 1963 δὲν μποροῦμε νὰ ξέρουμε. Ὁρισμένες ἀνεξακρίβωτες πληροφορίες ἀναφέρουν ὅτι ὁ Κοζλὼφ θέλησε νὰ ἐκτοπίση τὸν Χρουστσώφ, ὁ ὁποῖος προσποιήθηκε ὅτι ὑποχωρῆ καὶ ὕστερα πέρασε στὴν ἀντεπίθεσι συγκαλῶντας τὴν ὁλομέλεια τῆς ΚΕ καὶ καθαιρῶντας τὸν ἀντίπαλό του. Δὲν ἀποκλείεται ὅμως καθόλου νὰ ἔθεσε σὲ κυκλοφορία αὐτὲς τὶς φῆμες ὁ ἴδιος ὁ Χρουστσὼφ εἴτε γιὰ νὰ ἀποκομίση τὸν «διάδοχό» του καὶ νὰ ἀπαλλαγῆ πιὸ ἄνετα ἀπὸ τὴν παρουσία του, εἴτε γιὰ νὰ κάνη ἄλλη μία ἐπίδειξι δημοκρατικότητος, εἴτε ἀκόμη καὶ γιὰ νὰ θέση ζήτημα «ἀνανεώσεως» τῆς ἡγεσίας σὲ ὅλα τὰ κομμουνιστικὰ καθεστῶτα Μπορεῖ ἀκόμη νὰ κινήθηκε ἀπὸ ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους, ὅπως μπορεῖ ἐπίσης νὰ προσποιήθηκε ὅτι ἀποτραβιέται ἢ καὶ νὰ σκέφθηκε πραγματικὰ νὰ ἀποσυρθῆ καὶ νὰ μὴ τὸν ἄφησαν ἄλλοι κομμουνισταί, ἀνάμεσά τους καὶ οἱ ἰταλοὶ ποὺ διὰ τῆς «Οὐνιτὰ» σήμαναν συναγερμὸ ὑπὲρ τῆς παραμονῆς του στὸ Κρεμλῖνο

Πάντως τὸ ἀναμφισβήτητο γεγονὸς εἶ-

ναι ὅτι ὅλα σχεδὸν τὰ κυβερνῶντα ΚΚ. ἀντιμετωπίζουν ἕνα ὀξύτατο πρόβλημα διαδοχῆς καὶ ἀνανεώσεως.

Ὁ μέγας ἀντίπαλος τοῦ Χρουστσώφ, ὁ Μάο - Τσέ - Τούγκ εἶναι ἐπικεφαλῆς τοῦ ΚΚ Κίνας ἀπὸ πολλὰ χρόνια πρὶν τὸν πόλεμο. Ὁ φιλοκινέζος Χότζα εἶναι ἀρχηγὸς τοῦ ΚΚ Ἀλβανίας ἀπὸ τότε ποὺ αὐτὸ ἱδρύθηκε, τὸ 1941. Ὁ ἐπίσης φιλοκινέζος Κὶμ - Ἴλ - Σοὺγκ εἶναι ἡγέτης τοῦ ΚΚ Κορέας ἀπὸ τὸ 1949. Ὁ μᾶλλον φιλοκινέζος Χὸ - Τσὲ - Μίνχ, πρόεδρος τοῦ ΚΚ τοῦ Βιὲτ - Νὰμ ἀπὸ τὸ 1941 καὶ τοῦ κράτους τοῦ βορείου Βιὲτ - Νὰμ ἀπὸ τὸ 1946. Ὁ «μικροαντάρτης» Γκ. Ντὲζ εἶναι γενικὸς γραμματεὺς τοῦ ΚΚ Ρουμανίας ἀπὸ τὸ 1935. Ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ «ἐθνικοῦ κομμουνισμοῦ», ὁ Τῖτο, εἶναι γενικὸς γραμματεὺς τοῦ ΚΚ Γιουγκοσλαβίας ἀπὸ τὸ 1940.

Δηλαδή, ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ κομμουνισταὶ ἡγέται ποὺ προκάλεσαν καὶ προκαλοῦν ζητήματα στὴν Μόσχα, ποὺ ἀμφισβητοῦν τὴν κυριαρχία της καὶ ὑποβάλλουν σὲ κριτικὴ τὶς ἑκάστοτε ἑρμηνεῖες της γιὰ τὸ κομμουνιστικὸ δόγμα, εἶναι παλαιοί, «γέροι» ἀπὸ φυσικῆς καὶ κυρίως ἀπὸ κομματικῆς πλευρᾶς. Ἀντίθετα, ὅλοι οἱ ἄλλοι ἀρχηγοὶ κομμουνιστικῶν κρατῶν, ποὺ παραμένουν πιστοὶ στὸν Χρουστσώφ, ἀνέβηκαν στὴν ἐξουσία στὴν μετασταλινικὴ ἐποχή, μὲ μοναδικὴ ἐξαίρεσι τὸν Οὔλμπριχτ, ποὺ ἔγινε δικτάτορας τῆς ἀν. Γερμανίας τὸ 1949, καὶ ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ ἐμπόδιο σὲ μία πιὸ εὔστροφη πολιτικὴ τῆς Μόσχας στὸ γερμανικὸ ζήτημα. Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν ἀμφιβολία ὅτι τὸ Κρεμλῖνο, θὰ ἔβλεπε μὲ μεγάλη χαρὰ νὰ υἱοθετεῖται ἡ ἀρχὴ τῆς «ἀνανεώσεως» τῆς κομματικῆς ἡγεσίας στὴν Κίνα, στὰ φιλοκινεζικὰ κομμουνιστικὰ κράτη καὶ στὴν ἀν. Γερμανία.

Μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Στάλιν, δημιουργήθηκαν ἀνεξάρτητα ἢ ἡμιανεξάρτητα κέντρα ἐξουσίας σὲ ὅλες τὶς κομμουνιστικὲς χῶρες Τὸ Κρεμλῖνο δὲν μπορεῖ πιὰ μὲ τὴν ἴδια εὐκολία ποὺ εἶχε ἄλλοτε νὰ διορίζη καὶ νὰ παύη τοὺς ἡγέτες αὐτῶν τῶν κρατῶν. Ἡ μεταβολὴ αὐτὴ σημειώθηκε ἀπὸ τὸ 1956 ὅταν οἱ σοβιετικοὶ δὲν μπόρεσαν νὰ ἐμποδίσουν τὴν ἄνοδο τοῦ Γκομούλκα ἐπὶ κεφαλῆς τῆς Πολωνίας καὶ γιὰ νὰ ἀνατρέψουν τὸ Νάγκυ χρειάσθηκε νὰ εἰσβάλουν στρατικῶς στὴν Οὐγγαρία, πρᾶγμα ποὺ εἶχε δυσμενέστατες ἐπιπτώσεις στὸν διεθνῆ κομμουνισμό.

Ὁ μόνος ἡγέτης κομμουνιστικῆς χώρας ποὺ ἀνετράπη ἀπὸ τὴν Μόσχα μετὰ τὸ 1956 εἶναι ὁ Ντ. Ντάμπα τῆς Μογγολίας ποὺ ἀντικαταστάθηκε τὸ 1958 ἀπὸ τὸν Τσέντενμπαλ.

Ἔτσι παντοῦ σὲ ὅλες τὶς κομμουνικὲς χῶρες, οἱ τοπικοὶ ἡγέτες στερεώθηκαν στὴν ἐξουσία. Φυσικὰ αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι ἔπαυσαν οἱ ἐσωτερικὲς διαμάχες στὰ διάφορα ΚΚ ποὺ βρίσκονται στὴν ἐξουσία.

Στὴν Κίνα ὁ Μάο ἐκκαθάρισε τὸν Πέγκ - Τὲχ - Χουάϊ, στὴν Ἀλβανία ὁ Χότζα τὴν Λ. Μπελίσοβα καὶ τὸν Κ. Τάσκο, στὴν Τσεχοσλοβακία ὁ Νοβότνυ τὸν Μπαρὰκ καὶ τὸν Σιρόκυ, στὴν Βουλγαρία ὁ Ζίβκωφ, τὸν Γιούγκωφ καὶ στὴν ΕΣΣΔ ὁ Χρουστσὼφ τὸν Κοζλώφ. Πάντως οἱ σημερινοὶ ἡγέτες, εἶναι γιὰ καλὰ ἑδραιωμένοι στὶς θέσεις τους. Μερικοὶ ἀπὸ αὐτοὺς εἶναι τόσο ἑδραιωμένοι ὅσο ὁ Χρουστσὼφ καὶ ἄλλοι περισσότερο ἀπὸ αὐτόν. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν θάνατο ἢ τὴν βαρειὰ ἀρρώστεια, τίποτα ἄλλο δὲν φαίνεται νὰ μπορῆ νὰ τοὺς ἀπομακρύνη ἀπὸ τὴν ἐξουσία.

Ἡ ἰσχὺς αὐτῶν τῶν ἡγετῶν, τὸ πάθος τους γιὰ ἐξουσία καὶ ἡ ἴδια ἡ μονολιθικότης τοῦ κομμουνιστικοῦ συστήματος, δὲν ἐπιτρέπουν οὔτε τὴν ἀνάδειξι διαδόχων οὔτε τὴν ἀνανέωσι τῆς κυβερνώσης ὁμάδος. Ἔτσι, ὁ «σοσιαλιστικὸς κόσμος» ποὺ ὑποτίθεται ὅτι ἀντιπροσωπεύει τὸ «νέο» καὶ ὅτι θὰ θάψη τὸν «γέρικο καπιταλισμό», διευθύνεται ἀπὸ γέρους καὶ ἐσχατόγηρους τυράννους ποὺ περιβάλλονται ἀπὸ ἕνα κλειστὸ κύκλο ἡλικιωμένων καὶ δουλοπρεπῶν κολάκων. Αὐτὸ τὸ «γέρασμα» τῆς ἡγεσίας τοῦ κομμουνιστικοῦ κόσμου πῆρε ταχύτατους ρυθμοὺς ἀπὸ τὸν θάνατο τοῦ Στάλιν ὁπότε σταμάτησε ἡ ἀναγκαστική, λόγῳ τῶν ἐκκαθαρίσεων, «ἀνανέωσις»

Ἡ μέση ἡλικία τῶν κομμουνιστῶν κυβερνητῶν ὅταν πέθανε ὁ Στάλιν, ἦταν 53 ἐτῶν. Στὸ 20ὸ συνέδριο, ἦταν 56 ἐ-

τῶν. Καὶ τώρα εἶναι 61 ἐτῶν.

Αὐτὸ τὸ «γέρασμα» τῆς ἡγεσίας δὲν εἶναι δυνατὸν παρὰ νὰ ἔχῃ δυσμενεῖς ἐπιπτώσεις στὸν κομμουνιστικὸ κόσμο ποὺ κυβερνᾶται πλέον ἀπὸ ὑπερήλικες. Οἱ γερασμένοι τύραννοι ἔχουν πάντοτε τὴν τάσι νὰ μὴ ἀναγνωρίζουν τὰ λάθη τους, νὰ μὴ ἀνέχονται καμμία κριτική, νὰ μὴ δέχονται συμβουλὲς καὶ νὰ προσκολλῶνται σὲ ξεπερασμένες μεθόδους. Χαρακτηριστικὴ περίπτωσις σχετικῶς, εἶναι ὁ Μάο - Τσὲ - Τοὺγκ μὲ τοὺς ἀποτυχημένους πειραματισμοὺς τῶν κοινοβίων καὶ τοῦ «μεγάλου ἅλματος πρὸς τὰ ἐμπρός».

***

Ἡ κατάστασις αὐτὴ εἶναι ἑπόμενο νὰ περιπλέκη ὅλα τὰ πολιτικά, κοινωνικὰ καὶ οἰκονομικὰ προβλήματα τῶν κομμουνιστικῶν κρατῶν καθὼς καὶ τὸ πρόβλημα τῆς διαδοχῆς τῶν ἡγετῶν ὅταν πεθαίνουν. Οἱ διαμάχες γύρω ἀπὸ τὸ θέμα τῆς διαδοχῆς δὲν ἔχουν βέβαια σὲ ὅλες τὶς χῶρες τὴν σημασία ποὺ ἔχουν προκειμένου περὶ τῆς ΕΣΣΔ ἢ τῆς Κίνας, ἀλλὰ ὁπωσδήποτε δὲν ἐπιρεάζουν μόνο τὶς ἐσωτερικὲς ἐξελίξεις τῶν ἀντιστοίχων χωρῶν ἀλλὰ καὶ τὶς σχέσεις των μὲ τὰ ἄλλα κομμουνιστικὰ κόμματα καὶ μὲ τὰ ἄλλα κομμουνιστικὰ κράτη. Τὸ πρόβλημα τῆς διαδοχῆς, εἰσάγει ἕνα ἐπὶ πλέον παράγοντα ἀνασφαλείας στὶς σχέσεις ἀνάμεσα στὰ Κ.Κ. καὶ στὰ κομμουνιστικὰ κράτη, παράγοντα ποὺ ἀσφαλῶς προσπαθοῦν νὰ ἐκμεταλλευθοῦν γιὰ δικό τους ὄφελος τόσο ἡ Μόσχα ὅσο καὶ τὸ Πεκῖνο —ἀλλὰ καὶ τὸ Βελιγράδι

Τὸ ΚΚΣΕ ἀντιλαμβάνεται τὴν σημασία αὐτοῦ τοῦ προβλήματος καὶ προσπαθεῖ νὰ βρῇ κάποια λύσι. Γι' αὐτὸ καὶ τὸ 22ο συνέδριό του ἀποφάσισε τὴν ἐφαρμογὴ ἑνὸς συστήματος «ἀνανεώσεως» ἐπιβάλλοντας χρονικοὺς περιορισμοὺς στὴν παραμονὴ τῶν στελεχῶν σὲ διάφορες θέσεις. Προβλέπει ὅμως καὶ μερικὲς ἐξαιρέσεις, ἐνῶ οἱ ἡγέτες, καὶ ὁ ἴδιος ὁ Χρουστσώφ, δὲν δείχνουν καμμία διάθεσι νὰ ἐφαρμόσουν στὴν πρᾶξι τὸ νέο καταστατικό. Ἄλλωστε τὰ ἄλλα Κ.Κ. δὲν ἀκολούθησαν σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο τὸ παράδειγμα τοῦ ΚΚΣΕ. Ἀντίθετα μάλιστα, ὁ Τῖτο, φρόντισε μὲ τὸ νέο σύνταγμα τῆς χώρας του (1963) νὰ ἀναγνωρισθῇ σὰν ἰσόβιος πρόεδρος τοῦ κράτους! Τὸ ἴδιο σύνταγμα προβλέπει γιὰ τοὺς διαδόχους του ὅτι δὲν θὰ μποροῦν νὰ παραμείνουν πρόεδροι περισσότερο ἀπὸ δύο τετραετίες, ἀλλὰ φυσικὰ σὲ ἕνα τέτοιο καθεστώς, ὅποιος μείνει στὴν ἐξουσία 8 χρόνια ἔχει ὅλες τὶς δυνατότητες νὰ στερεωθῇ σ' αὐτὴν ἰσοβίως κάνοντας ὅτι θέλει καὶ στὸ σύνταγμα καὶ σ' ὅποιον θὰ εἶχε τὴν τόλμη νὰ τοῦ τὸ ὑπενθυμίση. Αὐτὸ ἀκριβῶς κάνει καὶ ὁ Χρουστσὼφ μὲ τὶς ἀποφάσεις τοῦ 22ου συνεδρίου τοῦ κόμματός του περὶ «ἀνανεώσεως». Δὲν τὸν ἀφοροῦν!

Πράγματι, στὶς 30 Αὐγούστου 1963, μιλῶντας στὸ Βελέντζε τῆς Γιουγκοσλαβίας ὅπου τὸν ἀνακήρυξαν ἐπίτιμο ἀνθρακωρύχο, εἶπε:

«Ἡ διεύθυνσις τῶν ὀρυχείων σας, σίγουρα, δὲν θὰ μοῦ ἐπέτρεπε πιὰ νὰ δουλέψω, ἀλλὰ ὅσο γιὰ ἐπίτιμος ἀνθρακωρύχος, εἶμαι ἀκόμη ἐν τάξει. Παρ' ὅλα αὐτά, ἀπὸ τὴν θέσι ποὺ κατέχω μὲ τὴν θέλησι τοῦ κόμματός μας, τῆς ἐργατικῆς τάξεως καὶ τοῦ λαοῦ τῆς ΕΣΣΔ, θὰ ἐξακολουθήσω νὰ ὑπηρετῶ τὸ κόμμα, τὸν λαὸ καὶ ἐσᾶς, σὰν ἀδελφοὺς καὶ συμμάχους».

Στὶς 25 Ὀκτωβρίου 1963, σὲ μία συνομιλία του μὲ δημοσιογράφους, εἶπε:

«Πιστεύω ὅτι θὰ σᾶς συναντήσω καὶ πάλιν στὸ τέλος αὐτῆς τῆς εἰκοσαετίας, δηλαδὴ τὸ 1980».

(Πράβντα, 27 Ὀκτ. 1963)

Στὶς 8 Ἀπριλίου 1964, μὲ τὴν εὐκαιρία τῶν 70 χρόνων του, τὸ Τὰς μετέδωσε μία ἐπίσημη βιογραφία τοῦ Χρουστσώφ, ὅπου διαγράφεται καθαρὰ ἡ πρόθεσίς του νὰ παραμείνη στὴν ἐξουσία ὅσο μπορεῖ περισσότερο:

«Ὁ Ν. Χρουστσὼφ γιορτάζει τὴν 70η ἐπέτειο τῆς γεννήσεώς του μὲ τὴν ἀκούραστη δραστηριότητα ποὺ τὸν χαρακηρίζει. Ἡ ὑγεία του εἶναι θαυμάσια. Εἶναι δυνατός, ἀγαπᾶ τὴν ζωὴ καὶ εἶναι γεμᾶτος ἐνεργητικότητα. Τοῦ ἀρέσει νὰ κυνηγᾶ καὶ νὰ κάνη πορεῖες στὰ δάση».

Αὐτὰ σημαίνουν ὅτι τὸ πρόβλημα τῆς διαδοχῆς θὰ ξεπροβάλη κάποτε ἀπότομα, σκληρὸ καὶ ἀμείλικτο.

Η ΗΛΙΚΙΑ ΤΩΝ ΗΓΕΤΩΝ ΤΩΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΩΝ ΚΡΑΤΩΝ

Χώρα	Κατὰ τὸν θάνατο τοῦ Στάλιν (1953)			Κατὰ τὸ 20ὸ συνέδριο (1956)			Σήμερα (1964)		
Ἀλβανία:	Χότζα:	44	ἐτῶν	Χότζα:	47	ἐτῶν	Χότζα:	55	ἐτῶν
Βουλγαρία:	Τσερβένκωφ:	52	»	Ζίβκωφ:	44	»	Ζίβκωφ:	52	»
Κίνα:	Μάο:	59	»	Μάο:	62	»	Μάο:	70	»
Ἀν. Γερμανία:	Οὔλμπριχτ:	59	»	Οὔλμπριχτ:	62	»	Οὔλμπριχτ:	70	»
Τσεχοσλοβακία:	Γκόττβαλντ:	56	»	Νοβότνυ:	51	»	Νοβότνυ:	59	»
Οὐγγαρία:	Ράκοσι:	60	»	Ράκοσι:	63	»	Κάνταρ:	51	»
Β. Κορέα:	Κίμ-Ἴλ-Σούγκ:	40	»	Σούγκ:	43	»	Σούγκ:	52	»
Μογγολία:	Τσέντενμπαλ:	36	»	Ντάμπα:	47	»	Τσέντεμπαλ:	47	»
Β. Βιὲτ—Νάμ:	Χὸ-Τσὶ-Μίνχ:	62	»	Μίνχ:	65	»	Μίνχ:	73	»
Πολωνία:	Μπιερούτ:	60	»	Μπιερούτ:	63	»	Γκομούλκα:	59	»
Ρουμανία:	Ντέζ:	51	»	Ντέζ:	54	»	Ντέζ:	62	»
ΕΣΣΔ:	Μαλενκώφ:	51	»	Χρουστσώφ:	61	»	Χρουστσώφ:	70	»
Γιουγκοσλαβία:	Τῖτο:	60	»	Τῖτο:	63	»	Τῖτο:	71	»
Μέσος ὅρος:	53 ἐτῶν			56 ἐτῶν			61 ἐτῶν		

ΧΡΟΝΙΚΟ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΥ

(ΜΑΡΤΙΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ 1964)

Α΄ ΤΟ Κ.Κ.Ε.

Ἡ 7η Ὁλομέλεια

α) Γενικὰ

Τὴν 16)4, ὁ ραδιοσταθμὸς τοῦ Κ.Κ.Ε. ἀνακοίνωσε ὅτι συνῆλθε ἡ 7η ὁλομέλεια τῆς Κ.Ε. μὲ θέματα :

α) «Ἡ καινούρια κατάσταση», εἰσηγητὴς Κ. Κολιγιάννης.

β) «Ἡ κατάσταση στὸ χωριὸ καὶ τὰ καθήκοντα τῶν κομμουνιστῶν», εἰσηγητὴς Λ. Στρίγκος.

Ἡ ὁλομέλεια ἐκτιμώντας τὴν νέα κατάστασι χάραξε τὴν γραμμὴ τῆς ἑνιαίας πάλης μὲ στόχο τὸν «ἐκδημοκρατισμό» καὶ κάλεσε τὰ μέλη τοῦ κόμματος «ν' ἀναπτύξουν τὴν πολιτικο-ἰδεολογικὴ καὶ ὀργανωτικὴ δουλειὰ τοῦ κόμματος, βασικὴ προϋπόθεση γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῆς παραπέρα πάλης».

Ἐπίσης ἀσχολήθηκε ἰδιαίτερα «μὲ τὰ καθήκοντα τῶν κομμουνιστῶν» στὰ συνδικάτα καὶ στὴν ἀγροτιά.

Τέλος καταδίκασε τὸ Κ.Κ. Κίνας καὶ ὑποστήριξε τὴν σοβιετικὴ πρότασι γιὰ σύγκλησι παγκομμουνιστικῆς διασκέψεως.

β) Ἡ πολιτικὴ ἀπόφασις

Στὴν ἀπόφασι τῆς ὁλομέλειας γιὰ τὴν πολιτικὴ κατάστασι περιέχονται τὰ ἑξῆς κύρια σημεῖα :

α) «Ἡ ἀνατροπὴ τῆς Δεξιᾶς ὀφείλεται στὸ ἰσχυρὸ μαζικὸ κίνημα, ποὺ ψυχή του ἦταν ἡ Ἀριστερά».

β) «Συνεχίζεται καὶ ἀναπτύσσεται ἡ κίνηση τῶν μαζῶν καὶ ξανοίγονται νέες προοπτικὲς νὰ προχωρήσει ἡ χώρα στὸ δρόμο τῆς δημοκρατίας».

γ) «Ἡ Ἀριστερά, παρ' ὅλο ποὺ ἡ πραγματική της ἐπιρροὴ δὲν ἐκφράσθηκε καὶ ἐκλογικὰ δυνάμωσε τοὺς δεσμούς της μὲ τὸ λαό, ἦταν καὶ παραμένει ἡ ἀποφασιστικὴ δύναμη τῆς πάλης γιὰ τὸν ἐκδημοκρατισμὸ τῆς χώρας».

δ) «Ἡ Ε.Κ. εἶναι κόμμα κοινωνικὰ καὶ πολιτικὰ ἀνομοιογενές. Ἡ δεξιά της πτέρυγα ἐπικρατεῖ στὴν ἡγεσία... ἀλλὰ οἱ δημοκρατικὲς μᾶζες καὶ τὰ δημοκρατικὰ στελέχη ποὺ περικλείει στὶς γραμμές της,ποθοῦν δημοκρατικὴ ἀλλαγή».

ε) «Ἡ ἀντικατάσταση καὶ μόνο τῆς κυβέρνησης τῆς Ε.Ρ.Ε. ἀπὸ τὴν κυβέρνηση τῆς Ε.Κ. δὲν ἀποτελεῖ ἐγγύηση γιὰ τὴ δημοκρατικὴ λύση τῶν ἐθνικῶν καὶ δημοκρατικῶν προβλημάτων, ὁ λαὸς ὄχι μόνο δὲν πρέπει νὰ ὑποστείλει, ἀλλὰ πρέπει νὰ σηκώσει ἀκόμα πιὸ ψηλὰ τὴ σημαία τῆς πάλης του, ὥστε νὰ προχωρήσει ἡ χώρα πρὸς ἕνα οὐσιαστικὸ ἐκδημοκρατισμὸ σ' ὅλους τοὺς τομεῖς».

Ἡ Κυβέρνησις τῆς Ε.Κ. ὑποκύπτει στὸ ΝΑΤΟ, ἀκολουθεῖ συμβιβαστικὴ γραμμὴ στὸ κυπριακό, δὲν προχωρεῖ στὴ μείωσι τῶν στρατιωτικῶν δαπανῶν καὶ στὴν ἐκκαθάρισι τοῦ κρατικοῦ μηχανισμοῦ, δὲν χορηγεῖ γενικὴ ἀμνηστεία, δὲν νομιμοποιεῖ τὸ Κ.Κ.Ε., «καλλιεργεῖ τὸν ἀντικομμουνισμό» κ.λ.π. Γι' αὐτό, «κεντρικὸ καθῆκον εἶναι ἡ συσπείρωση τῶν δημοκρατικῶν δυνάμεων στὴν πάλη γιὰ τὸν οὐσιαστικὸ ἐκδημοκρατισμὸ σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς καὶ θεσμούς».

στ) Γιὰ νὰ πετύχη τοὺς σκοποὺς του, τὸ κόμμα ὀφείλει «νὰ βελτιώσει καὶ νὰ ἀναπτύξει τὴ δουλεία του, μέσα σ' ὅλα τὰ στρώματα τοῦ λαοῦ, μέσα σ' ὅλες τὶς

μαζικὲς ὀργανώσεις... στὰ συνδικάτα... νὰ ὑπερνικήσει τὴν καθυστέρηση τῆς δουλειᾶς στὴν ἀγροτιά... (νὰ διεισδύση περισσότερο) στὰ μεσαῖα στρώματα, τοὺς διανοουμένους, τὴν νεολαία καὶ τὶς γυναῖκες. Νὰ γίνει ἡ Ἀριστερὰ πιὸ δραστήριος ἐμψυχωτής, ὀργανωτὴς καὶ καθοδηγητὴς τῆς καθημερινῆς πάλης τῶν μαζῶν γιὰ τὰ μικρὰ καὶ τὰ μεγάλα ζητήματά τους».

ζ) «Ἡ ἑνιαία πάλη στρέφεται κατὰ τῆς Ε.Ρ.Ε.... στρέφεται ἐπίσης καὶ ἐναντίον τῶν δεξιῶν δυνάμεων τῆς Ε.Κ.» Ἔναντι τῆς Κυβερνήσεως, ἡ θέσις τοῦ Κ.Κ.Ε. εἶναι ἡ ἑξῆς: «Ὑποστηρίζει κάθε θετικὸ μέτρο της... Καταπολεμᾶ τὰ ἀντιλαϊκὰ μέτρα της... Ὀργανώνει τὴν πάλη τοῦ λαοῦ γιὰ τὴ λύση ἀπὸ τὴν κυβέρνηση τῶν λαϊκῶν ζητημάτων... Ἡ δράση μας νὰ βοηθᾶ τὶς μᾶζες... νὰ πείθονται μὲ τὴν ἴδια τους τὴν πεῖρα γιὰ τὴν ὀρθότητα τῆς πολιτικῆς μας.

«Ἔτσι μόνο θὰ ξεπερνοῦνται συγχύσεις καὶ αὐταπάτες ποὺ καλλιέργησε ἡ Ε.Κ. σχετικὰ μὲ τὸ ρόλο της καὶ τὴν πολιτική της καὶ θὰ συσπειρώνονται οἱ λαϊκὲς μᾶζες γύρω ἀπὸ τὴν ἐργατικὴ τάξη καὶ τὸ δημοκρατικὸ πρόγραμμα τῆς Ἀριστερᾶς. Ἡ προώθηση τῆς ἑνότητας στὴ βάση διευκολύνει καὶ κάνει πιὸ σίγουρη καὶ κάθε σύμπραξη στὶς κορυφές. Τὸ κόμμα μας, ἰδίως στὶς σημερινὲς περίπλοκες συνθῆκες, πρέπει ν' ἀναπτύξει μεγαλύτερη εὐλυγισία στὴν πολιτικὴ τῶν συμμαχιῶν».

Γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ πρέπει «νὰ διατηρεῖ παντοῦ καὶ πάντα τὴν πολιτικὴ φυσιογνωμία καὶ τὴν ὀργανωτικὴ αὐτοτέλειά του. Τὸ Κ.Κ.Ε. ἐπιδιώκει τὴ συνεργασία καὶ πέρα ἀπὸ τὶς σημερινὲς ἄμεσες ἐπιδιώξεις γιὰ ἐκδημοκρατισμό, ὡς τὸν ἐπαναστατικὸ σοσιαλισμὸ μετασχηματισμὸ τῆς Ἑλλάδας».

η) Τὸ κόμμα πρέπει νὰ ἀναπτυχθῆ ὀργανωτικὰ καὶ νὰ αὐξήση τὰ στελέχη του, γιὰ νὰ μπορέση νὰ κινητοποιῆ τὶς μᾶζες «ὡς τὶς πιὸ ἀποφασιστικὲς μορφὲς πάλης, ὅπως οἱ μαζικὲς πολιτικὲς ἀπεργίες».

θ) Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο ἐπιβάλλεται καὶ μιὰ «γενικὴ ἀναπροσαρμογὴ καὶ ἐξύψωση τῆς ἰδεολογικῆς δουλιᾶς τοῦ κόμματος... ἡ προπαγάνδα μας πρέπει νὰ ἀναιρεῖ πιὸ μεθοδικὰ τὶς θέσεις τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ». «Σοβαρὰ πρέπει νὰ δυναμώσει καὶ ἡ ἰδεολογικὴ δουλειὰ στοὺς ἐκπατρισμένους» (ἐν ὄψει ἐπαναπατρισμοῦ).

ι) Μπαίνουμε «σὲ νέα φάση τῆς πάλης» καὶ οἱ κομμουνισταὶ ἔχουν πεποίθησι ὅτι αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ νίκη δὲν θὰ τοὺς διαφύγη.

γ) Ἡ ἀπόφασις γιὰ τὰ συνδικᾶτα

Στὴν ἀπόφασι γιὰ τὰ συνδικᾶτα τίθεται σὰν σκοπὸς ἡ ἐξαπόλυσις μεγάλων μαζικῶν ἀγώνων. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ γίνουν ἰσχυρὲς κομματικὲς ὀργανώσεις «μέσα στὴν ἐργατικὴ τάξη, στοὺς τόπους δουλειᾶς καὶ στὶς συνδικαλιστικὲς ὀργανώσεις». Θὰ πρέπει νὰ ἀνατραπῆ ἡ σημερινὴ ἡγεσία τῆς ΓΣΕΕ καὶ νὰ κτυπηθῆ ἡ θεωρία τῆς συνεργασίας τῶν τάξεων. Πρέπει ἐπίσης νὰ καταπολεμηθοῦν «οἱ θεωρίες ὅτι εἶναι σκόπιμο καὶ ἀναγκαῖο τάχα νὰ περάσει τὸ συνδικαλιστικὸ κίνημα ἀπὸ μιὰ μεταβατικὴ περίοδο, κατὰ τὴν ὁποία τὴ θέση τῶν Μακρῆδων πρέπει νὰ τὴν πάρουν ἐκπρόσωποι τῆς Ε.Κ., οἱ θεωρίες περὶ ἀποχρωματισμοῦ καὶ περὶ προσωρινοῦ παραμερισμοῦ τῶν συνεπῶν συνδικαλιστῶν τῆς Ἀριστερᾶς. Οἱ θεωρίες περὶ ἀναμονῆς γιὰ τὴ λύση τῶν ἐργατικῶν προβλημάτων ἀπὸ τὴν κυβέρνηση τῆς Ε.Κ.».

Γι' αὐτό, ἡ κομματικὴ δουλειὰ πρέπει νὰ στραφῆ «στὴν ἄμεση ὀργάνωση τῶν ἐργατικῶν ἀγώνων, πάνω στὴ βάση πλατειοῦ ἑνιαίου μετώπου».

δ) Ἡ ἀπόφασις γιὰ τὴν σοβιετοκινεζικὴ διαμάχη

Στὴν ἀπόφασι τέλος γιὰ τὰ ζητήματα τοῦ διεθνοῦς κομμουνισμοῦ, ὑποστηρίζονται μὲ μονότονη μαγνητοφωνικὴ ἐπανάληψι ὅλες οἱ θέσεις τοῦ ΚΚΣΕ ἐναντίον τοῦ ΚΚ Κίνας καὶ ἀναφέρεται ὅτι «οἱ ἀντιμαρξιστικὲς ἀπόψεις καθὼς καὶ ἡ ὑπονομευτικὴ καὶ διασπαστικὴ δραστηριότητα τῶν ἡγετῶν τοῦ ΚΚ Κίνας, ποὺ ἐπεκτείνεται καὶ στὴ χώρα μας, δημιουργοῦν πρόσθετες σοβαρὲς δυσκολίες στὸ κόμμα μας».

Ἀπόφασις γιὰ τὶς ἐκλογὲς

Τὴν 1)3 ἡ «Αὐγὴ» ἐδημοσίευσεν ἀπόφασιν τῆς ΚΕ διὰ τὰς ἐκλογὰς τῆς 16) 2, ὅπου:

1. Τονίζεται ὅτι «ὁ λαὸς κέρδισε νέα σημαντικὴ νίκη» τῆς ὁποίας «ἡ Ἀριστερὰ στάθηκε ὁ πρωταγωνιστής».
2. Κατακρίνεται ἡ σύνθεσις τῆς νέας Κυβερνήσεως, τὰ «ἡμίμετερά» της καὶ ἡ στάσις της στὸ κυπριακό.
3. Προβάλλεται ἕνα «πρόγραμμα ἑνότητας καὶ πάλης» μὲ κύρια σημεῖα του τὸν «ἐκδημοκρατισμό», τὴν «ἀναγνώριση τῆς ἐθνικῆς ἀντίστασης», τὴν ἐκκαθάρισι τοῦ κρατικοῦ μηχανισμοῦ

ἀπὸ τὰ «φασιστικὰ στοιχεῖα», τὴν διάλυσι τῶν ΤΕΑ καὶ τῶν «παρακρατικῶν καὶ φασιστικῶν ὀργανώσεων» καὶ τὸν «ἐκδημοκρατισμὸ» τῶν συνδικάτων καὶ συνεταιρισμῶν. Στὸν τομέα τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς τὸ πρόγραμμα τοῦ Κ.Κ.Ε. προβλέπει ἀπύραυλη Βαλκανικὴ καὶ Μεσόγειο, ἀκύρωσι τῆς ἑλληνοαμερικανικῆς συμμαχίας τῆς 12)10)1953 καὶ ἐφαρμογὴ πολιτικῆς οὐδετερότητος. Γιὰ ἀργότερα, «ἀποδέσμευση ἀπὸ τὸ ΝΑΤΟ καὶ τὴν ΕΟΚ».

Τέλος, τὸ ΚΚΕ καλεῖ σὲ ἕνα «πλατὺ μέτωπο πάλης γιὰ τὴν προώθηση τοῦ πατριωτικοῦ καὶ δημοκρατικοῦ προγράμματος».

Ἄρθρο τοῦ Π. Ρούσου

Τὴν 8)3 ἡ «Αὐγὴ» δημοσίευσε ἄρθρο τοῦ Π. Ρούσου γιὰ τὰ «40 χρόνια ἑλληνοσοβιετικῶν σχέσεων» ὅπου ἀνάμεσα στὰ ἄλλα ἀναφέρονται καὶ τὰ ἑξῆς:

α) «Τὸ 1919, ἡ Ἑλλάδα, ποὺ τὴν πολιτικὴ τῆς κυρίαρχης τάξης της ἐκπροσωποῦσε τότε ὁ Ἐ. Βενιζέλος, **εἶχε** κληθῆ σὰν μισθοφόρος τῶν ξένων ἰμπεριαλιστῶν στὴν ἀντικομμουνιστικὴ **οὐ**κρανικὴ ἐκστρατεία».

β) Τὸ 1922, «εἶχε ἀποτύχει καὶ μιὰ ἄλλη τιχοδιωκτικὴ ἐκστρατεία, ἐκείνη τῆς Μ. Ἀσίας ποὺ ὀργανώθηκε κι' αὐτὴ γιὰ τὰ συμφέροντα τοῦ ἀγγλικοῦ ἰμπεριαλισμοῦ».

γ) «Ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωση ἦταν πάντα ὑπερασπιστὴς τῆς Ἑλλάδας» (!).

Τὴν 27)3, ἡ ΚΕ ἔστειλε ἐπιστολὴ στὸ ΚΚΣΕ γιὰ τὰ 40 χρόνια τῶν ἑλληνοσοβιετικῶν διπλωματικῶν σχέσεων.

Ἄρθρο τοῦ Παρτσαλίδη

Στὸ περιοδικὸ «Προβλήματα Εἰρήνης καὶ Σοσιαλισμοῦ» (τεῦχος Ἀπριλίου) δημοσιεύθηκε ἄρθρο τοῦ Παρτσαλίδη γιὰ τὶς ἐκλογὲς τῆς 16)2 μὲ τὸν τίτλο «νίκη τῶν δημοκρατικῶν δυνάμεων τῆς Ἑλλάδας». Σ' αὐτὸ τονίζονται τὰ ἀκόλουθα:

α) Ἡ Ἀριστερὰ ἔθεσε σὰν στόχο τὴν Δεξιὰ καὶ γι' αὐτὸ σὲ ἕνα ἀριθμὸ περιφερειῶν ὑποστήριξε τὴν ΕΚ.

β) Ταυτόχρονα διακήρυξε «πὼς ὅσο πιὸ δυνατὴ βγεῖ ἡ Ἀριστερὰ τόσο πιὸ σίγουρα θὰ προχωρήσουμε στὸν ἐκδημοκρατισμό».

γ) «Μέσα, ὅμως, στὴν πολύπλοκη κατάσταση ἡ Ἀριστερά, δὲν μπόρεσε νὰ διαλύσει τὶς αὐταπάτες ποὺ καλλιέργησε ἡ ΕΚ καὶ νὰ πείσει τὶς μᾶζες, ποὺ ψήφισαν στὶς ἐκλογὲς τοῦ 1958 τὴν Ἀριστερά, πὼς ὁ σωστὸς δρόμος ἦταν ἡ κοινὴ ἢ ἔστω ἡ παράλληλη δράση τῆς ΕΚ καὶ τῆς ΕΔΑ καὶ ὄχι ἡ ψήφιση τοῦ Κέντρου σὲ βάρος τῆς Ἀριστερᾶς. Καὶ σ' αὐτὸ ὁ ρόλος ποὺ ἔπαιξαν οἱ γενικώτερες ἀδυναμίες, οἱ ἐλλείψεις καὶ τὰ λάθη μας δὲν εἴτανε ὁ τελευταῖος. Ἡ ψυχολογία τοῦ ἄγχους μήπως ξαναγυρίσουμε πίσω στὸν καραμανλισμὸ κυρίεψε καὶ μιὰ μερίδα ἀριστερῶν ψηφοφόρων καὶ ἔτσι δὲν κατορθώθηκε αὔξηση τῆς ἐκλογικῆς δύναμης τῆς Ἀριστερᾶς».

δ) «Ἡ ἀλλαγὴ αὐτὴ ἀνεξάρτητα ἂν τὸ ἔχει συνειδητοποιήσει ἡ ἡγεσία τῆς ΕΚ ποὺ ἡ συγκυρία τῶν μεταπολεμικῶν ἐξελίξεων προώθησε στὸ προσκήνιο, ἀποτελεῖ μιὰ βαθύτατη ἀλλαγὴ καὶ χαράζει νέα δημοκρατικὴ πορεία στὴ μεταπολεμικὴ Ἑλλάδα, πού, φυσικά, δὲν μπορεῖ νὰ πραγματοποιηθῆ χωρὶς τὶς ζωντανὲς δυνάμεις τοῦ ἔθνους, ποὺ μὲ ἐπικεφαλῆς τὴν Ἀριστερὰ στάθηκαν κιόλας οἱ πρωτεργάτες τῆς ἀλλαγῆς».

ε) Ἡ ἄποψις τῶν ψηφοφόρων, κατὰ τὸν Παρτσαλίδη, ἦταν:

«Θὰ ψηφίσωμε Κέντρο τώρα καὶ ἂν αὐτὸ ἀδιαφορήση γιὰ τὴν κατάντια μας, ἔρχεται πλέον ἡ σειρὰ τῆς ΕΔΑ».

Ἄρθρο τοῦ Ζ. Ζωγράφου

Τὴν 10)6, ἡ «Αὐγὴ» δημοσίευσε ἄρθρο τοῦ Ζ Ζωγράφου, ἐκ τῶν ἡγετῶν τοῦ ΚΚΕ, μὲ τὸν τίτλο: «ἑνότητα καὶ πάλη γιὰ νὰ πᾶμε μπροστά». Στὸ ἄρθρο τονίζεται ὅτι ἡ ἀνάπτυξις τῶν μαζικῶν ἀγώνων ἀποτελεῖ τὸ «κύριο χαρακτηριστικὸ» τῆς καταστάσεως καὶ ἀναφέρονται σχετικὰ οἱ ἀπεργίες,οἱ ἄλλες κινητοποιήσεις καὶ ὁ μαραθώνιος. Σὰν γραμμὴ χαράσσεται ἡ παραπέρα ἀνάπτυξις αὐτοῦ τοῦ κινήματος μὲ σκοπὸ τὴν αὔξησι τῆς πιέσεως ἐπὶ τῆς Κυβερνήσεως γιὰ νὰ ἐξαναγκάζεται νὰ ὁλοκληρώνη τὰ «ἡμίμετρά» της.

Διάφορα

—Τὴν 10)3 ἡ «Αὐγὴ» ἐδημοσίευσε ἀνακοίνωσι τῆς ΚΕ γιὰ τὸ κυπριακό.

—Τὴν 27)3 δημοσίευσε ἄρθρο τοῦ ραδιοσταθμοῦ τοῦ ΚΚΕ μὲ τὸν τίτλο «ἡ κατολίσθησις» μὲ τὸ ὁποῖο κατηγοροῦσε τὴν Κυβέρνησι γιὰ συμβιβασμὸ γιατὶ ἄφησε ἄθικτους ἀνθρώπους καὶ θεσμοὺς τοῦ καθεστῶτος (ΤΕΑ, ΚΥΠ) καὶ «δὲν θέλησε νὰ ἐκπροσωπήση τὴν λαϊκὴ Νέμεση».

—Τὴν 29)4 δημοσιεύθηκε προκήρυ-

ξις τοῦ ΚΚΕ γιὰ τὴν Πρωτομαγιὰ μὲ δύο κύρια συνθήματα:

α) «Καμμιὰ ἐπανάπαυση».

β) Ἑνωθῆτε, ὀργανωθῆτε, ἀγωνισθῆτε».

—Τὴν 10)5, ἡ «Αὐγὴ» ἐδημοσίευσε τὸ κείμενο ἐπιστολῆς ποὺ ἀπηύθυνε ἡ ΚΕ τοῦ ΚΚΕ στὴν Κυβέρνησι, ζητώντας τὴν κατάργησι ὅλων τῶν ἐκτάκτων μέτρων, τὴν νομιμοποίησι τοῦ κόμματος, τὸν ἐπαναπατρισμὸ καὶ τὴν γενικὴ ἀμνηστία. Τὴν ἐπιστολὴ ὑπογράφει ὁ Α. Γκρόζος.

—Τὴν 13)5, δημοσιεύθηκε ὑπόμνημα τῆς Κ.Ε. Ἐπαναπατρισμοῦ πρὸς τὴν Κυβέρνησι, μὲ αἴτημα τὸν ἐπαναπατρισμό.

—Τὴν 18)5 ἡ ΚΕ ἐξέδωσε ἀπόφασι γιὰ τὸ κυπριακό, καλώντας τὴν Κυβέρνησι νὰ στραφῆ κατὰ τοῦ ΝΑΤΟ καὶ «νὰ ἀξιοποιήση» τὴν ὑποστήριξι τοῦ ἀνατολικοῦ συνασπισμοῦ ἐγκαταλείποντας τὴν «πολιτικὴ τῶν συμμαχικῶν πλαισίων».

—Τὴν 18)6, ἡ ΚΕ ἀπηύθυνε χαιρετισμὸ πρὸς τὸ 4ο συνέδριο τοῦ ΚΚ Πολωνίας.

Β' Η ΕΔΑ

Ἡ 6η σύνοδος τῆς ΔΕ

Ἀπὸ τὶς 9 ὡς τὶς 11)5, συνῆλθε ἡ 6η σύνοδος τῆς ΔΕ τῆς ΕΔΑ ἡ ὁποία ἀσχολήθηκε μὲ δύο θέματα: α) τὴν νέα κατάστασι καὶ β) τὶς δημοτικὲς ἐκλογές.

Ἡ ἔκθεσις τῆς ΕΕ ἔγινε ἀπὸ τὸν Λ. Κύρκο ὁ ὁποῖος ἐπανέλαβε οὐσιαστικὰ τὴν εἰσήγησι τοῦ Κ. Κολιγιάννη στὴν 7η ὁλομέλεια τῆς ΚΕ τοῦ ΚΚΕ, μὲ κάποιες φραστικὲς ἀλλαγές. Ὁ Κύρκος, καθόρισε μὲ 6 σημεῖα τὸ περιεχόμενο τοῦ «οὐσιαστικοῦ ἐκδημοκρατισμοῦ» ποὺ ἀποτελεῖ τὴν ἐπιδίωξι τῆς ΕΔΑ στὴν παροῦσα φάσι τῶν ἑλληνικῶν ἐξελίξεων. Τὰ σημεῖα αὐτὰ εἶναι:

1. «Ἐκδημοκράτιση τοῦ κράτους σὲ ὅλους τοὺς μηχανισμούς».
2. «Ἐκδημοκράτιση τῆς νομοθεσίας» δηλ. κατάργησι τῶν ἀντικομμουνιστικῶν νόμων, γενικὴ ἀμνηστία κλπ.
3. «Ἐκδημοκράτιση τῶν μαζικῶν ὀργανώσεων» δηλ. κυρίως κομμουνιστικοποίησι τῶν ἐργατικῶν συνδικάτων καὶ τῶν ἀγροτικῶν συνεταιρισμῶν.
4. «Ἐκδημοκράτιση τῆς οἰκονομίας καὶ τῆς κοινωνικῆς πολιτικῆς» δηλ. μείωσι τῶν στρατιωτικῶν δαπανῶν, αὐξήσεις κλπ.
5. «Ἐκδημοκράτιση στὴν Παιδεία—Πολιτισμό», δηλ. διείσδυσι ἰδεῶν καὶ ἀνθρώπων τοῦ κομμουνισμοῦ σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς Παιδείας καὶ τῆς πνευματικῆς ζωῆς τοῦ Ἔθνους. («Νὰ μπεῖ ἡ Παιδεία στὴν ὑπηρεσία τοῦ λαοῦ καὶ τῆς Δημοκρατίας... νὰ ἀναδιοργανωθεῖ τὸ ραδιόφωνο... νὰ πάψει ὁ ἀντικομμουνισμὸς νὰ εἶναι ἡ κρατικὴ ἰδεολογικὴ κατεύθυνσι...»).
6. «Ἐκδημοκράτιση τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς», δηλ. ἀλλαγὴ τῶν διεθνῶν προσανατολισμῶν τῆς χώρας καὶ στροφὴ πρὸς τὰ ἀνατολικά.

Μὲ βάσι τὰ 6 αὐτὰ σημεῖα γίνεται ἡ ἐπεξεργασία ἑνὸς προγράμματος αἰτημάτων γιὰ διαρκεῖς κινητοποιήσεις ὅλων τῶν στρωμάτων. («Τὸ πρόγραμμα νὰ γίνει τὸ πιὸ ἀποτελεσματικὸ ὄργανο πάλης»).

Ἡ τακτικὴ τῆς ΕΔΑ γιὰ τὴν ἐπίτευξι τοῦ «ἐκδημοκρατισμοῦ» καθορίσθηκε ὡς ἑξῆς: κύριος στόχος παραμένει ἡ Δεξιά, ἐναντίον τῆς ὁποίας πρέπει νὰ στρέφονται τὰ βασικὰ πυρά. Ἔναντι τῆς ΕΚ πρέπει νὰ ἐφαρμοσθῆ ἡ τακτικὴ τῆς ἐντέχνου συστηματικῆς ἐκβιαστικῆς πιέσεως.

Μιλώντας στὴν σύνοδο, ὁ Πασαλίδης τόνισε ὅτι «ἡ νέα κατάσταση δημιουργεῖ μεγάλες δυνατότητες» γιὰ τὴν ΕΔΑ, ἡ ὁποία γιὰ νὰ τὶς ἀξιοποιήση, πρέπει νὰ μεγαλώση τὴν μαζική της βάσι, νὰ ἀναπτυχθῆ ὀργανωτικά, νὰ βελτιώση τὴν προπαγάνδα της, νὰ ἐνισχύση τὴν «πρωτοπορειακὴ» φυσιογνωμία της καὶ νὰ ἐφαρμάση ἑνιαιομετωπικὴ μέθοδο.

Μὲ βάσι τὰ παραπάνω ἐλήφθη καὶ ἡ ἀπόφασις τῆς συνόδου («Αὐγὴ 19)5) διασκευὴ τῆς ἀποφάσεως τῆς 7ης ὁλομελείας τοῦ ΚΚΕ. Ἀπόφασις ἐλήφθη ἐπίσης καὶ γιὰ τὴν τακτικὴ τῆς ΕΔΑ στὶς δημοτικὲς ἐκλογές.

Ἔναντι τῶν προγραμματικῶν δηλώσεων

Ἡ ΕΔΑ ἐχαρακτήρισε τὶς προγραμματικὲς δηλώσεις τῆς νέας Κυβερνήσεως Παπανδρέου σὰν διεπόμενες ἀπὸ «διστακτικότητα καὶ ἡμίμετρα» ἐπειδὴ δὲν προβλέπουν περικοπὴ τῶν στρατιωτικῶν δαπανῶν, κατάργησι τοῦ νόμου 509 καὶ τῶν πιστοποιητικῶν κοινωνικῶν φρονημάτων, ἀπομάκρυνσι ἀπὸ τὸ ΝΑΤΟ κλπ. Πάντως, περιέχουν «καὶ ὁρισμένα θετικὰ μέτρα». Γι' αὐτὸ ἡ ΕΔΑ, θὰ δώση λευκὴ ψῆφο «παρέχοντας ἔτσι στὴν ἡγεσία τῆς ΕΚ πίστωσι χρόνου γιὰ νὰ δείξῃ ἂν θὰ ἀκούση τελικὰ τὴν

φωνὴ τοῦ δημοκρατικοῦ κόσμου». (Αὐγὴ 31)3).

Τὶς θέσεις αὐτὲς ἀνέπτυξε στὴν Βουλή, τὴν 31)3, ὁ κ. Ἠλιοῦ ὁ ὁποῖος ζήτησε νομιμοποίησι τοῦ ΚΚΕ, μείωσι τῶν στρατιωτικῶν δαπανῶν, ἀποκατάστασι τῆς «ἐθνικῆς ἀντιστάσεως», ἀλλαγὴ ἐξωτερικῆς πολιτικῆς κλπ.

Κατὰ τὴν ψηφοφορία οἱ βουλευταὶ τῆς ΕΔΑ ἀπήντησαν «παρών».

Μαζικοὶ ἀγῶνες

α) Τὸ Κυπριακὸ

Τὸ κυπριακὸ ἔδωσε ἀφορμὴ σὲ πλῆθος μαζικῶν μαχητικῶν ἐκδηλώσεων κάτω ἀπὸ τὸν ἔλεγχο ἢ μὲ ἐνεργὸ συμμετοχὴ τῆς Ἀριστερᾶς.

Τὴν 1 καὶ 2)3 ἔγιναν συλλαλητήρια στὴν Ἀθήνα, τὸν Πειραιᾶ, τὸν Βόλο, τὸ Ἡράκλειο, τὴν Κοκκινιὰ καὶ ἄλλες πόλεις.

Τὴν 3)3 ἔγιναν συγκεντρώσεις τῶν φοιτητῶν στὰ Προπύλαια καὶ τῶν «λαμπράκηδων», στὴν Ἀλεξανδρούπολι, Καρδίτσα κλπ.

Τὴν 4)3 νέες ἐκδηλώσεις στὴν Θεσσαλονίκη, Μυτιλήνη, Ἀμαλιάδα, Πειραιᾶ, Ἀθήνα καὶ Ἀλεξανδρούπολι μὲ συνθήματα: «ἔξω ὁ 6ος στόλος», «μπράβο στὴν Ρωσία», «Παπανδρέου πᾶρε θέσι» κλπ.

Τὴν 6)3 ἐκδηλώσεις σὲ συνοικίες τῆς Ἀθήνας.

Τὴν 15)3 στὴν Λάρισα.

Τὴν 12)4 συγκέντρωσις σὲ ἀθηναϊκὸ θέατρο.

β) Συνδικαλιστικὸ

Ἄλλο θέμα μαζικῶν κινητοποιήσεων εἶναι ὁ λεγόμενος «ἐκδημοκρατισμὸς τῶν συνδικάτων». Ἀποκορύφωμα τῶν σχετικῶν ἐκδηλώσεων ὑπῆρξε ἡ πορεία ποὺ ὀργάνωσαν τὰ 115 σωματεῖα στὶς 6)4, ἀπὸ τὸ Πεδίον τοῦ Ἄρεως ὡς τὴν Βουλή.

Πορεία μὲ τὸ ἴδιο αἴτημα ἔγινε καὶ στὴν Θεσσαλονίκη στὶς 22)3.

γ) Πρωτομαγιὰ

Ἡ ἐκμετάλλευσις τῆς Πρωτομαγιᾶς ἔγινε σὲ δύο «φάσεις». Ἡ πρώτη ἦταν οἱ ἀπεργίες τῆς 1)5. Καὶ ἡ δεύτερη, οἱ συγκεντρώσεις τῆς 8)5 (ἐπειδὴ ἡ Πρωτομαγιὰ συνέπεσε μὲ τὴν Μ. Παρασκευή) στὴν Ἀθήνα, Θεσσαλονίκη, Λάρισα, Βόλο, Καρδίτσα, Πάτρα, Ἐλευσίνα, Λαύριο, Καβάλα, Σέρρες, Κατερίνη, Ρέθυμνο κλπ.

δ) Ἀντιαμερικανισμὸς

Ἀπὸ τὶς 7 ὡς τὶς 10)5 ἔγιναν διάφορες ἐκδηλώσεις κατὰ τῆς ἐπισκέψεως τοῦ 6ου στόλου. Στὶς 7)5 ἔγιναν διαδηλώσεις στὸν Πειραιᾶ. Στὶς 8)5 συγκεντρώσεις στὰ Προπύλαια τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καὶ διαδηλώσεις «ἀγανακτήσεως» μπροστὰ στὴν ἀμερικανικὴ πρεσβεία καὶ «εὐγνωμοσύνης» στὴν σοβιετική. Στὶς 10)5 ἀντιαμερικανικὲς παρελάσεις κλπ. τῶν «λαμπράκηδων» στὸ Πασαλιμάνι.

ε) «Μαραθώνιος εἰρήνης»

Μεγάλη μαζικὴ ζύμωσις ἔγινε καὶ γύρω ἀπὸ τὸν «μαραθώνιο τῆς εἰρήνης» ποὺ πραγματοποιήθηκε στὶς 17)5 μὲ τὴν συμμετοχὴ καὶ ξένων ἀντιπροσώπων.

Πρὶν ἀπὸ τὸν μεγάλο μαραθώνιο ὀργανώθηκαν πολλὲς τοπικὲς συγκεντρώσεις καὶ πορεῖες εἰρήνης, ἐνῶ στὶς 16)5 ἔγινε καὶ λαμπαδηδρομία ἀπὸ τὸν τάφο τοῦ Λαμπράκη ὡς τὸν Τύμβο καὶ στὶς 26)4 συγκέντρωσις στὸ Λευκὸ Πύργο Θεσσαλονίκης.

στ) Ἐπέτειος Λαμπράκη

Σοβαρὴ μαζικὴ ζύμωσις ἔγινε καὶ μὲ ἀφορμὴ τὴν ἐπέτειο τοῦ φόνου τοῦ Λαμπράκη. Στὶς 22)5 ἔγινε συγκέντρωσις στὸν τόπο τοῦ φόνου, στὴν Θεσσαλονίκη. Τὴν ἴδια νύκτα κομμουνισταὶ ἄναψαν συμβολικὴ φωτιὰ στὴν Τούμπα. Ὀργανώθηκαν ἐπίσης «προσκύνημα» στὴν Κερασίτσα μὲ ἐκδηλώσεις σὲ θέατρο τῆς Τριπόλεως, μνημόσυνο στὴν Ἀθήνα (31)5) καὶ πολιτικὰ μνημόσυνα στὸν Πειραιᾶ καὶ στὸ Κερατσίνι (1)6).

ζ) Ἀπεργίες

Ἀπεργίες ἔγιναν πολλές. Σοβαρώτερη ὑπῆρξε ἡ ἀπεργία τῶν καπνεργατῶν Θεσσαλονίκης ἡ ὁποία εἶχε σὰν συνέχεια πανεργατικὴ συγκέντρωσι (27)5) καὶ ὁδήγησε σὲ συγκρούσεις μεταξὺ ἀπεργῶν καὶ χωροφυλακῆς στὶς 29)5 καὶ 1)6. Ἐπίσης ἡ πορεία τῶν οἰκοδόμων Θεσσαλονίκης (2)3).

η) Διάφορα

— Στὶς 24)5 ὀργανώθηκε «παναθηναϊκὴ συνδιάσκεψις γυναικῶν», ἡ ὁποία χαρακτηρίσθηκε σὰν «ὀρόσημο τοῦ ἑλληνικοῦ γυναικείου κινήματος».

— Στὶς 30)3 ἔγινε πορεία συγγενῶν κομμουνιστῶν κρατουμένων καὶ στὶς 29) 4 συγκέντρωσις ἑορτασμοῦ γιὰ τὴν ἀποφυλάκισί τους ποὺ πραγματοποιήθηκε στὶς 28)4.

— Στὶς 26)6 διάφορα σωματεῖα ὀργάνωσαν συγκέντρωσι διαμαρτυρίας ἐναν-

— Στὶς 20)4 ἔγινε «πολιτικὸ μνημόσυ-
τίον τῆς ἀκρίβειας.
νο» τοῦ Σαράφη καὶ τοῦ Βελουχιώτη, ὀργανωμένο ἀπὸ τὴν ΠΕΑΤΕΑ.

— Στὶς 31)5, οἱ κομμουνισταὶ πραγματοποίησαν στὴν Ἀθήνα τρεῖς ἐκδηλώσεις: συγκέντρωσι στὴν Ἀκρόπολι γιὰ τὴν ἐπέτειο τοῦ σχισίματος τῆς χιτλερικῆς σημαίας, μνημόσυνο τοῦ Λαμπράκη καὶ τρισάγιο στὸν τάφο τοῦ Σαράφη (7η ἐπέτειος τοῦ θανάτου του).

Πόλεμος κατὰ τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ

Καθ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, ἡ κομμουνιστικὴ προπαγάνδα διεξήγαγε ἐπίμονη ἐκστρατεία γιὰ τὴν ἀνατροπὴ τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ, τὴν δυσφήμησι τῶν ἀντικομμουνιστῶν, τὴν ἀπομάκρυνσι τῶν ἀντικομμουνιστικῶν στοιχείων ἀπὸ τὸν κρατικὸ μηχανισμὸ ἢ τὴν ἐξουδετέρωσί τους, τὴν κατάργησι κάθε ἀντικομμουνιστικῆς διαφωτίσεως καὶ τὴν δημιουργία κλίματος φοβίας στὰ στελέχη τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων καὶ τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας. Γι' αὐτό:

— Ἐπέμεινε στὴν διάλυσι τῆς Ὑπηρεσίας Διαφωτίσεως τῆς Προεδρίας τῆς Κυβερνήσεως καθὼς ἐπίσης τῆς ΓΔΕΑ, τῆς ΚΥΠ καὶ τῆς Ὑπηρεσίας Πληροφοριῶν τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας. Οἱ ὑπηρεσίες αὐτὲς δὲν διαλύθηκαν ἀλλὰ οὐσιαστικὰ ἀτόνησαν.

— Ἔθεσε ζήτημα ἀπομακρύνσεως ὅλων τῶν «σοβιετολόγων» τόσο ἀπὸ τὴν Προεδρία ὅσο καὶ ἀπὸ τὸ ΓΕΣ καὶ γενικὰ ἀπὸ τὸν κρατικὸ μηχανισμό. Τὸ αἴτημα αὐτὸ τελικὰ τὸ ἐπέβαλε.

— Πέτυχε τὴν διάλυσι τοῦ γραφείου ἀντικομμουνιστικῆς διαφωτίσεως στὸ ΓΕΣ, τὴν κατάργησι τῶν μέτρων γιὰ τὴν παρεμπόδισι τῆς κομμουνιστικῆς διεισδύσεως στὸ Στρατό, τὴν διακοπὴ τῆς ἐκδόσεως ὅλων τῶν στρατιωτικῶν ἐντύπων πλὴν τῶν «Στρατιωτικῶν Νέων» καὶ τὸν «ἀποχρωματισμὸ» τῶν ραδιοσταθμῶν Ε.Δ. ἀπὸ κάθε ἴχνος ἀντικομμουνισμοῦ.

— Ζήτησε καὶ πέτυχε τὴν ἀπομάκρυνσι τῶν ἀξιωματικῶν τῆς ἀστυνομίας ποὺ —ὑπηρετοῦσαν στὴν Υ.Π. τῆς Ἀσφαλείας.

— Ζήτησε καὶ ἐπέβαλε τὴν δημοσίευσι τῆς ἐκθέσεως Φλώρου.

— Ἐκμεταλλεύθηκε τὶς ἐκθέσεις Τούση, Μπέρτσου, Πολυχρόνη καὶ Σακελλαρίου.

— Ζήτησε τὴν κατάργησι τῶν μυστικῶν κονδυλίων (τὰ ὁποῖα φυσικὰ ὑπάρχουν σὲ ὅλα τὰ κράτη τῆς γῆς) καὶ πέτυχε τὴν περικοπή τους.

— Δυσφήμησε καὶ διὰ τοῦ ἀστικοῦ τύπου τοὺς συνεπεῖς ἀντικομμουνιστὰς ποὺ ὑπηρετοῦσαν ἢ ὑπηρετοῦν στὸν κρατικὸ μηχανισμὸ καὶ ἐπέβαλε τὸν συστηματικὸ διωγμό τους.

— Ζήτησε, χωρὶς νὰ πετύχη μέχρι στιγμῆς τὴν διάλυσι τῶν ΤΕΑ καὶ τῶν ἀντικομμουνιστικῶν ὀργανώσεων καὶ τὴν ριζικὴ ἐκκαθάρισι Ἀστυνομίας, Χωροφυλακῆς καὶ Στρατοῦ ἀπὸ τοὺς ἀντικομμουνιστάς, ὄχι δι' ἁπλῶν μεταθέσεων ἀλλὰ δι' ὁριστικῆς ἀποπομπῆς των.

— Προσπάθησε νὰ ἀνανεώση διαιωνίση καὶ διευρύνη τὴν ὑπόθεσι Λαμπράκη μὲ τὸν θόρυβο γύρω ἀπὸ τὶς ἐκθέσεις Φλώρου καὶ Μπέρτσου, τὶς κατηγορίες κατὰ τοῦ κ. Κόλλια καὶ ὑπηρεσιακῶν παραγόντων τοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης καὶ τὴν ὑποβολὴ ὑπομνήματος διὰ τοὺς κατὰ τὴν ΕΔΑ «ἠθικοὺς αὐτουργοὺς» τοῦ φόνου τοῦ Λαμπράκη (30)5).

Παρακομμουνιστικὲς ὀργανώσεις

Ἀνέπτυξαν πλουσιωτάτη δρᾶσι ἡ ὁποία ἀναφέρεται ἐν μέρει στὰ διάφορα κεφάλαια τοῦ παρόντος Ἐπὶ πλέον:

— Τὸ ΔΣΚ ἐξέδωσε «θέσεις» γιὰ τὴν Πρωτομαγιά.

— Ὁ Ἑλληνοσοβιετικὸς ἑόρτασε τὰ 40 χρόνια τῶν ἑλληνοσοβιετικῶν διπλωματικῶν σχέσεων.

— Τὰ 115 σωματεῖα ὀργάνωσαν ἐκδηλώσεις ἑορτασμοῦ τῆς Πρωτομαγιᾶς.

— Ὁ ΑΣΟΠΕΦ ἔδωσε πρὲς-κονφεράνς στὶς 29)4 μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς ἀπολύσεως τῶν κομμουνιστῶν καταδίκων (28)4).

— Ἡ «Κίνησις Λαμπράκη» ἀνακοίνωσε ὅτι «ἀναλαμβάνει ἐπαφὲς γιὰ τὴν συνεργασία στὸ νεολαιΐστικο κίνημα» (21)8).

Τὴν 8)5, οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς «κινήσεως» ποὺ μετέβησαν στὴν Μόσχα ὑπέγραψαν κοινὸ ἀνακοινωθὲν μὲ τὴν Κομσομὸλ καὶ τὴν ΕΔΟΝ (=κομμουνιστικὴ νεολαία Κύπρου).

Ἀνακοινώσεις τῆς ἡγεσίας

—1)3, ἀνακοίνωσις τῆς ΕΕ γιὰ τὸ καπνικό.

—3)3, ἀνακοίνωσις τῆς ΕΕ μὲ ἀφορμὴ τὸ κυπριακό, μὲ ἀντιαμερικανικὸ καὶ

ἀντιαγγλικὸ περιεχόμενο καὶ μὲ τὴν ἀπαίτηση νὰ φύγη ὁ 6ος στόλος.

—4)3, νέα ἀνακοίνωσις γιὰ τὸ κυπριακὸ μὲ ἐπίθεσι κατὰ τῆς Κυβερνήσεως ποὺ «δὲ θέλησε νὰ ξεφύγη ἀπὸ τὴν πολιτικὴ τῶν συμμαχικῶν πλαισίων».

—5)3 καὶ νέα ἀνακοίνωσις γιὰ τὸ κυπριακὸ μὲ τὴν θέσι ὅτι ἡ ἀπόφασις τοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλείας δὲν ὑπῆρξε ἱκανοποιητικὴ λόγῳ τῆς «συμβιβαστικῆς» στάσεως τῆς Κυβερνήσεως.

—Τὴν ἴδια ἡμέρα, ἡ ΕΕ ἀπαντᾶ στὶς δηλώσεις τοῦ κ. Παπανδρέου σχετικὰ μὲ τὶς διαδηλώσεις γιὰ τὸ κυπριακὸ μὲ τὸν ἰσχυρισμὸ ὅτι οἱ ἐν λόγῳ δηλώσεις «θίγουν τὴν ἐθνικὴ ἀξιοπρέπεια».

—6)3, ἀνακοίνωσις τῆς Νεολαίας τῆς ΕΔΑ ὅτι παρὰ τὶς δηλώσεις τοῦ κ. Παπανδρέου, οἱ διαδηλώσεις γιὰ τὸ κυπριακὸ θὰ συνεχισθοῦν.

—Τὴν ἴδια ἡμέρα, ἡ ΕΕ ἀπευθύνει χαιρετισμὸ πρὸς τοὺς νέους ποὺ «πρόσβαλε» ὁ. κ. Παπανδρέου.

—7)3, ἡ ΕΕ χαρακτηρίζει τὶς δηλώσεις τοῦ ὑπουργοῦ τῶν ἐξωτερικῶν γιὰ τὸ κυπριακὸ σὰν «ἐθνικῶς ἀπαράδεκτες».

—14)3, ἀπάντησις τοῦ γραφείου τύπου στὶς δηλώσεις τοῦ κ. Παπανδρέου σχετικὰ μὲ τὶς ἐπικρίσεις τῆς ΕΔΑ γιὰ τὴν ἐπίσκεψι τοῦ κ. Τροῦμαν.

—14)3, ἡ ΕΕ καλεῖ σὲ «ἐπαγρύπνησι καὶ συναγερμὸ» γιὰ τὸ κυπριακὸ καὶ συνιστᾶ καταγγελία τῶν συμφωνιῶν, ἐκδίωξι τοῦ 6ου στόλου καὶ προσέγγισι μὲ τὸν σοβιετικὸ συνασπισμό.

—18)3, «ἔγκυροι κύκλοι τῆς ΕΔΑ» ἐκφράζουν τὶς ἀνησυχίες των γιὰ τὸν ρόλο τῆς διεθνοῦς δυνάμεως στὴν Κύπρο.

—21)3, ἀνακοίνωσις τῆς ΕΕ ἡ ὁποία μετὰ τὴν ἐκδήλωσι τῆς «ἀνταρσίας» κατὰ τὴν ἐκλογὴ τοῦ προέδρου τῆς Βουλῆς, καλεῖ τὴν ἡγεσία τῆς ΕΚ νὰ νὰ κατανοήση ὅτι πρέπει «νὰ εὐθυγραμμισθῆ μὲ τὸ πνεῦμα τῆς 16ης Φεβρουαρίου».

—21)3, «θέσεις» τῆς ΕΔΑ γιὰ τὴν 25η Μαρτίου, σύμφωνες πρὸς τὴν νέα γραμμὴ ποὺ χάραξε ὁ Λ. Στρῖγγος γιὰ τὴν κομμουνιστικὴ στάσι ἐναντὶ τῆς ἱστορίας μας.

—25)3, μήνυμα τοῦ κ. Πασαλίδη.

—7)4, τὸ γραφεῖο τύπου τῆς ΕΔΑ καλεῖ τὴν Κυβέρνησι νὰ καταγγείλη τὶς συμφωνίες γιὰ τὴν Κύπρο.

—29)4, ἀνακοίνωσις τοῦ γραφείου τύπου κατὰ τῆς ΓΔΕΑ.

—30)4, χαιρετισμὸς τῆς ΕΕ γιὰ τὴν Πρωτομαγιὰ μὲ συνθήματα: «ἑνότητα καὶ πάλη»—«οἱ ἐργαζόμενοι δὲν τρέφουν αὐταπάτες» — «οἱ ἐργαζόμενοι ἔχουν μπροστά τους σκληροὺς καὶ μακροὺς ἀγῶνες».

—3)5, «πασχαλιάτικο μήνυμα» τοῦ κ. Πασαλίδη πρὸς τὸν ἑλληνικὸ λαό.

—8)5, ἀνακοίνωσις τῆς ΕΕ μὲ ἀφορμὴν τὴν ἐπίσκεψι τοῦ κ. Φουλμπράϊτ, ἐναντίον τοῦ ΝΑΤΟ. Ἔκκλησις πρὸς τὴν Κυβέρνησι νὰ στραφῆ κατὰ τοῦ «ἰμπεριαλισμοῦ».

—16)5, ἀνακοίνωσις τῆς ΕΕ ἐναντίον τῶν δηλώσεων τοῦ κ. Παπανδρέου περὶ τοῦ «μαραθωνίου τῆς εἰρήνης».

—19)5, ἀπάντησις «ἐγκύρων κύκλων» τῆς ΕΔΑ στὶς δηλώσεις τοῦ Πρωθυπουργοῦ περὶ ἀποτυχίας τοῦ μαραθωνίου.

—20)5, ἀνακοίνωσις τῆς ΕΕ γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ μαραθωνίου, ποὺ ἀπετέλεσε «ὁρόσημο στὴν πάλη τοῦ λαοῦ».

—21)5, χαιρετισμὸς τοῦ κ. Πασαλίδη πρὸς τὸν λαὸ τῶν Ἑπτανήσων γιὰ τὴν 100ὴ ἐπέτειο τῆς Ἑνώσεως.

—27)5, «σύστασις» τῆς ΕΔΑ, νὰ νομιμοποιηθῆ τὸ ΚΚΕ.

—28)5, ἀνακοίνωσις τῆς ΕΔΑ κατὰ τῆς ΕΡΕ, μὲ ἀφορμὴν δηλώσεις τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς τελευταίας.

—31)5, ἀνακοίνωσις τῆς ΕΕ ἐναντίον τῆς ἐπισκέψεως τοῦ φὸν Χάσελ.

—10)6, ἡ ΕΕ προτείνει γιὰ τὸ κυπριακό:

«Π ρ ῶ τ ο ν, προσφυγὴν τῆς ἑλληνικῆς κυβερνήσεως εἰς τὸ Συμβούλιον Ἀσφαλείας,

Δ ε ύ τ ε ρ ο ν, διεύρυνσιν τῶν στηριγμάτων τῆς ὑποθέσεως τῆς Κύπρου καὶ τῆς εἰρήνης δι' ἐξασφαλίσεως κατὰ συγκεκριμένον τρόπον συμπαραστάσεως ἐκ μέρους τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως καὶ τοῦ ἀντιαποικιακοῦ στρατοπέδου.

Τ ρ ί τ ο ν, διακοπὴν πάσης σχέσεως στρατιωτικῆς ἐν τῷ πλαισίῳ τῶν λεγομένων συμμαχιῶν συμπράξεως μὲ τουρκικὰς δυνάμεις».

—12)6, τὸ γραφεῖο τύπου τῆς ΕΔΑ, καλεῖ τὴν Κυβέρνησι νὰ προσφύγη στὸ Συμβούλιο Ἀσφαλείας τοῦ ΟΗΕ γιὰ τὸ κυπριακὸ καὶ νὰ καταγγείλη τὴν «ἰμπεριαλιστικὴ συνωμοσία».

—16)6, ἀνακοίνωσις τοῦ «ἀγροτικοῦ γραφείου» τῆς ΕΔΑ γιὰ τὸ σιτικό.

—19)6 Ἡ ΕΕ, κατηγορεῖ τὴν Κυβέρνησι, ἐξ αἰτίας τῆς μεταβάσεως τοῦ προέδρου της εἰς ΗΠΑ, ὅτι «ὑπερφαλαγγίζει τὴν προσφυγὴ στὸν ΟΗΕ γιὰ τὸ κυπριακό».

—26)6 ἡ ΕΕ προτείνει «ἐθνικὸ συμβόλαιο» ὅλων τῶν κομμάτων σχετικὰ μὲ τὴν πολιτικὴ στὸ κυπριακό.

—28)6, διακήρυξις τῆς ΕΕ γιὰ τὶς δημοτικὲς ἐκλογές.